

Giới thiệu Vợ Yêu Của Thiếu Tá

Thể loại: Ngôn tình, Quân Nhân, Hắc Bang, HE, Sủng

Nam chính là Lôi Lạc Thần được sinh ra trong gia tộc hắc đạo nắm quyền lực tối cao trong thế giới ngầm cứ nghĩ lớn lên anh cũng sẽ đi theo hắc đạo nhưng anh lại chọn con đường quân nhân gian khổ.

Từ nhỏ thì Lôi Lạc Thần đã được ba mẹ huấn luyện nghiêm ngặt, cho đến năm anh 17 tuổi mới quyết định gia nhập vào quân đội.

Thời gian sáu năm ngắn ngủi đã đủ để anh chứng minh năng lực của mình, ngồi vững vị trí thiếu tá, nắm trong tay đội quân hùng hậu nhất Thành Phố S còn được gọi là

Đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma).

Cô, con gái cưng của Mạnh Hùng và Kiều Nhi, một công chúa nhỏ nghịch ngợm, luôn được ba nuông chiều trở thành hư.

Mạnh An Nhi được lớn lên trong hoàn cảnh, muốn gì được nấy.

Chỉ cần đó là điều cô muốn thì ba cô nhất định sẽ cho cô.

Nhưng chỉ một thứ dù Mạnh An Nhi có tiền hay quyền cũng không lấy được.

Đó chính là tình yêu của Lôi Lạc Thần.

Sau một nỗi đau thương xé lòng, cô công chúa nhỏ ngày nào đã trở nên mạnh mẽ không còn yếu đuối như xưa.

Liệu anh và cô qua bao nhiêu trắc trở cuối cùng có được ở bên cạnh nhau không?

Cảm ơn các em ủng hộ chị.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Sinh nhật

Hôm nay dường như mặt trời đã mọc ở hướng Tây, cô công chúa xinh đẹp thường ngày không đến giờ cơm trưa sẽ không thức dậy.

Vậy mà hôm nay trời vừa hừng sáng cô gái đã diện lên cái đầm dài màu trắng tinh khiết, nhìn thật xinh đẹp y như một thiên thần đáng yêu.

Cô gái đứng trước tấm gương lớn trong phòng ngủ rộng thênh thang, ngắm nhìn mình từ trên xuống dưới, mái tóc dài óng ánh xoã đến thắt lưng phối hợp cùng với cây cài tóc màu hồng phấn được đính vào hình con bướm nhìn vừa đơn thuần vừa trong sáng.

Gương mặt kiều diễm phủ nhẹ lớp phấn mỏng, đôi môi mềm mại màu hoa anh đào càng khiến cô tỏa sáng dưới ánh đèn chùm pha lê treo trên trần nhà.

Vào lúc người nhà cùng với người giúp việc còn chưa tỉnh giấc, cô gái đã ăn mặc chỉnh tề từ tầng ba của ngôi biệt thự rộng lớn đi xuống, cô tao nhã ngồi xuống ghế sofa hình vòng cung, được làm bằng da Italy màu trắng toát mềm mại, tại phòng khách rộng lớn,

cái bàn cafe thủy tinh độc nhất vô nhị do mẹ cô đích thân thiết kế, phản chiếu lá ánh đèn trên trần nhà phát ra tia sáng lấp lánh trước mắt cô.

Cô gái thật kiên nhẫn chờ người mà cô đã mong đợi từ lâu, mặt trời bên ngoài cửa sổ không biết từ lúc nào đã hé lên, tỏa ra tia sáng rực rỡ màu vàng cam chiếu thẳng vào người cô gái trẻ.

Cô gái chờ rất lâu, rất lâu nhưng người cô mong đợi vẫn chưa xuất hiện.

Phòng khách yên tĩnh lúc này đã trở nên nhộn nhịp, mấy người giúp việc bắt đầu công việc thường ngày của bọn họ.

Người qua kẻ lại nhìn thấy cô công chúa liền cúi đầu cung kính chào một cái, rồi tiếp tục công việc hàng ngày của mình.

Đợi đến giữa trưa lúc ánh mặt trời lên đến đỉnh đầu, trong lòng thất vọng tràn trề cô gái lặng lẽ bước ra vườn hoa rộng lớn trước nhà.

Ngoài trời thật mát mẻ, ngọn gió mùa thu tươi mát thổi ngang qua người cô gái, khiến mái tóc dài màu đen óng ánh di chuyển nhẹ nhàng theo con gió.

Cả năm cô chỉ chờ đợi mỗi có ngày này, cô ngồi đong đưa thân thể mảnh mai trên chiếc ghế xích đu bằng gỗ do ba đóng trước vườn hoa, ánh mắt mong chờ nhìn ra cổng lớn của ngôi biệt thự Mạnh Viên.

Trong lúc cô chăm chú nhìn ra cổng lớn, từ phía sau truyền đến giọng nói ngọt ngào của người phụ nữ.

- An Nhi, con đừng chờ nữa.

Chắc có lẽ Lạc Thần bận chuyện nên không đến được.

Mạnh An Nhi đã chờ Lôi Lạc Thần từ sáng sớm, hôm nay là ngày sinh nhật của cô.

Cô xoay đầu lại nhìn về nơi phát ra âm thanh ngọt ngào kia.

Nhìn thấy ba, người đàn ông với vóc dáng cao lớn mạnh mẽ, gương mặt anh tuấn nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén tiềm ẩn sự trầm tĩnh, chiếc bông tai màu đỏ sẫm lúc ẩn lúc hiện dưới mái tóc ngắn gọn màu rượu đỏ của ba càng tôn lên sự nguy hiểm trên gương mặt ba.

Bàn tay cường tráng đeo chiếc nhẫn bạc kim hình con sói, thân nhiên chòang qua vòng eo nhỏ nhắn của mẹ, dịu mẹ chậm rãi từ trong biệt thự bước tới gần cô.

Trong lòng cô luôn cho rằng mẹ là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế gian này, vì luôn được ba yêu, tuy tuổi mẹ đã gần bốn mươi nhưng vẫn giữ được nhan sắc trẻ đẹp kiều diễm của ngày nào.

Đối diện với mẹ cô có cảm giác, đó là hình ảnh của chính mình ở thời điểm hai mươi năm sau, cô và mẹ giống nhau y như đúc, thảo nào ba lại yêu thương nuông chiều cô như vậy, vì trong cô ẩn chứa hình bóng của mẹ.

- Mẹ, anh Lạc Thần đã hứa với An Nhi mỗi năm đến ngày sinh nhật của con, anh ấy sẽ đem bánh kem đến tặng cho con!

Mạnh An Nhi nhìn ba mẹ nói, anh đã hứa thì phải giữ lời.

Mạnh Hùng nhìn Kiều Nhi lắc đầu trong vẻ bất lực, trước hoàn cảnh mưa bom bão đạn một cái nhủu mày anh cũng không có, nhưng với người phụ nữ trong lòng và đứa con gái yêu quý anh luôn là kẻ thua cuộc.

Mạnh Hùng yêu thương nhìn đứa con gái bảo bối giải thích.

- An Nhi, con phải hiểu bây giờ Lạc Thần đã lớn, cậu ấy còn có chuyện riêng cần phải giải quyết.

Lời hứa lúc nhỏ sao con lại dễ tâm.

Kỳ thật Mạnh An Nhi cũng biết điều này nhưng cô đã quen, mười mấy năm nay, năm nào vào ngày sinh nhật của cô dù anh có bận đến đâu cũng tranh thủ đến bên cạnh cô.

Nhưng không biết vì sao hôm nay anh lại không tới, hôm nay đối với cô là một ngày vô cùng quan trọng.

Cô đã tròn 16 tuổi, cô muốn nói với anh rằng cô đã trưởng thành, đã hiểu chuyện muốn trở thành bạn gái của anh.

- Con không cần biết!

Anh Lạc Thần có bận đến đâu cũng không thể quên được ngày sinh nhật của con.

Mạnh An Nhi nói đến đây, thân thể mảnh mai đứng lên khỏi chiếc ghế xích đu, bước đến bên cạnh Mạnh Hùng và Kiều Nhi.

Cô vươn đôi tay mềm mại của mình, nắm lấy tay ba lay nhẹ nhẹ.

- Ba, An Nhi không cần biết ba phải tìm anh Lạc Thần đến đây cho con.

Mạnh An Nhi giận dữ nói, từ trước đến giờ chỉ cần đó là thứ cô muốn ba nhất định sẽ tìm mọi cách để cho cô.

Kiều Nhi nhìn đứa con gái rồi nhìn sang Mạnh Hùng.

- Đó, anh thấy chưa?

An Nhi đã bị anh dung túng đến hư.

Kiều Nhi nói xong ánh mắt không vui đang nhìn Mạnh Hùng chuyển sang con gái.

- An Nhi con đã lớn, cũng nên hiểu tình cảm không thể nào ép buộc được.

Kiều Nhi không cần đứa con gái nói, cô cũng biết thứ tình cảm An Nhi dành cho Lạc Thần là gì.

Không phải chỉ đơn thuần là tình cảm giữa anh em.

Mạnh An Nhi không chịu nghe theo lời của mẹ mạnh miệng nói.

- Mẹ, con biết trong lòng anh Lạc Thần cũng có con.

Con phải đi tìm anh ấy hỏi cho rõ.

Mạnh An Nhi nói xong liền chạy nhanh vào trong biệt thự.

Mạnh Hùng đau lòng bước theo đứa con gái bảo bối, đột nhiên bàn tay mềm mại của Kiều Nhi vươn tới nắm lấy tay anh, chặn anh lại.

Mạnh Hùng quay đầu nhìn vào người phụ nữ anh yêu thương nhất, nhìn thấy Kiều Nhi lắc đầu, ý bảo anh đừng đi.

Đối với anh, Kiều Nhi và hai đứa con là quan trọng nhất, chỉ cần nghĩ đến An Nhi bị tổn thương, anh liền cảm giác bất an trong lòng.

Kiều Nhi nhìn thấy sự đắn đo trong ánh mắt anh, cô nhẹ giọng nói.

- Hùng, con gái đã lớn cũng đến lúc anh nên buông tay, để đứa con gái tự giải quyết chuyện riêng của mình.

Nghe Kiều Nhi nói vậy sắc mặt của Mạnh Hùng trầm xuống, anh nhíu mày ngẫm nghĩ rất lâu, mặc dù anh không muốn buông tay, nhưng anh biết Kiều Nhi nói đúng, anh không thể lúc nào cũng ở bên cạnh bảo vệ cho An Nhi.

Đã đến lúc An Nhi bước ra trường đời, học cách tự mình đối đầu với sự khó khăn, để đứa con gái biết được cuộc sống không phải lúc nào cũng thuận lợi như ở trong tầm bảo vệ của ba, thế giới bên ngoài rất nhiều mưu mô cạm bẫy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Quân trường hùng tâm

Mạnh An Nhi bước nhanh lên phòng, cô không tin Lôi Lạc Thần không có tình cảm với cô.

Từ nhỏ đến lớn anh là người yêu thương cô nhất, luôn ở bên cạnh bảo vệ cô.

Thế nhưng hai năm nay mọi chuyện bắt đầu thay đổi, từ lúc anh gia nhập vào quân đội thời gian hai người gặp nhau càng lúc càng ít hơn.

Cô muốn anh biết cô yêu anh, yêu anh từ lúc cô chỉ tám tuổi.

Ở thời điểm đó cô cho rằng mình sinh ra, là đã thuộc về anh.

Mạnh An Nhi vừa bước vào trong phòng ngủ liền đi thẳng đến phòng bên cạnh được thông với phòng cô, nơi cô đặt tất cả trang phục, giày, nữ trang, phụ kiện, hàng trăm cái ví đắt tiền, đủ màu đủ kiểu của những thương hiệu nổi tiếng nhất trên toàn thế giới.

Căn phòng nhìn vào y như một cửa hàng thời trang cao cấp, những mẫu mới vừa được tung ra thị trường liền được nhân viên cửa hàng đưa đến biệt thự Mạnh Viên cho mẹ và cô.

Ánh mắt yêu thương nhìn vào cái ví màu hồng của thương hiệu YAN được trưng bày chính giữa nơi trọng tâm, sự yêu quý của cô dành cho chiếc ví Yan này không ở giá trị của nó mà là vì đó là quà sinh nhật của Lôi Lạc Thần tặng cho cô năm 14 tuổi, nên trong lòng cô nó là vô giá.

Cô cầm lấy chiếc ví YAN màu hồng bước nhanh ra khỏi biệt thự Mạnh Viên, trong lòng ôm hy vọng rằng hôm nay sẽ là ngày cô và anh chính thức ở bên cạnh nhau.

Mạnh An Nhi ngồi vào trong chiếc xe Cadillac màu đen, được tài xế riêng kèm cận vệ lái xe đưa cô đến quân trường Hùng Tâm, quân trường lớn nhất của Thành Phố S.

Chiếc xe đắt tiền cao quý tỏa ra khí chất kiêu ngạo không thua gì với chủ nhân của nó, chậm rãi tiến vào khu quân trường.

Xung quanh được lắp đặt rất nhiều máy camera giám sát, xe vừa tiến vào phạm vi quân trường liền được giám sát chặt chẽ.

Xe dừng lại trước cổng lớn hoành tráng, Mạnh An Nhi ngược mắt nhìn lên trên, nhìn thấy mười mấy khẩu súng tự động đang nhắm thẳng vào xe cô, trong lòng thật tán thưởng sự phòng bị của nơi này.

Quân trường Hùng Tâm chứa đựng nhiều cơ mật của quốc gia nên nơi này được liệt kê vào nơi nguy hiểm, người không phận sự tuyệt đối không được bước chân vào phạm vi xung quanh quân trường.

Sau khi tên quân nhân với gương mặt hình sự, tay cầm khẩu súng trường chứng thực được thân phận của Mạnh An Nhi, con gái của Mạnh Tổng người chuyên cung cấp vũ khí cho quân đội.

Người quân nhân mới an tâm ra hiệu cho đồng đội mở cánh cổng lớn cho chiếc xe Cadillac tiến vào trong.

Chiếc xe Cadillac sang trọng từ từ tiến vào khu kiểm soát, nơi chiếc xe cùng với người ngồi trong xe được kiểm tra bằng thiết bị công nghệ tối tân nhất gọi là Eye scan, một bộ máy x ray lớn rà xét từng góc cạnh trong chiếc xe và người để đảm bảo không có vũ khí hay vật nguy hiểm được mang vào khu quân doanh.

Xe vừa dừng lại trong bãi đỗ xe, Mạnh An Nhi đã nhanh chóng bước xuống, cô vội vàng đi đến quân doanh.

Theo thường lệ vào giờ này Lôi Lạc Thần sẽ cùng đám thuộc hạ huấn luyện.

Mạnh An Nhi trong lòng vui vẻ đi thẳng đến khu tập luyện lần trước anh đưa cô đến, ánh mắt sáng ngời tìm kiếm bóng dáng quen thuộc cao lớn trong đám quân nhân đang hăng say luyện tập.

Mạnh An Nhi thất vọng trong lòng khi tìm mãi cũng không thấy anh đâu, nụ cười rục rờ trên khoé môi cô tắt ngúm, trong lòng cảm thấy hụt hẫng chưa từng có.

Nhất Minh cánh tay đắc lực của Lôi Lạc Thần, nhìn thấy cô liền bước tới ân cần hỏi.

- Mạnh Tiểu thư, cô đến tìm Thiếu Úy Lôi?

Mạnh An Nhi nhìn anh gật đầu, lúc trước khi Lôi Lạc Thần đưa cô vào quân doanh chơi, cô đã từng gặp qua anh nhưng chưa một lần nhìn kĩ.

Ánh mắt lấp lánh quan sát người đàn ông trước mặt từ trên xuống dưới.

Anh sở hữu gương mặt nam tính điển trai, làn da màu đồng xăn chắc, mái tóc ngắn gọn, vì luyện tập nên những giọt mồ hôi còn đọng lại trên trán và tóc, chảy dầu xuống mặt anh.

Mạnh An Nhi thầm đánh giá Nhất Minh, tuy anh xuất sắc nhưng nếu so với anh Lạc Thần của cô thì còn thua xa.

Sau khi quan sát xong Nhất Minh, cô liền hỏi anh.

- Nhất Minh, Anh Lạc Thần đang ở đâu?

Nhất Minh nghe vậy cười cười tay bắt giắc vờn lên gãi gãi đầu, anh thật không ngờ cô lại nhớ tên anh.

- Thiếu Úy đang dự một cuộc họp quan trọng với Thiếu tướng, hay để tôi đưa Mạnh Tiểu thư vào khu giải lao chờ anh ấy.

Nhất Minh nói xong liền dẫn đường đưa Mạnh An Nhi đi về khu vực giải lao.

Doanh trại quân đội được chia ra nhiều khu vực khác nhau, một khu là ký túc xá nam một bên nữ một bên.

Một khu là nơi tập luyện, một khu là nơi tàng trữ vũ khí, một khu dành riêng cho quân nhân thư giãn giải trí.

Văn phòng chính được đặt ngay chính giữa dùng để diễn ra những cuộc họp quan trọng, nơi cấp trên trực tiếp phân phối mệnh lệnh đến cấp dưới.

Trên đường đi tìm Lôi Lạc Thần Mạnh An Nhi và Nhất Minh chạm phải Chỉ Huy Trưởng Cao Huy.

- Xin chào cô, tôi xin tự giới thiệu tôi là chỉ huy Trưởng Cao Huy.

Cao Huy vừa nói vừa đưa tay ra trước mặt bắt tay với cô, tính khí Mạnh An Nhi vô cùng kiêu ngạo ngoài những người có liên quan đến Lôi Lạc Thần ra, còn những người khác cô không hề bận tâm, dù đó có là đại Tá cũng không ngoại lệ.

Cao Huy hơi ngượng ngùng với thái độ hồ hững của cô, từ trước đến giờ mỗi khi phụ nữ nghe hấn giới thiệu mình là Chỉ huy Trưởng liền có thái độ ân cần đối với hấn.

Trong lòng hấn không hề tức giận ngược lại còn có phần hào hứng, cuối cùng cũng cho hấn gặp được một cô gái có cá tính mạnh mẽ.

Nhất Minh nhìn thấy ánh mắt Cao Huy nhìn Mạnh An Nhi, liền nói xen vào thay đổi bầu không khí quái đản trước mặt.

- Chúng tôi đi tìm Thiếu Úy Lôi.

Cao Huy nghe vậy liền cười tươi.

- Thật trùng hợp tôi cũng có chuyện cần gặp Thiếu Úy Lôi, vậy chúng ta cùng đi.

Mạnh An Nhi không quan tâm đến Cao Huy, vào giờ phút này cô chỉ muốn được gặp Lôi Lạc Thần.

Ba người cất bước về phía trước, Cao Huy và Nhất Minh bàn bạc về chuyện bạo loạn đang diễn ra bên Syria, Mạnh An Nhi không quan tâm đến họ đang nói gì, ánh mắt lấp lánh nhìn khắp nơi tìm anh.

Lôi Lạc Thần vừa mới dự xong cuộc họp kéo dài hai tiếng, cấp trên phái anh bay sang Syria cứu một nhóm phóng viên đang bị đám khủng bố bắt giữ làm con tin trở về Thành Phố S.

Lôi Lạc Thần trên tay cầm một sấp tài liệu cùng với một nữ quân nhân từ trong phòng họp vừa đi vừa trò chuyện.

- Cô cứ tiến hành theo kế hoạch đã định, tôi cùng với đội của mình sẽ bay sang Syria vào sáng mai.

Chúng ta hãy giữ liên lạc.

Trong lúc hai người nói chuyện, đột nhiên nữ quân nhân dừng bước chân của mình lại.

Cô nhìn anh nói.

- Thiếu Úy, huy hàm của anh bị trượt sang một bên.

Đề tôi chỉnh lại cho anh.

Lôi Lạc Thần chưa kịp chặn cô gái lại, cô gái đã nâng tay chỉnh lại huy hàm.

Anh ghét nhất là người khác chạm vào người mình.

Lôi Lạc Thần vươn tay cầm lấy tay nữ quân nhân muốn ngăn cô lại, anh ghét cái cảm giác bàn tay phụ nữ sờ soạng trên người anh.

Cao Huy hiếm khi nhìn thấy Lôi Lạc Thần và nữ quân nhân có cử chỉ thân mật, anh liền nhìn Mạnh An Nhi chỉ về hướng Lôi Lạc Thần nói.

- Kia, người đó có phải là Thiếu Úy Lôi không?

Mạnh An Nhi vui mừng nhìn theo hướng Cao Huy chỉ, vừa nhìn thấy anh toàn thân cô đông cứng.

Cô không thể nào tin nổi những gì mình nhìn thấy, anh Lạc Thần cùng một nữ quân nhân có hành động thân mật.

Cô biết anh có bệnh ưa sạch sẽ, tuyệt đối không để người khác chạm vào người mình, nhất là phụ nữ.

Chỉ có cô là ngoại lệ, nhưng hôm nay anh lại thân nhiên nắm tay cô gái kia, bàn tay đang cầm chặt cái ví YAN bắt giác buông lỏng ra, khiến cái ví rơi xuống mặt đất tạo ra âm thanh nặng nề.

"Bịch"

Tiếng vật gì đó rơi xuống mặt đất lôi kéo sự chú ý của mọi người.

Lôi Lạc Thần và cô gái theo phản ứng tự nhiên nhìn về nơi phát ra âm thanh kia.

Nhìn thấy Mạnh An Nhi với vẻ mặt tái xanh nước mắt lưng tròng, Lôi Lạc Thần lo lắng đẩy nữ quân nhân ra sải bước tới trước mặt cô.

- An Nhi, sao em lại ở đây?

Lôi Lạc Thần nhìn cô kinh ngạc hỏi, anh biết cô không thích đến những nơi buồn chán này, xung quanh còn thoang thoảng mùi mồ hôi nồng nặc của quân nhân.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Trong lòng anh đã có người khác

Mạnh An Nhi không trả lời anh, cô giận dữ chỉ vào cô gái bên cạnh anh lớn tiếng hỏi.

"Cô ta là ai?"

Lôi Lạc Thần khó hiểu, cô ta là ai quan trọng sao?

Trong lòng anh cô ấy chỉ là một cấp dưới không quan trọng, nên anh không muốn giới thiệu với cô.

Lôi Lạc Thần không nói gì, vẻ mặt lạnh lùng càng khiến Mạnh An Nhi tức điên lên.

Cô gái nhìn thấy sắc mặt muốn ăn tươi nuốt sống người khác của Mạnh An Nhi, liền bước tới tự giới thiệu.

"Chào cô tôi là Thẩm Thanh, cấp dưới của Thiếu Úy Lôi."

Mạnh An Nhi bày ra vẻ mặt chán ghét đánh giá cô gái từ trên xuống dưới, nhìn cũng xinh đẹp nhưng quá nam tính không thích hợp với anh Lạc Thần.

Lôi Lạc Thần còn có công vụ trên người nên không có thời gian, anh nhìn Mạnh An Nhi hỏi.

"Em đến tìm anh có chuyện gì quan trọng không?"

Nếu không, đợi tuần sau khi anh từ Syria trở về sẽ đến tìm em."

Mạnh An Nhi trong lòng không thể giấu xuống cơn giận, anh hỏi cô tìm anh có chuyện gì quan trọng không?

Chẳng lẽ anh quên hôm nay là ngày gì sao?

Mạnh An Nhi nhìn Lôi Lạc Thần phẫn nộ nói.

"Anh Lạc Thần, anh đã quên hôm nay là ngày sinh nhật của An Nhi rồi có phải không?"

Lôi Lạc Thần kinh ngạc, hôm nay là sinh nhật của em ấy sao?

Đạo này cấp trên luôn tạo áp lực đối với anh về chuyện bên Syria, anh bận ngày bận đêm nên không có thời gian để nhớ gì cả.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt áy náy, bàn tay rộng lớn vươn tới kéo cô sang một bên.

Thẩm Thanh và Nhất Minh ngỡ ngàng trước hành động của anh, Thiếu Úy lạnh lùng không thích chạm vào phụ nữ lại có hành động thân mật với Mạnh Tiểu thư.

Hai người đứng ngây người nhìn Lôi Lạc Thần kéo Mạnh An Nhi đến một nơi vắng vẻ bên ngoài khu giải lao.

Thẩm Thanh nhìn Nhất Minh.

"Tôi thật không ngờ Thiếu Úy Lôi lại có vẻ mặt dịu dàng như bây giờ."

Nhất Minh cũng không khác gì với Thẩm Thanh, thường ngày ở trước mặt bọn họ anh giống y như người máy, lạnh lùng vô cảm.

Quả thật là chuyện ngàn năm mới thấy một lần.

Lôi Lạc Thần kéo cô sang một bên, nhìn thấy không có người bên cạnh, anh cất giọng yêu thương.

"An Nhi ngoan, hôm nay là lỗi của anh em đừng giận."

Em về trước đi sau khi anh hoàn thành nhiệm vụ lần này, anh sẽ đến tìm em."

Mạnh An Nhi không chịu thôi, cô nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt anh.

"Anh Lạc Thần, An Nhi có chuyện muốn hỏi anh."

Lôi Lạc Thần nhìn cô gật đầu, ý bảo cô cứ hỏi đi.

Cô ngập ngừng một chút mới lấy hết dũng khí để bày tỏ tình cảm trong lòng đối với anh.

"Anh có yêu An Nhi không?"

Lôi Lạc Thần không cần suy nghĩ liền gật đầu đáp.

"Đương nhiên là anh yêu An Nhi, trong lòng anh An Nhi rất quan trọng."

Lôi Lạc Thần nhìn cô nói, lời nói của anh khiến cô vui đến khó tả.

Cô bước nhanh tới lao vào lồng ngực rắn chắc của anh, hai tay choàng qua eo anh, ôm anh thật chặt.

Anh hơi bất ngờ nhưng ngay lập tức lấy lại sự bình tĩnh, mỉm cười vươn tay vuốt ve mái tóc dài đen óng ánh của cô trầm giọng.

"Thật khờ, trong lòng anh lúc nào cũng xem An Nhi như em gái ruột của mình."

Tòan thân Mạnh An Nhi rung lên cô đứng bất động, hai tay đang ôm chặt anh bất giác buông lỏng ra.

Cái gì?

Anh xem cô như em gái ruột?

Mạnh An Nhi đau lòng đẩy Lôi Lạc Thần ra, cặp mắt ngập nước nhìn anh.

"Anh Lạc Thần, em không muốn làm em gái của anh..... An Nhi....An Nhi

không muốn."

Cô vừa nói vừa rơi nước mắt khiến lòng Lôi Lạc Thần nhói đau, anh vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang run rẩy của cô lo lắng nói.

"An Nhi em có sao không?

Em có chỗ nào không được khỏe hả em?"

Cô lắc đầu nhìn anh.

"Anh Lạc Thần, An Nhi yêu anh!

An Nhi muốn làm vợ của anh."

Lôi Lạc Thần sa sầm mặt, anh ngờ ngàng nhìn cô.

Anh chưa từng nghĩ cô lại có thứ tình cảm này đối với anh, cô còn quá nhỏ không thể phân biệt được giữa tình thân và tình yêu khác nhau ở điểm nào.

Lôi Lạc Thần im lặng trong giây lát, anh nhìn cô không biết phải nói gì.

Anh nhìn thấy cô sinh ra đời nhìn thấy cô trưởng thành, nên trong lòng cũng khó có thể phân biệt được tình cảm của mình đối với cô là gì, hướng chỉ là cô.

Lôi Lạc Thần vội về mặt vô cùng thận trọng, suy ngẫm thật lâu.

Nhìn thấy ánh mắt chờ mong của cô nhìn anh, anh bất đắc dĩ nói.

"An Nhi, anh và em không thể nào.

Anh là anh trai của em, chúng ta không thể yêu nhau.

Em có hiểu không?"

Mạnh An Nhi bị Lôi Lạc Thần từ chối thẳng thừng, khiến trái tim nhỏ bé không chịu nổi sự tổn thương.

Cô là người muốn gì được nấy, từ nhỏ đến lớn tất cả mọi người xung quanh đều yêu thương chiều chuộng cô, nhất là anh.

Cô không chịu nổi sự dè dặt này nhất là từ anh, cô luôn cho rằng nếu có ngày thế giới này sụp đổ thì anh sẽ là người duy nhất ở bên cạnh để bảo vệ cô.

"Anh Lạc Thần, trong lòng anh đã có người khác rồi phải không?

Nên anh mới không còn yêu An Nhi nữa."

Mạnh An Nhi vừa nói nước mắt vừa rơi là ngã xuống gương mặt xinh đẹp của cô.

Ngoài lý do này cô không nghĩ ra nguyên nhân gì khác đã khiến anh thay đổi.

Lôi Lạc Thần hơi kinh ngạc với lời nói của cô, về mặt tối sầm lại.

Trong lòng chỉ e là sau này khi cô gặp được phân nửa kia của đời mình, thì sẽ hối hận về chuyện của ngày hôm nay.

Nếu cô đã nghĩ vậy thì cứ xem như vậy đi, anh không muốn để cô có thêm bất kỳ hy vọng gì với anh nữa, nên quyết định nói dối.

Anh nhẹ nhàng gạt đầu ánh mắt nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt cô lúc này đã trở nên đỏ kè.

"Phải...trong lòng anh đã có người khác..."

Mạnh An Nhi kích động với lời nói của anh, cô vươn tay che lại hai tai của mình lắc đầu khóc nức nở.

"Anh đừng nói nữa, em không muốn nghe...em không muốn nghe...."

Sao anh có thể yêu người khác được?

An Nhi ghét anh.... ghét anh....."

Mạnh An Nhi vừa nói vừa khóc lóc xoay người lại chạy đi, Lôi Lạc Thần nhìn thấy cô kích động liền chạy theo sau.

Anh không ngờ sự việc lại trở nên thế này, anh còn nghĩ cô sẽ hiểu nỗi lòng của anh.

Lôi Lạc Thần vội vàng đuổi theo cô, đột nhiên điện thoại di động trong túi quần tây của anh reng lên.

"Reng....Reng..."

Anh vừa sai bước theo sau cô vừa thò tay vào trong túi quần tây lấy điện thoại ra xem, hai từ Thiếu tướng nhấp nháy trên màn hình.

Ánh mắt khó xử nhìn theo bóng lưng mảnh mai của cô, còn cái điện thoại chết tiệt trong tay không ngừng đổ chuông, anh biết Thiếu Tướng có chuyện quan trọng nên mới đích thân gọi cho anh, anh đành dừng bước chân của mình lại bất máy.

Ngay lập tức giọng nói uy nghiêm của người đàn ông vang lên từ trong điện thoại.

"Thiếu Úy Lôi tôi có chuyện quan trọng cần gặp anh, năm phút sau anh đến phòng làm việc của tôi."

"Vâng."

Cúp máy Lôi Lạc Thần ngược mắt lên nhìn theo Mạnh An Nhi, lúc này chiếc xe Cadillac màu đen sang trọng đã chạy ra khỏi cái cổng lớn của khu quân trường Hùng Tâm.

Lôi Lạc Thần đành gạt chuyện tư sang một bên, anh tự nói với lòng.

"An Nhi đợi anh từ Syria trở về, anh sẽ đến Mạnh Viên tìm em."

Lôi Lạc Thần để điện thoại trở lại trong túi quần tây của mình, xoay người đi về hướng phòng của Thiếu tướng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Nhớ lại chuyện cũ

Lời của tác giả:

Chị cảm ơn các em đã ủng hộ chị bấy lâu nay, tuần sau chị và gia đình sẽ đi Mỹ du lịch 5 tuần nên thời gian đăng truyện sẽ khác với bây giờ.

Mong các em thông cảm.

Love you □□□□□

Mạnh An Nhi đau lòng trái tim tan nát quay trở lại Mạnh Viên, tự nhốt mình trong phòng ngủ không muốn gặp mặt ai.

Cô nằm lì trên giường lớn không ăn uống gì cả ngày, khiến Mạnh Hùng và Kiều Nhi lo lắng vô cùng.

Kiều Nhi và Mạnh Hùng ngồi bên cạnh giường, cô đau lòng nhìn đứa con gái nói ra những lời an ủi.

- An Nhi con đừng hành hạ bản thân của mình nữa, cứ tiếp tục không ăn không uống gì sẽ hại đến sức khỏe của con.

Kiều Nhi nói với giọng dịu dàng, cô nhìn thấy dáng vẻ buồn bã của đứa con gái khi quay trở về, cô biết Lạc Thần đã từ chối con bé.

Tính khí Mạnh An Nhi bướng bỉnh hơn người, cô cứng đầu không chịu nghe, tay cầm chặt tấm chăn màu hồng phấn kéo lên phủ kín đầu, không muốn nghe gì cả.

Vào giờ phút này lời nói trấn an của mọi người đều là vô nghĩa, chỉ khiến tâm tình cô kích động hơn.

Nằm trong chăn, trong đầu cô cứ hiện lên lời nói của Lôi Lạc Thần.

"Trong lòng anh đã có người khác."

Càng nghĩ trái tim cô càng đau, thì ra từ trước đến giờ là do cô suy nghĩ viển vong một mình yêu đơn phương, anh chỉ xem cô như một cô em gái.

Kiều Nhi và Mạnh Hùng ở lại thêm một lúc, biết rõ tính khí của đứa con gái hai người quyết định rời đi, để lại không gian yên tĩnh cho An Nhi tự suy nghĩ thông suốt mọi chuyện.

Ngày hôm sau khi Kiều Nhi và Mạnh Hùng quay trở lại phòng của An Nhi, cô vẫn như cũ vùi mình trong tấm chăn mềm mại trên chiếc giường lớn.

Vừa nghe được có người bước vào phòng, Mạnh An Nhi liền dùng chăn trùm kín đầu lại.

Mạnh Hùng nắm tay Kiều Nhi bước tới gần giường, anh đau lòng lên tiếng trách móc.

"Hazzz.....Lạc Thần cũng thật là.....anh gọi cho cậu ấy từ hôm qua đến bây giờ nhưng không ai bắt máy."

Anh để lại tin nhắn nói An Nhi

vì cậu ấy không chịu ăn gì cả, cũng không thấy gọi lại."

Đột nhiên bàn tay mềm mại của Kiều Nhi đang nắm tay anh bất giác siết chặt lại, cô nhìn anh lắc đầu ý bảo anh đừng nói tiếp, đứa con gái đã thê thảm lắm rồi, lời nói của anh như đổ thêm dầu vào trong lửa, không giúp được gì chỉ khiến đứa con gái đau lòng hơn.

Với một người thông minh như anh sao lại không hiểu về điều này, thế nhưng anh cố tình nói vậy để cho An Nhi hiểu, Lạc Thần không yêu con bé.

Anh biết rõ tính tình của Lôi Lạc Thần, một người lạnh lùng cố chấp như cậu ấy rất khó có thể rung động trước một người.

Biết trước đoạn tình cảm này sẽ không có kết quả, thì làm sao anh có thể để đứa con gái bảo bối của mình càng lúc càng lún sâu hơn.

Mạnh An Nhi nằm im lặng trong chăn, cô biết thế nào ba cũng sẽ gọi cho anh Lạc Thần.

Vừa rồi trong lòng cô còn ôm chút hy vọng rằng khi anh biết cô vì anh nên tuyệt thực, anh sẽ đến xem cô ngay.

Nhưng lời nói của ba khiến cô tan nát cõi lòng.

Một giọt nước mắt nóng hổi lăn dài xuống gương mặt nhợt nhạt của cô.

Anh đã thay đổi, lúc trước chỉ cần nghe cô không được khỏe dù anh có ở nước ngoài cũng ngồi máy bay tư nhân về Thành Phố S để xem cô.

Nhưng từ khi anh gia nhập vào quân đội, mọi thứ đều thay đổi.

Tình cảm của anh, con người của anh trở nên xa cách hơn.

Cô ghét.... ghét cái quân trưởng Hùng Tâm chết tiệt kia, ghét cô gái tên gọi là Thẩm Thanh, người đã cướp đi anh Lạc Thần của cô.

Kiều Nhi là phụ nữ nên biết tâm trạng của đứa con gái, nhất là với An Nhi.

Từ nhỏ đến lớn An Nhi luôn có được những gì mình muốn.

Nghĩ đến đây Kiều Nhi tự trách bản thân của mình, sao mình lại nuông chiều An Nhi như vậy?

Kiều Nhi vươn tay cầm lấy tấm chăn mỏng, dùng sức kéo xuống.

Gương mặt tiêu tụy tái nhợt còn đọng lại những giọt nước mắt trong suốt của An Nhi hiện ra trước mặt hai người.

Kiều Nhi đau lòng nắm lấy tay con nhẹ giọng nói.

"An Nhi, thế giới của con không chỉ có Lạc Thần.

Sau này bên cạnh con sẽ xuất hiện rất nhiều người đàn ông, một khi con gặp được phân nửa kia của mình, con sẽ biết tình cảm của con dành cho Lạc Thần bây giờ chỉ là tình cảm giữa anh em, chứ không phải là tình yêu."

Kiều Nhi nhìn thấy hai đứa cùng nhau lớn lên, nên cô biết nếu Lạc Thần thật sự yêu An Nhi thì đã yêu từ lâu.

Mạnh An Nhi không ngờ hai từ anh em này lại thốt ra từ miệng của mẹ, chẳng lẽ mẹ cũng nghĩ như anh Lạc Thần.

"Không!

Mẹ không hiểu con, không ai ngoài bản thân con hiểu rõ tình cảm của con dành cho anh Lạc Thần là gì.

Thứ tình cảm đó, con dám chắc là tình yêu."

Mạnh An Nhi kích động nói, cô đã mười sáu tuổi không phải là trẻ con nên biết mình yêu ai.

Nhìn thấy An Nhi đau khổ lòng Mạnh Hùng rất đau, đột nhiên anh nghĩ ra một cách.

Bàn tay mạnh mẽ của Mạnh Hùng thân nhiên choàng qua vai Kiều Nhi ôm cô chặt vào lòng, anh nhìn An Nhi hỏi.

"An Nhi, con biết vì sao Lạc Thần không yêu con không?"

Mạnh An Nhi nhìn ba lắc lắc đầu, cô thấy mình thật hoàn hảo không có lý do gì anh Lạc Thần lại không yêu cô.

Mạnh Hùng nghiêm túc giải thích.

"Ba là đàn ông, nên hiểu đàn ông nghĩ gì.

Ngoài cái nhan sắc bề ngoài, thứ đàn ông chú trọng nhất chính là tài năng và bản lĩnh.

Lấy ba làm thí dụ, lúc chưa gặp mẹ con, bên cạnh ba xuất hiện rất nhiều rất nhiều người phụ nữ xinh đẹp, nào là ánh hậu người mẫu, nhưng không một ai khiến ba động lòng.

Cho đến khi ba gặp mẹ con, ba mới biết rung động trước một người là cảm giác như thế nào.

Ngay lần gặp mặt đầu tiên, ba đã bị sự tự tin cùng với trí thông minh của mẹ con thu hút."

Mạnh Hùng nói đến đây ánh mắt yêu thương nhìn vào gương mặt diễm lệ của Kiều Nhi, cả đời này anh sẽ không bao giờ quên được cái lần đầu tiên anh gặp cô.

Mạnh An Nhi nghe ba nói vậy liền ngồi thẳng người lại, thuận tay kéo tấm chăn che lại phần ngực của mình, ánh mắt hiếu kì nhìn ba mẹ.

"Mẹ, mẹ đã làm gì đã khiến một Mạnh Tổng, phong lưu đa tình như ba đề ý?"

Nghe cô hỏi vậy Kiều Nhi bất giác nhớ lại lần đầu tiên hai người gặp mặt tại quán bar Night Angel bên Paris.

Môi Kiều Nhi cong lên thành một nụ cười ngọt ngào.

Nhìn thấy ánh mắt cùng với nụ cười hạnh phúc trên kéo môi cô, Mạnh Hùng vui vẻ kể lại.

"Mẹ con đánh cược với người ta, nếu mẹ con có thể khiến một đại ca giang hồ cam tâm tình nguyện tặng chiếc xe Lamborghini mà hấn yêu quý nhất cho mẹ con, thì người đó sẽ thua cho mẹ con mười triệu đô la.

Nếu là con, con sẽ làm gì?"

Mạnh An Nhi ngẫm nghĩ rất lâu cũng không nghĩ ra, một đại ca giang hồ, còn là chiếc xe đắt tiền hấn quý nhất.

Mạnh An Nhi nhìn hai người lắc đầu, ánh mắt thích thú nhìn ba chờ ba nói tiếp.

"Mẹ con đề nghị đấu rượu với tên đại ca giang hồ kia.

Hấn nghĩ mình sẽ thắng chắc, vì từ lượng của phụ nữ thì làm sao sánh bằng được với đàn ông, nên hấn không cần suy nghĩ đã đồng ý ngay.

Nhưng hấn thật không ngờ, từ lượng của mẹ con vượt xa hấn.

Cuối cùng mẹ con đã dễ dàng thắng được chiếc xe Lamborghini của tên đại ca giang hồ, còn thắng luôn mười triệu đô la của tên đàn ông kia."

Nghe ba kể lại chuyện trước đây của mẹ, Mạnh An Nhi khâm phục mẹ vô cùng.

Từ lúc cô hiểu chuyện đến bây giờ, trong lòng cô luôn cho rằng mẹ là một người phụ nữ dịu dàng yếu đuối, luôn được ba nâng niu trong lòng bàn tay.

Cô thật không ngờ mẹ lại thông minh như vậy.

"Lúc trước mẹ mưu mô xảo huyệt, sao bây giờ mẹ lại nhu mì như vậy?"

Mạnh An Nhi khó hiểu nhìn mẹ hỏi.

Kiều Nhi nghe con hỏi vậy cô ngược mắt nhìn Mạnh Hùng.

"Bây giờ mẹ đã có ba con, mẹ không cần phải tỏ ra mạnh mẽ nữa.

Điều hạnh phúc nhất của một người phụ nữ, chính là tìm được một người đàn ông có thể chia sẻ gánh nặng trên vai mình.

Mẹ đã tìm được, nên sẽ hưởng thụ sự yêu thương của ba con."

Kiều Nhi vừa nói vừa dùng ánh mắt yêu thương nhìn Mạnh Hùng, Mạnh Hùng vui vẻ ôm chặt cô hơn.

Mạnh An Nhi nhìn thấy ba yêu mẹ như vậy, trong lòng hâm mộ không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Mạnh An Nhi Rời Đi

Sau khi trò chuyện với ba mẹ, cô nằm trên giường lớn tay ôm chặt con gấu bông màu trắng cô yêu thương nhất,

Mạnh An Nhi nhìn con gấu trong lòng mình.

- Bảo Bảo mày cũng nghĩ tao vô dụng lắm phải không?

Mạnh An Nhi ừ ừ nói, cô rất mệt tay chân bủn rủn không còn sức lực vì hai ngày nay cô không ăn gì cả, tuy thân thể kiệt quệ nhưng không tài nào chợp mắt được.

Cô trằn trọc cả đêm trong lòng suy nghĩ về chuyện giữa cô và Lôi Lạc Thần.

Sau một đêm dài dang dở cuối cùng cô đã suy nghĩ thông suốt.

Con đường phía trước còn rất dài, cô không thể ăn không ngồi rồi ỷ lại vào tài sản của ba mẹ.

Cô sẽ khiến mọi người thu về cái suy nghĩ, thiên kim Tiểu thư của Mạnh gia ngoài tiêu tiền ra chẳng làm ra trò trống gì cả, và quan trọng hơn hết cô muốn chứng minh với anh rằng, cô xuất sắc hơn nữ quân nhân Thẩm Thanh bên cạnh anh.

Bất thành linh cánh cửa phòng ngủ được ai đó đẩy nhẹ ra.

Một cậu thanh niên trên người mặc bộ đồ ngủ thoải mái, thân hình cao lớn tuấn tú, mái tóc ngắn gọn màu rượu đỏ bước vào.

Chiếc bóng tai màu đỏ sẫm phản chiếu lại với ánh trăng ngoài khung cửa sổ, phát ra tia sáng lấp lánh càng tôn lên vẻ nguy hiểm trên gương mặt cậu thanh niên.

Mạnh An Phong với vẻ mặt lo lắng bước đi thận trọng đến bên cạnh giường, thuận tay kéo chiếc ghế băng gỗ tại bàn trang điểm ngồi xuống, giọng nói trầm trầm ấm áp mang theo sự quan tâm vang lên trong không gian tĩnh mịch.

- Chị hai, có phải anh Lạc Thần khiến chị đau lòng không?

Mạnh An Phong nghiêm túc nói, trong lòng cậu chị hai là người quan trọng nhất.

Mặc dù cậu mới mười bốn tuổi, nhưng nếu anh Lạc Thần thật sự khiến chị hai chịu tổn thương, cậu nhất định sẽ đến tìm anh ấy tính sổ.

Mạnh An Nhi nhìn em trai lắc đầu, cô không muốn An Phong phải lo lắng cho cô.

"Không.....không liên quan gì đến anh Lạc Thần cả."

Mạnh An Nhi nói đến đây chợt dừng lại một chút, cô vươn tay nắm lấy bàn tay lạnh buốt của An Phong.

"An Phong chị đã quyết định, lúc này là lúc chị nên chú trọng vào sự nghiệp của mình."

Kỳ thực cô là chị nhưng lúc nào An Phong cũng ở bên cạnh bảo vệ cho cô.

Ánh mắt kiên quyết của chị hai khiến An Phong kinh ngạc trong lòng, từ trước đến giờ chị hai chưa từng nghiêm túc làm bất kỳ chuyện gì.

Thật sự mà nói trong lòng An Phong nghĩ, chị hai chỉ nói vậy thôi chứ tâm không kiên định.

Mạnh An Nhi suy nghĩ một chút nói tiếp.

"Tạm thời chị sẽ gạt chuyện tình cảm sang một bên, chị thấy tình yêu chỉ là vô thực, nhìn không thấy chạm không được nhưng lại khiến người ta đau đến tê tâm phế liệt."

Em nhớ nhe, đừng giống như chị hai đặt hết tình cảm của mình vào một người, rồi cuối cùng người chịu tổn thương sâu sắc chính là mình."

Cậu không biết tình yêu là gì, nhưng cậu đã nói với lòng, ngoài ba mẹ và chị hai ra trái tim này của cậu không còn chỗ trống dành cho người khác.

Ngày hôm sau cô đợi ba từ công ty trở về, trên tay cầm tách cà phê thơm ngát đi vào thư phòng.

Cô đặt tách cà phê nóng hổi còn đang bốc khói trên bàn trước mặt ba.

"Ba An Nhi mang cà phê đến cho ba dùng."

Mạnh Hùng đang chăm chú vào tập tài liệu trên tay, trong lòng còn nghĩ người bước vào thư phòng là Kiều Nhi.

Nghe được giọng nói của An Nhi, Mạnh Hùng bất giác ngẩng đầu.

Nhìn thấy vẻ mặt ân cần nịnh nọt của con gái, anh nhún mày trong vẻ nghi ngờ.

"An Nhi của ba muốn gì?"

Mạnh An Nhi trẻ môi bày ra vẻ mặt không vui đi vòng qua cái bàn làm việc rộng lớn, cô vươn tay choáng qua cổ ôm chặt ba.

"Con không muốn gì cả, chỉ muốn hiếu thảo với ba thôi."

Nói xong cô áp gương mặt xinh đẹp của mình vào mặt ba.

Ba là người cô ngưỡng mộ nhất không chỉ ở sự tài ba của ba, còn ở việc ba là một người đàn ông ưu tú, công việc bắt buộc ba phải tiếp xúc với rất nhiều phụ nữ, nhưng trong lòng ba chỉ có mẹ, chưa một lần xa ngã.

- Ha....ha...ha...

Mạnh Hùng cười một cách sán khoái, lúc nào đứa con gái cũng biết cách dỗ ngọt anh.

Mạnh Hùng vươn tay cầm tách cà phê, đưa đến mép môi hớp một ngụm.

"An Nhi của ba ngoan lắm."

Nhìn thấy ba vui vẻ, cô thuận nước đẩy thuyền nói ra nguyên nhân thật sự cô đến tìm ba.

"Ba con muốn đến tổng bộ của bang Bạch Hồ bên Paris, để am hiểu thêm về các loại vũ khí bang Bạch Hồ phát minh và sản xuất."

Từ lúc năm tuổi khi ba đưa cô đến tổng bộ bang Bạch Hồ chơi, nhìn thấy những loại vũ khí tối tân nhất trong lòng cô rất hiếu kỳ.

Về lại Thành Phố S chú Trần thường xuyên đưa cô đến trường đấu súng chơi.

Nhưng những khẩu súng bình thường tại trường tập luyện, không hề khơi dậy sự hứng thú trong lòng cô.

Tay Mạnh Hùng đang nâng tách cà phê lên đột nhiên khựng lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn đứa con gái.

"An Nhi con thật sự nghĩ vậy?"

Mạnh Hùng chưa từng nghĩ qua An Nhi lại thích vũ khí, anh còn nghĩ đứa con gái chỉ thích dạo phố mua sắm.

Mạnh An Nhi nhìn ba gật đầu đầy quả quyết, cô muốn rời khỏi Thành Phố S càng sớm càng tốt.

Một là vì tương lai của mình, hai là vì tránh xa Lôi Lạc Thần.

Anh đã nói thẳng rằng mình không yêu cô, cô cũng không còn lý do gì để ở lại bên cạnh anh.

Trong lòng Mạnh Hùng sung sướng vô cùng, không ngờ chiêu kích tướng của anh lại có công dụng như vậy.

"Được, vậy để ba cho chú Trần sắp xếp cho con."

Mạnh An Nhi vui vẻ đặt trên má ba một nụ hôn.

"Cảm ơn ba."

Kỳ thực đáng lẽ ra khi ba đồng ý với cô, cô nên vui mới phải, nhưng không biết vì sao trong lòng lại hiện lên cảm giác lưu luyến không nỡ rời đi.

Một tuần sau, Lôi Lạc Thần từ Syria trở về.

Vừa xuống máy bay anh lập tức đến trình diện với cấp trên, sau khi báo cáo sự việc bên Syria xong, anh gấp gáp rời khỏi quân trường Hùng Tâm lái xe thẳng đến biệt thự Mạnh Viên tìm An Nhi ngay.

Lôi Lạc Thần với phong thái nghiêm nghị, trên người anh là bộ quân phục vì vội đến tìm cô nên chưa kịp thay ra, trên vai mang quân hàm thiếu Úy.

Anh đứng một tay đút vào trong túi quần tây, tay còn lại cầm cái mũ lính.

Mạnh Hùng đang ở trong thư phòng bàn việc với Trần Siêu.

Được người giúp việc thông báo Lôi Lạc Thần đến, Mạnh Hùng và Trần Siêu mới từ thư phòng đi xuống.

Từ trên tầng hai, Mạnh Hùng nhìn thấy Lôi Lạc Thần đứng quay lưng về phía anh.

Dáng người Lôi Lạc Thần cao lớn, bóng lưng oai nghiêm bờ vai vững chãi quả thật xuất sắc hơn người.

Trong lòng Mạnh Hùng mong sao Lôi Lạc Thần và An Nhi có thể thành đôi, anh và Lôi Lạc Thiên mà trở thành thông gia thì còn gì bằng.

Nhưng Mạnh Hùng cũng hiểu tình cảm không thể nào ép buộc được, chỉ có thể ở ngoài cuộc giúp đỡ đương sự nhận ra tình cảm của bản thân mình.

"Lạc Thần, cậu đã về?"

Lời nói của Mạnh Hùng khiến Lôi Lạc Thần quay đầu ngược mắt nhìn anh.

Nhìn thấy Mạnh Hùng, Lôi Lạc Thần thăm quan sát, bác Mạnh lúc nào cũng phong độ như vậy.

Lôi Lạc Thần gật đầu cung kính đáp.

"Sáng nay con mới từ Syria trở về Thành Phố S."

Lôi Lạc Thần lịch sự nói, anh không phải là loại người biết ăn nói nên đi thẳng vào vấn đề.

"Hôm nay con đến để tìm An Nhi."

Mạnh Hùng không hề kinh ngạc mọi chuyện diễn ra đều nằm trong kế hoạch của anh, anh tao nhã ngồi xuống chiếc ghế sofa trước mặt Lôi Lạc Thần.

Mạnh Hùng ngồi với tư thế hết sức nhàn nhã, chân này bắt chéo chân kia.

Tay theo thói quen rút ra một điếu cigar cuba.

Trần Siêu ngay lập tức khom tới mời lên điếu cigar cho anh.

Mạnh Hùng chậm rãi hít vào một hơi thật sâu, từ từ phun ra làn khói đen dày đặc cất giọng trầm khàn.

"Tuần trước An Nhi ra nước ngoài du học."

Chắc một thời gian dài sẽ không trở về Thành Phố S."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Lôi Lạc Thần Phiền Muộn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nét mặt của Lôi Lạc Thần hơi biến động nhưng ngay sau đó lập tức khôi phục lại thần sắc lạnh lùng của thường ngày, anh nhìn Mạnh Hùng cúi đầu một cái.

"Con biết."

Lôi Lạc Thần nói xong liền xoay người rời đi.

Trần Siêu khó hiểu nhìn theo bóng lưng của anh.

"Chủ nhân, thằng bé này đang nghĩ gì?"

Trần Siêu không hiểu thái độ bất cần của Lôi Lạc Thần là sao.

Trần Siêu nhìn thấy An Nhi lớn lên nên trong lòng xem An Nhi như con gái ruột của mình.

Trần Siêu biết tình cảm An Nhi dành cho Lôi Lạc Thần, nên trong lòng khó chịu khi nhìn thấy thái độ thờ ơ của Lôi Lạc Thần đối với An Nhi.

Mạnh Hùng lắc đầu ánh mắt thâm thúy nhìn theo bóng lưng vạm vỡ của Lôi Lạc Thần.

"Chuyện tình cảm thì phải để hai đứa trẻ tự giải quyết.

Người ngoài như chúng ta có muốn nhún tay vào cũng không được."

Trần Siêu cũng hiểu, nhưng nhìn thấy An Nhi đau lòng anh cảm thấy xót xa.

Về đến căn cứ quân trường, Lôi Lạc Thần đi thẳng đến trường luyện tập.

Bước vào trong khu vực tập bắn, lính gác cửa liền nhận ra anh.

"Thiếu Úy Lôi."

Hắn cúi đầu cung kính hành lễ quân nhân, tay ấn vào nút mở cửa mời Lôi Lạc Thần vào.

Cánh cửa tự động bằng sắt lập tức được mở ra, Lôi Lạc Thần nhìn hắn lạnh lùng gật đầu một cái rồi đi thẳng vào trong.

Anh chọn cho mình khẩu súng lục Beretta 92FS, vừa ngắn vừa gọn với tầm bắn xa từ 50m đến 100m, anh theo trình tự mang vào thiết bị an toàn.

Lôi Lạc Thần cầm trên tay khẩu súng,

đứng trước tấm bia tròn cách anh một trăm mét, trên người anh tỏa ra khí thế oai nghiêm gương mặt tuy lạnh lùng không biểu cảm nhưng lại thoát lên vẻ điềm nhiên pha lẫn sự kiêu ngạo.

Với người bình thường thì bắn trúng tấm bia ở khoảng cách một trăm mét đã là việc khó huống hồ gì là bắn trúng trọng tâm, nhưng đối với Lôi Lạc Thần một xạ thủ, khoảng cách một trăm mét không thể làm khó được anh.

Anh nhắm thẳng vào dấu chấm màu đỏ rất nhỏ phía trước, tay ấn vào cò súng không ngừng nã đạn.

Từ biệt thự Mạnh Viên trở về tâm trạng của anh không thoải mái chút nào, tồi tệ hơn hết chính bản thân anh cũng không biết đó là vì lý do gì, anh chỉ biết trong lòng anh lúc này cảm thấy phiền muộn vô cùng.

"Pằng.....pằng.....pằng....."

Sau khi bắn xong, Lôi Lạc Thần thành thạo tháo ra hộp tiếp đạn, đặt khẩu súng và hộp tiếp đạn song song với nhau trên cái khay bên cạnh, ngón trỏ ấn vào cái nút màu trắng bên phải.

Cái bia tròn từ từ tiến đến gần anh, Lôi Lạc Thần nhú mày không hài lòng, anh đã bắn lệch một phát, không trúng trọng tâm.

Bàn tay mạnh mẽ nâng lên, ngón tay thon dài sờ vào vết tròn ngoài trọng tâm trên tấm bia.

Từ khi gia nhập vào quân đội, anh chưa từng bắn hụt phát nào, hôm nay là lần đầu tiên.

Lôi Lạc Thần trong lòng phẫn nộ, cuộn tròn nắm đấm thẳng tay đấm mạnh vào bức tường màu trắng trước mặt.

Sức lực của anh khiến người khiến bức tường bị nứt ra, những khớp xương tay cũng vì vậy nên bị thương, rỉ ra những giọt máu màu đỏ sẫm.

Tên quân nhân canh cửa nghe được tiếng động lạ bên trong, hoảng hốt chạy vào.

Vừa bước vào cửa hần nhìn thấy cảnh Lôi Lạc Thần trút giận lên bức tường vô tội, hần tự giác lui ra ngoài.

Ai nấy đều biết tính khí của Thiếu Úy nên hần không dám quấy rầy.

Thời gian thấm thoát trôi qua, cũng đã bốn năm.

Bốn năm nay thành tích của Lôi Lạc Thần vượt trội hẳn, từ Thiếu Úy Lôi Lạc Thần ngồi lên vị trí Thiếu Tá, trên vai anh gánh không biết bao nhiêu quân hàm anh dũng.

Lôi Lạc Thần nắm trong tay một đội ngũ tinh anh, có biệt danh đội đặc nhiệm Phantom cũng chính là Bóng Ma, thành viên trong đội được đích thân Lôi Lạc Thần tuyển chọn, một khi Bóng Ma xuất hiện, thì nhiệm vụ giao phó nhất định sẽ được hoàn thành.

Đứng trước thao trường, một nhóm người đứng với tư thế quân nhân chào cấp trên, mới vừa dự xong một buổi họp quan trọng với Đại Tướng.

Lôi Lạc Thần cùng cấp dưới nhìn thấy cấp trên liền nghiêm trang đặt tay trước trán, làm động tác chào với lòng bàn tay hướng ra ngoài.

Thượng Tá và Trung Tá cấp trên trực thuộc của Lôi Lạc Thần, nhìn bọn quân nhân trước mặt nói.

"Cấp trên vừa mới nhận được tin tức, vào tháng chín khi diễn ra hội nghị thượng đỉnh ASEAN, một nhóm khủng bố sẽ âm thầm đặt chất nổ để giết chết những nhà lãnh tụ có mặt trong buổi hội nghị.

Cấp trên ra lệnh chúng ta sẽ chịu trách nhiệm cho sự an toàn của những vị quan chức trong dự kiện."

Lôi Lạc Thần nhìn cấp trên nâng tay đặt trước trán, một chân nâng lên rồi dậm mạnh xuống, nhận lệnh.

"Dạ, chúng tôi sẽ làm hết sức mình, không khiến Thượng Tá thất vọng."

Thượng Tá hài lòng, ông gật đầu một cái rồi nói tiếp.

"Để hỗ trợ các người, cấp trên đã mời đến chuyên gia vũ khí hàng đầu thế giới, để giúp các người một tay.

Chuyên gia vũ khí sẽ dạy cho các người cách cỡ bom và cách ứng phó với những vũ khí tối tân nhất, bao gồm cả vũ khí sinh học."

Nghe Thượng Tá nói vậy, Nhất Minh tò mò, anh ghé sát vào mặt Thẩm Thanh thì thầm.

"Cô biết chuyên gia vũ khí này là ai không?"

Thẩm Thanh nhìn Nhất Minh lắc đầu, cô chưa từng nghe qua.

Hai người bắt gặp ánh nhìn băng lạnh của Lôi Lạc Thần, liền tập trung tinh thần nhìn về phía Thượng Tá.

Sau khi Thượng Tá và Trung Tá rời đi, Nhất Minh bước tới hỏi Lôi Lạc Thần.

"Thiếu Tá, anh biết chuyên gia vũ khí được đích thân Đại Tướng mời đến là ai không?"

Là nam hay nữ?"

Thẩm Thanh khinh thường lườm Nhất Minh một cái, trong lòng thật ghét cái tính cà rồn của Nhất Minh.

"Đúng là một kẻ háo sắc.

Chắc trong lòng anh cầu nguyện chuyên gia vũ khí là nữ lắm có phải không?

Nhưng theo tôi được biết đa phần những người làm việc mạo hiểm này đều là nam.

Sorry đã khiến anh thất vọng!"

Thẩm Thanh nhìn Nhất Minh bày ra vẻ mặt chán ghét, nói xong liền xoay người rồi đi bỏ lại Nhất Minh với một bụng đầy tức giận.

"Kỳ Sơn cậu thấy không?

Thái độ của cô ta thật khó ưa, hèn gì đến giờ vẫn chưa có bạn trai."

Nhất Minh và Kỳ Sơn là hai thuộc hạ trung thành, theo bên cạnh Lôi Lạc Thần nhiều năm.

Kỳ Sơn nhỏ hơn Lôi Lạc Thần hai tuổi tên thật là Lôi Lạc Sơn, con trai của Lôi Lạc Khánh.

Nói cho chính xác là anh họ của Lôi Lạc Thần, nhiệm vụ của Lôi Lạc Sơn chính là theo bên cạnh bảo vệ cho sự an nguy của Lôi Lạc Thần.

Từ lúc quen biết với Nhất Minh, cái tên Kỳ Sơn mới ra đời. Đó chính là biệt danh do Nhất Minh đặt cho Lôi Lạc Sơn.

Kỳ Sơn nâng tay đánh vào ngực Nhất Minh một cái.

"Cậu nói linh tinh cái gì đó, để cô ta nghe được chắc chắn sẽ bầm cậu ra thành trăm mảnh."

Nhất Minh không hề sợ, anh nâng mặt hất cằm bày ra vẻ mặt khiêu khích.

"Tôi thách cô ta!"

Lôi Lạc Thần với vẻ mặt nghiêm túc đứng bên cạnh, nhìn hai người lạnh giọng nói.

"Các cậu về chuẩn bị cho tốt, tuần sau chuyên gia vũ khí sẽ đến.

Chúng ta phải nhanh chóng phối hợp với hắn, để loại bỏ đám khủng bố kia trước khi hội nghị thượng đỉnh ASEAN diễn ra."

Kỳ Sơn, Nhất Minh và đám quân nhân gật đầu nhận lệnh.

"Đại Thiếu Tá"

Lôi Lạc Thần ra lệnh xong anh thân nhiên đi về phòng riêng của mình.

Trong quân trường ký túc xá được chia ra thành hai khu, một bên dành cho nam một bên dành cho nữ, bốn người vào một phòng, từ Thiếu Úy trở lên mới có phòng riêng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chuyên gia vũ khí

Lôi Lạc Thần trở về phòng của mình, trên người toàn là mồ hôi vì lúc sáng luyện tập.

Anh bước vào trong, tay thân nhiên đóng cánh cửa phòng lại.

Căn phòng không lớn chỉ đủ để một chiếc giường đôi, một cái bàn làm việc bằng gỗ và một cái tủ quần áo, tuy không gian chật hẹp so với biệt thự Lôi Viên, nhưng trong phòng có đầy đủ tiện nghi.

Vì thói quen ưa sạch sẽ của anh nên Đại Tá đặc biệt ưu ái, cho anh phòng tắm riêng không dùng phòng tắm tập thể.

Lôi Lạc Thần cởi bỏ bộ quân phục trang nghiêm trên người, đặt thẳng thóm trên giường đi vào trong phòng tắm.

Anh đứng dưới vòi sen để mặc cho những giọt nước lạnh như băng phun thẳng vào làn da màu đồng căng cứng, cơ thể cường tráng với những cơ bắp

cuộn cuộn được tạo thành vì một thời gian dài luyện tập.

Lôi Lạc Thần vốn sở hữu là da trắng nhưng từ lúc gia nhập vào quân đội vì trải qua huấn luyện ngoài trời nên làn da trắng kia đã trở nên mịn mà hơn.

Từng giọt từng giọt nước lạnh tanh chạm vào da anh từ từ chảy xuống thân hình xấn chắc, anh vươn tay vuốt vuốt mái tóc màu đen ngắn gọn của mình.

Cặp mắt sắc bén bị những giọt nước trông suốt làm nhoà đi, lúc ẩn lúc hiện dưới dòng nước.

Bốn năm nay ngày nào trái tim anh cũng khó chịu, cảm giác mất mát hiện lên trong lòng anh.

Thời gian bốn năm đối với nhiều người chỉ là quãng thời gian ngắn ngủi, nhưng đối với anh thì dài như cả thế kỉ.

Anh dùng công việc để chia phối tâm tư của mình, nhưng cũng vô dụng.

Ba tháng sau khi An Nhi rời đi, anh mới nhận ra rằng cuộc sống của anh nếu thiếu đi cô, cũng giống như trái tim thiếu đi nhịp đập.

Lúc này Lôi Lạc Thần mới biết, anh đã quen với việc cô luôn ở bên cạnh, lúc nào cũng lẫn quẩn bên anh.

Lôi Lạc Thần bắt đầu hoang mang, anh dùng hết năng lực của mình để điều tra về hành tung của An Nhi.

Anh gọi điện thoại cho cô nhiều lần, đợi đến khi chuông đổ hết cũng không ai bắt máy, cái anh nghe được chỉ là giọng nói máy móc của người phụ nữ.

"Thuê bao quý khách gọi tạm thời không liên lạc được, xin vui lòng để lại tin nhắn sau tiếng bíp."

Mỗi lần nghe được câu thoại này, lòng anh nóng như lửa đốt chỉ muốn ném đi cái điện thoại chết tiệt trong tay.

Bốn năm qua anh để lại không biết bao nhiêu cái tin nhắn, nhưng cô không hề gọi lại.

An Nhi giống y như không khí đột nhiên biến mất trên thế gian này, dù anh có dùng mọi cách để tìm cô cũng không tìm ra.

Lôi Lạc Thần biết An Nhi cố tình tránh mặt anh, với thế lực của bác Mạnh muốn giấu tung tích của một người dễ như trò bàn tay.

Lôi Lạc Thần từ trong phòng tắm bước ra ngoài, trên eo chỉ tùy tiện quẩn cái khăn tắm màu trắng.

Mái tóc màu đen ngắn gọn còn động

lại những giọt nước long lanh, nhũn dài xuống phần ngực vạm vỡ của anh.

Lôi Lạc Thần bước tới tủ quần áo mở ra, hiện ra trước mặt anh chính là cái ví bốn năm trước An Nhi bỏ lại khi cô đến quân doanh tìm anh.

Cái ví YAN anh tặng cho cô vào ngày sinh nhật mười bốn tuổi của cô.

Nhìn thấy cái ví lòng anh đau đau, cảm giác này là gì anh cũng không rõ.

Chắc anh sợ mất đi cô em gái anh yêu thương, ngoài Lạc Tuyết ra, An Nhi là người anh quan tâm nhất.

Để bảo vệ cho cả hai, anh có thể đánh đổi cả mạng sống của mình.

Tâm trạng không thoải mái anh vươn tay lấy ra bộ đồ mới, rồi nhanh chóng khép chặt cánh cửa tủ lại.

Hôm nay là ngày chuyên gia vũ khí từ nước ngoài đến Thành Phố S.

Tất cả quân nhân đều được tụ tập trước quân trường, đứng theo trật tự ngay hàng thẳng lối, một cách nghiêm chỉnh trong bộ quân phục uy nghiêm.

Hai mươi phút sau, một đoàn xe oai hùng từ cổng chính tiến vào, chiếc xe Cadillac màu đen hiện ngang tiến đến gần quân trường, phía trước và sau được mấy chiếc xe quân đội mở đường hộ tống.

Xe dừng lại trước đám quân nhân, đang nghiêm trang đứng chờ.

Một tên quân nhân bước tới chiếc xe Cadillac, hẩn khom người cung kính mở cánh cửa phía hành khách ra.

Đại Tướng uy nghiêm bước xuống trước, tất cả quân nhân tuy ngoài mặt cố tình giữ thái độ nghiêm trang nhưng ánh mắt tò mò rất hiếu kỳ muốn biết người được gọi là chuyên gia vũ khí này là ai, sao lại vinh hạnh được Đại Tướng đích thân mời đến.

Cả tuần nay trong quân doanh có rất nhiều lời bàn tán về vị khách thần bí này, từ năng lực và cả ngoại hình của hắn.

Điều Nhất Minh tra ra được chỉ là, hắn là một trong những người giỏi nhất trong lĩnh vực vũ khí trên toàn thế giới, không có loại vũ khí nào có thể làm khó được hắn ta, lúc nhà lãnh tụ của nước Đức bị bắt cóc, cũng nhờ hắn phối hợp với cảnh sát nên họ mới an toàn cứu được người, ngoài tư liệu này

Nhất Minh không thể tra ra gì cả.

Cho đến thời điểm này thân phận của chuyên gia vũ khí được giữ tuyệt mật, ngoài Đại Tướng ra không ai biết tướng mạo của hắn ra sao, là nam hay nữ.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một cô gái trẻ với gương mặt đẹp một cách kiêu ngạo, trên người cô mặc âu phục nữ màu đen, mang đôi giày cao gót đế nhọn, mái tóc dài màu đen óng ánh xoã xuống, cô thận trọng bước theo sau Đại Tướng.

Nữ chuyên gia vũ khí không theo bất kỳ quy luật gì của một quân nhân, không mặc quân phục, không búi mái tóc dài lên cao.

Nhưng trên người cô tỏa ra khí thế oai nghiêm bá đạo, mà không một nữ quân nhân nào trong đội quân lực lượng hàng đầu Thành Phố S sánh bằng.

Ánh mắt của tất cả nam quân nhân đều tỏa sáng, cô gái này nhìn xinh đẹp vô cùng.

Mọi người đều hoài nghi trong lòng, chẳng lẽ cô gái trẻ chân yếu tay mềm này là chuyên gia vũ khí sao?

Cô gái sở hữu thân hình hấp dẫn với đường cong quyến rũ lúc ẩn lúc hiện dưới chiếc áo sơ mi màu trắng bó sát người, nhìn không giống như là người trong quân đội.

Nhưng được ngồi cùng xe với Đại Tướng, đã nói lên thân phận đặc biệt của cô gái.

Đúng như câu "hoa hồng tuy đẹp nhưng lại có gai, nếu không khéo chưa chạm vào đã khiến mình bị thương."

Đó chính là suy nghĩ của tất cả nam quân nhân có mặt, tuy trong lòng rất ngưỡng mộ cô nhưng họ biết tự lượng sức mình.

Ánh mắt sắc bén như lưỡi gươm của người nào đó như tia X quang nhìn thẳng vào cô gái đang đi bên cạnh Đại Tướng, bàn tay đang đặt bên hông của Lôi Lạc Thần bắt giác siết chặt lại, khi anh nhìn thấy cô gái mà anh ngày nhớ đêm mong thân nhiên bước ngang quan anh, còn bày ra vẻ mặt lạnh lùng như không quen biết.

Cô nâng mặt ánh mắt kiêu ngạo phớt đi ánh mắt tò mò của đám quân nhân.

Đại Tướng dẫn đường đưa cô gái lên khán đài phía trước, ông uy nghiêm lên tiếng.

"Hôm nay là vinh hạnh của nước ta, mời được chuyên gia vũ khí hàng đầu thế giới đến giúp đỡ.

Các người hãy tận lực phối hợp cùng với Storm."

Tiếp theo lời nói của Đại Tướng là một tràng pháo tay đầy nhiệt huyết, nếu có được sự hỗ trợ của chuyên gia vũ khí thì quân đội sẽ như hổ mọc thêm cánh, bách chiến bách thắng.

Sau khi nói xong, Đại Tướng mời Storm phát biểu.

Storm bước tới trước micro lạnh giọng nói.

"Tôi làm việc rất nghiêm túc công tư phân minh, không thích đùa bỡn, nếu ai cảm thấy không hài lòng thì tôi sẽ không miễn cưỡng."

Storm nói xong liền cúi đầu một cái theo lễ, quân nhân phía dưới có người thương thức tính khí ngạo mạn của cô, có người bất mãn vì lời nói ngông cuồng không xem ai ra gì.

Dù sao tất cả mọi người đứng được ở vị trí này đều là quân nhân cấp cao, trên vai người nào cũng có quân hàm, cô gái này là ai sao lại tỏ ra hống hách trước mặt họ.

Cô có tài hay không bọn họ không biết nhưng có điều dù tài trí có nổi bật đến đâu cuối cùng cũng chỉ là một người phụ nữ, không thể sánh bằng với nam nhân bọn họ.

Lôi Lạc Thần không quan tâm đến lời bình luận của bọn quân nhân bên cạnh, ánh mắt sắc lạnh không rời khỏi gương mặt xa lạ của Storm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Thay đổi

Đại Tướng nhìn Trung Tá La Thành, trầm giọng nói.

"Trung Tá, tôi giao cô Storm cho cậu."

Trung Tá La Thành vui vẻ nhận lệnh, sự hứng thú đối với Storm lộ rõ trong ánh mắt anh.

La Thành chưa từng gặp qua một cô gái, vừa xinh đẹp lại am hiểu về vũ khí như cô.

Storm hơi ngượng người khi chạm phải ánh mắt ngưỡng mộ của La Thành, cô lịch sự vươn tay làm động tác muốn bắt tay chào hỏi.

"Trung Tá."

Hai từ Trung Tá thoát ra từ miệng cô khiến La Thành chợt bình tĩnh lại, anh biết mình thất lễ bàn tay rộng lớn đưa tới bắt lấy bàn tay mềm mại của cô.

Tuy nói là bắt tay nhưng trên thực tế La Thành đang nắm lấy tay cô, bàn tay ấm áp của Storm khiến trái tim anh nhảy loạn.

La Thành hơi kinh ngạc, cô gái này là người đầu tiên khiến anh điều đứng.

Lôi Lạc Thần đứng phía dưới, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào bàn tay của La Thành đang nắm chặt tay Storm.

Đôi mày rậm không tự chủ nhíu chặt lại, trong lòng hiện lên con phần nộ, sao cô lại thản nhiên để La Thành chạm vào cô?

Càng nghĩ Lôi Lạc Thần càng tức giận, anh không nói gì đột nhiên xoay người rời đi, trong lúc buổi lễ còn chưa kết thúc.

Kỳ Sơn đứng bên cạnh ánh mắt thâm thúy luôn chú ý đến Lôi Lạc Thần, nhìn thấy thần sắc u ám trên gương mặt tuần tú của anh, Kỳ Sơn kinh ngạc không thôi, đây là lần đầu tiên Kỳ Sơn chứng kiến cảnh Lôi Lạc Thần không giữ được sự bình tĩnh.

Sau khi buổi ra mắt kết thúc, Trung Tá La Thành cho người thông báo Lôi Lạc Thần đến phòng riêng của anh.

Lôi Lạc Thần trong lòng còn đang phiền muộn, anh đứng trước cửa phòng của Trung Tá trong lòng không thể tập trung.

Gương mặt xinh đẹp của Storm cứ hiện lên trong đầu anh.

Lôi Lạc Thần hít vào một hơi thật sâu, ổn định lại tinh thần của mình, trong lòng tự nhủ.

Để sau khi gặp mặt Trung Tá xong, anh sẽ tìm Storm hỏi cho ra lẽ, tại sao lại tránh mặt anh bấy nhiêu năm?

Lôi Lạc Thần chỉnh lại quân phục nghiêm trang trên người, anh nâng tay gõ cửa.

"Cốc.....cốc.....cốc....."

Trong phòng truyền ra giọng nói của La Thành.

"Vào đi."

Lôi Lạc Thần đẩy nhẹ cánh cửa phòng bước vào, đập vào mắt anh chính là Storm.

Cô đứng nghiêm chỉnh trước bàn làm việc của Trung Tá, nghe được tiếng mở cửa Storm cùng với Trung Tá nhìn về hướng cửa.

Storm thăm đánh giá anh, đã bốn năm anh không hề thay đổi.

Lôi Lạc Thần sở hữu gương mặt góc cạnh, xương quai hàm rõ ràng cái mũi cao thẳng, ngũ quan tuần tú cặp mắt sâu thẳm, chỉ có điều bây giờ anh nhìn mạnh mẽ và nam tính hơn xưa.

Lôi Lạc Thần nhìn Trung Tá sau đó ánh mắt sắc bén chuyển sang người Storm, Storm lúc này thật sự không giống như An Nhi của anh, cô không còn nhìn anh bằng ánh mắt triu mến, nhìn sâu vào mắt cô anh cảm nhận được một bức tường xa cách.

Trong lòng Lôi Lạc Thần thất vọng, anh cất bước đến đứng bên cạnh Storm, nâng tay đặt ở vị trí trước trán làm động tác chào Trung Tá.

Trung Tá nhìn Lôi Lạc Thần gật đầu một cái mới lên tiếng.

"Hai người ngồi xuống trước hãy nói."

Lôi Lạc Thần và Storm nghe Trung Tá nói vậy liền không khách khí kéo chiếc ghế bằng gỗ ra ngồi xuống đối diện với anh.

Trung Tá nhìn Lôi Lạc Thần nghiêm túc nói.

"Lạc Thần, tôi có nhiệm vụ mới giao cho cậu."

Lôi Lạc Thần cúi đầu chờ đợi Trung Tá nói tiếp.

"Storm mới vừa đến đây, cậu hãy giúp cô ấy làm quen với hoàn cảnh của nơi này.

Hãy tập trung vào khu tàn trử vũ khí và nơi luyện bắn."

Lôi Lạc Thần nghe Trung Tá nói vậy, anh liếc nhìn Storm, nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt vô cảm của cô, Lôi Lạc Thần bắt đầu gật đầu nhận lệnh.

"Tôi biết."

Sau khi phân phối xong nhiệm vụ, Trung Tá nhìn Storm nhẹ giọng nói.

"Storm, Thiếu Tá Lôi là một người xuất sắc, cô hãy yên tâm theo anh ấy.

Cô cần gì cứ đến tìm tôi."

Storm lịch sự cúi đầu đáp.

" Cảm ơn Trung Tá."

Lôi Lạc Thần và Storm xoay người rời khỏi phòng.

Đứng trước cửa phòng, Storm nhìn Lôi Lạc Thần một hồi lâu, cảm giác được anh không có ý định đưa cô đến phòng của mình cô đành lên tiến.

"Thiếu Tá, làm phiền anh đưa tôi về phòng."

Ngữ điệu lạnh lùng cùng với vẻ mặt xa cách, khiến Lôi Lạc Thần nghi ngờ người đứng trước mặt anh có phải là An Nhi không?

Suy nghĩ này vừa loé lên trong đầu anh lập bị anh gạt bỏ, không thể nào, anh ở bên cạnh An Nhi từ nhỏ, dù không nhìn thấy anh cũng có thể nhận ra mùi hương hoa nhài trên người cô, mùi thơm nhẹ nhàng nhưng để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng anh.

Lôi Lạc Thần bắt giác vươn tay, bàn tay rộng lớn nắm lấy cổ tay Storm.

"An Nhi.....em sao vậy?"

Storm không có phản ứng với lời nói của anh, cô nhìn anh với vẻ mặt lạnh lùng vô cảm, bàn tay trắng nõn thản nhiên vươn lên gạt tay anh ra, nhưng thật không ngờ sức lực của anh lại mạnh đến như vậy dù cô có cố gắng gạt ra cũng không được.

Storm đành nhìn anh lạnh giọng nói.

"Thiếu Tá, tôi không hiểu anh đang nói gì.

Tôi cảm thấy một muốn trở về phòng của mình nghỉ ngơi."

Bàn tay đang nắm chặt tay cô từ từ buông lỏng ra, trong lòng cảm thấy hụt hẫng vô cùng, nhưng ngay lập tức Lôi Lạc Thần trở về dáng vẻ nghiêm túc của thường ngày.

Anh sẽ khiến cô tự nói cho anh biết, cô chính là An Nhi của anh.

"Thứ lỗi cho hành động đường đột của tôi.

Trên đường đến kí túc xá chúng ta sẽ đi ngang qua các khu vực quan trọng trong quan doanh.

Sau khi chúng ta tham quan xong tôi sẽ đưa cô về phòng.

Xin mời."

Lôi Lạc Thần nói xong, anh vươn tay làm động tác mời Storm về hướng bên phải.

Anh dẫn đường đưa cô tham quan doanh trại một vòng, nói cho cô biết quy luật của từng khu.

Lôi Lạc Thần là một người làm việc gì cũng nghiêm túc và chuyên nghiệp, thời gian bốn năm càng khiến anh trưởng thành chừng chặc hơn.

Khi Lôi Lạc Thần đưa Storm đi ngang qua nơi đấu trường, nhìn thấy một đám quân nhân đang tập bắn súng.

Bước chân Storm chợt khựng lại khi cô nhìn thấy một nữ quân nhân, dù chỉ gặp qua một lần nhưng dung mạo của cô ta suốt đời Storm cũng không thể nào quên được.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Thách thức

Lôi Lạc Thần dừng bước bên cạnh Storm, nhìn thấy cô chăm chú vào những quân nhân đang luyện bắn, trong lòng thầm nghĩ cô có hứng thú với những khẩu súng trên tay bọn họ.

Đối với một chuyên gia vũ khí thì những khẩu súng tối tân do bang Bạch Hồ sản xuất, nhất định sẽ khơi dậy sự hiếu kỳ trong lòng cô, chỉ có điều anh quên rằng bang Bạch Hồ chính là của ba cô.

Đám quân nhân nhìn thấy Lôi Lạc Thần và Storm, lập tức đứng nghiêm chỉnh làm động tác chào cấp trên.

Lôi Lạc Thần nhìn họ gật đầu một cái,

Nhất Minh thấy vậy bước tới tự giới thiệu mình.

"Chào cô, tôi là Nhất Minh thật vui được làm việc cùng cô."

Anh vừa nói vừa vươn tay ra trước mặt để bắt tay Storm.

Storm không nhìn anh, ánh mắt sắc bén nhìn vào Thẩm Thanh lúc này đang dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Lôi Lạc Thần.

Đột nhiên trong đầu cô hiện lên tình cảnh của bốn năm trước, kí ức đau lòng đó chợt ùa về, khiến trái tim cô không thoải mái.

Tâm tình bất ổn nên Storm không có tâm trạng để chào hỏi bất kì ai.

Bàn tay Nhất Minh đặt trên không trung một hồi lâu không thấy Storm đáp trả, anh không ngờ Storm không có ý định bắt tay anh.

Mọi người đều kinh ngạc khi nhìn thấy Storm thản nhiên xoay người rời đi.

Lôi Lạc Thần không nói gì, anh hiểu rõ tính khí của An Nhi, chỉ cần cô không muốn dù người đứng trước mặt có là Đại Tướng cô cũng không bận tâm.

Nhất Minh bị què, lúc đầu khi nhìn thấy Storm anh còn nghĩ cô chính là Mạnh Tiểu thư, một cô gái dịu dàng lịch sự dù anh không có gì đặc biệt cũng nhớ rõ tên anh, nhưng thật không ngờ cô gái này lại hống hách như vậy.

Trong lòng suy nghĩ vậy, Nhất Minh liền lên tiếng đề nghị.

"Cô Storm, theo quy cũ của nơi này, người mới gia nhập phải cùng chúng tôi đấu súng."

Cô là chuyên gia vũ khí, mấy trò đấu súng này chắc không thể làm khó được cô."

Nhất Minh vừa nói vừa dùng ánh mắt khinh thường đánh giá Storm.

Nhìn thân hình cô mảnh mai như vậy, chắc cũng chẳng có năng lực gì.

Đám quân nhân phía sau nghe Nhất Minh nói vậy liền vui vẻ ùa theo.

"Đứng... đứng..."

Thật tốt, để họ xem chuyên gia vũ khí có gì to tát lại lên mặt với bọn họ.

Dù chức vị có cao đến đâu cũng không nên xem thường người khác.

Lôi Lạc Thần định lên tiếng phản đối, nhưng thật không ngờ Storm lại lên tiếng trước.

"Được, nhưng người thua cuộc phải làm gì?"

Nhất Minh không ngờ cô lại đồng ý, anh còn chưa suy nghĩ ra người thua cuộc phải chịu trừng phạt gì.

Nhìn thấy vẻ mặt bất ngờ của Nhất Minh Storm nói tiếp.

"Kẻ thua cuộc phải chạy mười vòng sân vận động."

Mọi người đều từng sờ, một vòng sản vận động là nửa cây số, mười vòng vậy chẳng phải là năm cây số sao.

Đối với một quân nhân được huấn luyện nghiêm ngặt như bọn họ đã thấy khó, vậy mà cô là nữ nhân chân yếu tay mềm lại dám đưa ra thách thức này.

Tuy trong lòng mọi người đều kinh ngạc, nhưng sự hiếu kỳ muốn xem Storm thua cuộc sẽ ra sao càng cao hơn.

Nhất Minh nhướn mày nhìn Storm hỏi lại.

"Cô có chắc không?"

Tuy so với Thiếu Tá kỹ thuật bắn súng của anh không bằng, nhưng ở trong quân đội anh là một trong những tay bắn tỉa xuất sắc.

Storm không hề do dự, cô cất bước về phía nơi tập luyện.

Thẩm Thanh nhìn thấy Storm trong lòng chợt nhớ đến Mạnh An Nhi, hai người giống nhau y như đúc chỉ có điều thần thái kiêu ngạo của Storm vượt trội Mạnh An Nhi ngày xưa.

Storm vừa bước tới đám quân nhân liền tản ra hai bên, nhường đường cho Thiếu Tá và cô.

Storm nhìn thấy ánh mắt quỷ quyết của đám quân nhân nhìn mình, cô biết họ định giờ trò muốn trêu đùa cô.

Cô liếc mắt nhìn Lôi Lạc Thần, nhìn thấy anh vẫn nghiêm trang đứng đó không có ý định lên tiếng giúp cô, trong lòng cảm thấy buồn buồn.

Kỳ thật anh có giúp cô hay không, không quan trọng nhưng ít ra cũng nói cho cô biết anh đang quan tâm đến cô, đằng này anh không có phản ứng gì trước cảnh thuộc hạ của anh bắt nạt cô.

Nhìn thấy vẻ mặt dửng dưng của anh, Storm càng muốn chứng minh năng lực của mình.

Thật ra Lôi Lạc Thần không thích những trò trêu đùa người mới, nhưng anh muốn xem thời gian bốn năm nay, An Nhi đã phải trải qua những gì mới có thể ngồi vững ở vị trí một trong những chuyên gia vũ khí hàng đầu thế giới.

Storm nhìn Nhất Minh rồi nhìn sang đám quân nhân trước mặt, ánh mắt lạnh như băng dừng lại trên người Thẩm Thanh.

"Các người định đấu như thế nào?"

Thẩm Thanh kinh ngạc với lời nói của Storm, chẳng lẽ cô định thi đấu với tất cả bọn họ.

Nhất Minh muốn dùng cơ hội này cho cô một bài học cho chừa cái tội phách lối, nhưng suy nghĩ cho kỹ năm chọi một sẽ không công bằng đối với cô, anh định lên tiếng nhưng Kỳ Sơn đã lên tiếng trước.

"Cô chỉ cần đấu súng với một mình Nhất Minh, chúng tôi sẽ không tham gia."

Storm nhìn Kỳ Sơn, trong lòng thầm nghĩ.

Ít ra bên cạnh Lôi Lạc Thần cũng có người quang minh chính đại, sắc mặt lạnh lùng của Storm chợt trở nên ôn hoà hơn.

"Không cần, đừng mất thời gian các người hãy lên một lượt."

Càng nghe Storm nói Nhất Minh càng tức, đứng thật không biết lượng sức mình.

Anh sẽ không nương tay.

"Chúng tôi đang diễn tập, vậy như thế này đi."

Cô sẽ đóng vai trò cảnh sát, còn chúng tôi là cướp.

Thẩm Thanh là con tin bị chúng tôi bắt giữ, một mình cô phải hạ gục bốn tên cướp để giải cứu con tin.

Cô thấy như thế nào, có chơi nổi không?"

Tuần nào Thiếu Tá cũng bắt bọn anh diễn tập nhằm vào mục đích để ứng phó với trường hợp ngoài ý muốn.

Storm nhìn Kỳ Sơn thẳng thừng đáp.

"Được, quyết định như vậy đi."

Nhất Minh nhử mày cô gái này quá ngạo mạn, để anh xem sắc mặt thảm bại của cô sẽ như thế nào.

Trước khi thi đấu Storm nhìn một vòng nói.

"Nhưng tôi có điều kiện!"

Điều kiện?

Mọi người nhìn nhau trong lòng không biết cô có điều kiện gì.

Lúc này Lôi Lạc Thần đứng nghiêm trang bên cạnh, đột nhiên lên tiếng.

"Cô có điều kiện gì?"

Storm không nhìn anh ánh mắt sắc bén nhìn vài nơi cất giữ vũ khí.

"Tôi không biết thường thì các anh dùng súng gì để luyện tập, nhưng tôi muốn tự mình chọn súng."

Lôi Lạc Thần nhìn theo ánh mắt của cô, vũ khí trong kho anh đều biết cả.

"Được, cô muốn dùng súng gì thì tùy cô."

Lôi Lạc Thần vừa nói dứt câu đột nhiên Storm cởi bỏ áo vest nữ trên người ném sang một bên.

Cô khoát vào áo vest chống đạn, tay thần nhiên cởi chiếc giày cao gót ra, đập mạnh đế giày vào thành ghế bên cạnh.

Nhất Minh, Kỳ Sơn, Thẩm Thanh và hai quân nhân kinh ngạc không thôi, họ không ngờ Storm lại bẻ gãy đế giày cao gót của mình, biến đôi giày cao gót quyền rũ trở thành đôi giày đế sẹp.

Storm nhìn thấy họ ngây người nhìn cô, cô đành lên tiếng.

"Các người còn không đi chuẩn bị."

Cô rất mệt không có thời gian nghỉ ngơi, vừa mới bay từ Paris trở về Thành Phố S liền được Đại Tá đến đón, đưa cô về quân trường Hùng Tâm.

Cô muốn nhanh chóng giải quyết bọn họ để quay về phòng nghỉ ngơi.

Lời nói của Storm kéo suy nghĩ của bọn họ về thực tại, họ theo trình tự thay vào áo chống đạn, rồi chọn cho mình một khẩu súng.

Họ chọn những khẩu súng trường tấn công M14 có quy lực khiếp người, chọn xong súng họ tự giác đứng thành một hàng thẳng trước mặt Lôi Lạc Thần và Storm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Spider

Storm bước chậm rãi đến nơi cất giữ súng, bàn tay trắng nõn vươn lên sờ vào từng khẩu súng một, cảm giác quen thuộc khi chạm vào những khẩu súng khiến Storm phấn khởi vô cùng.

Nhìn thấy nụ cười lúc ẩn lúc hiện trên khoé môi cô, trái tim Lôi Lạc Thần cảm giác ảm áp, nụ cười này đã rất lâu anh không được nhìn thấy, nó in sâu vào tâm trí anh.

Bàn tay đang đặt trong túi quần tây cử động nhẹ, muốn vươn tới chạm vào người cô, nhưng anh biết bây giờ chưa phải lúc.

Lôi Lạc Thần kiểm chế bản thân mình, anh đứng yên đó quan sát cô.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tay Storm bất ngờ dừng lại trên khẩu súng lục Spider ngắn gọn, nhìn vào không có gì đặc biệt do bang Bạch Hồ mới vừa sản xuất vào tháng trước dành riêng cho quân đội, họ còn chưa được hướng dẫn về kỹ năng của nó, trong mắt họ Spider cũng giống như những khẩu súng lục bình thường.

Kỳ Sơn thấy vậy liền lên tiếng nhắc nhở Storm.

"Cô nên chọn cho mình những khẩu súng có lực sát thương mạnh, và quan trọng nhất phải bắn ra với tốc độ nhanh và chính xác."

Storm nhìn Kỳ Sơn, cô không ngờ anh lại giúp cô, nhưng có điều Kỳ Sơn còn chưa am hiểu về vũ khí.

"Tốc độ nhanh là điều thiết yếu, nhưng về phần chính xác thì phải tùy vào người bắn.

Nếu kỹ thuật kém cỏi thì dù trong tay có là khẩu súng tốt nhất, cũng không tài nào bắn trúng mục tiêu."

Nhất Minh thấy vậy liền bước tới, dùng tay vỗ vỗ lên vai Kỳ Sơn cười châm biếm.

"Cậu đừng lo, người ta là chuyên gia vũ khí, không cần cậu nói người ta cũng biết."

Storm lãnh đạm nhìn Nhất Minh một cái, những lời khiêu khích này cô không để tâm, ánh mắt sắc bén từ trên người Nhất Minh chuyển sang Kỳ Sơn.

"Cảm ơn anh, nhưng tôi vẫn thích khẩu súng này."

Storm nói xong tay thân nhiên cầm lên Spider, cô cầm khẩu súng Spider đưa đến đôi môi mềm mại hôn một cái, từ lúc cô phát minh ra nó cô chưa có cơ hội chạm vào khẩu súng thật, nó còn xuất sắc hơn phiên bản mô hình do cô tạo ra.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô tháo bung khẩu súng Spider ra từng mảnh nhỏ.

Lôi Lạc Thần sững sờ với hành động của cô, nhưng bề ngoài vẫn giữ được sự trầm tĩnh, gương mặt lạnh lùng không biểu cảm khiến đối phương không tài nào dò xét được tâm tình của anh.

Chỉ trong tích tắc trên bàn đặt ngay ngắn từng bộ phận của khẩu súng Spider.

Khẩu súng Spider vừa gọn vừa nhỏ bị Storm rã ra từng mảnh một.

Sau khi khẩu súng Spider bị rã ra, Storm thành thạo ráp từng mảnh lại.

Tay cô ráp súng nhanh đến nỗi Nhất Minh, Kỳ Sơn, Thẩm Thanh và mấy quân nhân bên cạnh hoa cả mắt.

Nhưng điều khiến họ bất ngờ không phải là tốc độ ráp súng của Storm, mà là sau khi cô hoàn thành khẩu súng, hình dạng của Spider đã thay đổi hoàn toàn, khác hẳn với hình dạng ban đầu.

Storm nhìn một đám quân nhân lúc này mắt mở thật to, miệng há thành chữ O nhìn cô.

Trong lòng quyết định, mình phải dùng hết khả năng của mình để dạy họ am hiểu thêm về vũ khí, vì bên cạnh Lôi Lạc Thần chỉ có thể là những người xuất sắc nhất trên mọi mặt.

Storm cầm Spider trên tay nhìn họ.

"Điều đặc biệt của khẩu súng Spider không ở ngoại hình ngắn gọn của nó, mà là tốc độ cùng với lực sát thương mạnh.

Nếu các người muốn nâng cao sức mạnh của khẩu súng, thì phải ráp khẩu súng Spider theo cách này."

Lúc này bọn họ mới biết khẩu súng Spider còn có thể ráp thành hình dạng dài hơn, đặc biệt hơn là nó có chức năng giảm âm.

Trong lúc mọi người đang ngỡ ngàng, giọng nói nghiêm túc của Lôi Lạc Thần vang lên.

"Chuẩn bị."

Nghe Thiếu Tá nói vậy mọi người lập tức đứng vào vị trí của mình.

Lôi Lạc Thần nhìn Storm cẩn nhắc.

"Loại đạn dùng trong việc tập luyện không thể lấy mạng của một người, nhưng khi bị trúng đạn vẫn cảm giác đau, và toàn thân ê ẩm.

Cô hãy cẩn thận."

Lôi Lạc Thần nói xong cùng một quân nhân đi vào trong phòng giám sát, không cho Storm cơ hội nói gì cả.

Trong phòng có rất nhiều màn hình vi tính, trong mỗi một góc cạnh trong trường huấn luyện đều được đặt máy camera để cấp trên dễ dàng quan sát biểu hiện của từng quân nhân.

Lôi Lạc Thần khom tới cái micro trước mặt.

"Thao luyện bắt đầu."

Ngay sau lời nói của Lôi Lạc Thần, Kỳ Sơn, Thẩm Thanh, Nhất Minh và ba quân nhân lập tức đi vào trong.

Ánh mắt sắc bén của Storm quan sát từng người, để xem họ đi vào hướng nào, nhìn thấy họ khuất dần trước mắt cô, Storm cầm chặt Spider thận trọng bước vào trong.

Storm vừa bước đi vừa chú ý đến hiện trường xung quanh, một kho hàng cũ kĩ tối om, trên trần nhà là một ngọn đèn toả ra lò mờ ánh sáng màu cam, đủ để Storm nhìn thấy hoàn cảnh xung quanh cô.

Với mắt người thường thì sẽ cảm thấy khó khăn, nhưng Storm được huấn luyện kỹ năng bắn súng trong phòng tối, nên tai và mắt của cô vô cùng nhạy bén, chỉ cần một động tĩnh nhẹ Storm liền nhận ra ngay, nhất là khi tiếng động đó có liên quan đến vũ khí.

Cô bước đi cẩn thận vào trong, từng bước đều được tính toán rất kĩ, trên tay cầm chặt khẩu súng Spider ánh mắt sắc bén quan sát tứ phía.

Nghe được tiếng bước chân bên phải,

Storm nhanh như chớp bắn ra phát súng đầu tiên, trúng vào vị trí trái tim của một quân nhân.

Tai cô cử động nhẹ, khi cô nghe được tiếng súng, cô xoay người một vòng nép mình sát vào bức tường phía sau, viên đạn màu bạc kim với tốc độ kinh hoàng lướt ngang qua mặt cô, trong lúc Storm xoay người cô đã bắn ra phát súng thứ hai, viên đạn bắn trúng phần bụng của một quân nhân.

"Cứu tôi.... cứu tôi....."

Nghe được tiếng kêu của con tin Storm lần mò theo âm thanh kia, trong lúc này đột nhiên tất cả đèn đều tắt hết, chỉ còn lại một chấm màu đỏ rất nhỏ chớp chớp trên máy camera giám sát trên trần nhà.

Mấy quân nhân thường xuyên luyện tập tại nơi này nên không cần ánh sáng họ cũng nhớ rất rõ địa hình.

Hôm nay là lần đầu tiên Storm đến nơi này, cô chỉ nhìn sơ qua địa hình của nơi này khi chuẩn bị nhậm chức.

Lúc này Trung Tá La Thành bước vào phòng giám sát, tên quân nhân nhìn thấy liền cúi đầu thận trọng hành lễ.

La Thành nghe nói, Storm đang cùng đám quân nhân thao luyện nên trong lòng hiểu kì.

La Thành bước tới bên cạnh Lôi Lạc Thần, anh nhìn theo ánh mắt của Lôi Lạc Thần nói.

"Thiếu Tá Lôi, họ đang giờ trò gì?"

Lôi Lạc Thần không nhìn anh chỉ lạnh lùng đáp.

"Đang bắt nạt người mới!"

Nhưng chắc họ phải thất vọng rồi."

La Thành lắc đầu nghiêm mặt.

"Thần là quân nhân lại giờ trò trẻ con này."

Lôi Lạc Thần không trả lời anh, ánh mắt thâm thúy vẫn luôn quan sát Storm.

Trong lòng thầm khen ngợi cô, chỉ trong một thời gian ngắn, vậy mà An Nhi đã thay đổi hoàn toàn, trưởng thành trầm tĩnh hơn xưa nhiều.

Storm không nhìn thấy được gì, chấm màu đỏ trên camera khiến cô không thể tập trung, cô lấy trong túi áo ra một chiếc khăn mu soa.

La Thành nhìn thấy trong lòng khó hiểu, anh nhìn Lôi Lạc Thần.

"Thiếu Tá Lôi, cô ấy đang làm gì vậy?"

Lôi Lạc Thần mím chặt môi, chẳng lẽ....

Quả đúng như suy đoán của anh, Storm dùng khăn mu soa che lại mắt của mình.

Cô cho rằng thánh giác sẽ chính xác hơn những gì mình nhìn thấy trong hoàn cảnh mơ hồ này.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thi đấu

Storm nghe được tiếng thở nặng nề bên phải, cô nâng súng bắn ra viên đạn thứ ba, viên đạn xuyên qua bức tường màu trắng, trúng vào hồng tâm của một tên quân nhân, mùi cũ kĩ và khẳn của căn phòng cùng với bột phấn tỏa ra từ bức tường bị vỡ nát khiến không khí trở nên ngột ngạt.

Storm nín thở nhanh chóng bước về hướng tên quân nhân vừa bị cô hạ gục, không cho mình thời gian suy nghĩ, vì cô biết trong vòng một giây ngắn ngủi có thể xảy ra bất cứ chuyện gì, bao gồm cả chuyện thắng thua.

Cô bước vào một căn phòng lớn, căn phòng này không có gì cả ngoài một cái bàn gỗ cũ kĩ đặt bên cạnh cửa sổ, mặc dù cô không nhìn thấy nhưng cô đã từng xem qua địa đồ nên biết.

Storm đứng im nhắm mắt lại lắng nghe tiếng động xung quanh, cô cảm nhận được hơi thở bất ổn cùng với tiếng lộp độp rất nhỏ, của những giọt mồ hôi từ phía trên trần nhà nhỏ xuống mặt đất phía sau cô.

Kỳ Sơn giăng hai chân, mượn hai bức tường của cánh cửa, leo lên phía trên.

Vì cố gắng dùng sức giữ vững người trên cao nên mặt và tay toát đầy mồ hôi, từng giọt từng giọt nhũ xuống sàn nhà xi măng.

Kỳ Sơn sững người khi Storm bất ngờ xoay lại đối diện với anh, mắt cô lúc này được một miếng vải che lại.

Kỳ Sơn không biết cô đang giữ trò gì, nhưng dù cô muốn làm gì cũng mặc kệ, anh phải giữ yên không nhút nhích tránh cho cô phát hiện mình.

Gân xanh hiện lên rõ ràng trên tay Kỳ Sơn, khi anh dùng sức bám chặt vào bức tường.

Storm không hề gấp gáp, cô nghiêng mặt sang bên trái rồi sang bên phải, đúng vậy Storm là cố tình kéo dài thời gian.

Cô muốn xem Kỳ Sơn còn chống chọi được bao lâu.

Cảm nhận được hơi thở của Kỳ Sơn trở nên bất ổn, Storm bất thành linh vươn súng, nòng súng nhắm thẳng vào người anh, ngón tay trở thản nhiên bóp cò súng.

"Pằng....."

Kỳ Sơn kinh ngạc, anh không ngờ cô đã biết vị trí của anh.

Kỳ Sơn lập tức bắn trả, nghe được tiếng viên đạn càng lúc càng đến gần, Storm phản ứng cực nhanh cô phóng sang bên trái ẩn mình sau cái bàn gỗ, dùng nó làm bia đỡ đạn.

Kỳ Sơn vì ở trên cao, nên không có chỗ trốn, dù anh có nhanh chân phóng xuống cũng không tránh khỏi viên đạn thứ tư.

Nghe được tiếng thân thể va chạm xuống mặt đất Storm biết đối thủ đã bị cô hạ gục, cô bước ngang qua thân thể của Kỳ Sơn đi vào bên trong, bước vào cửa đèn trong phòng đột nhiên bật sáng, cô dùng tay kéo miếng vải che mắt quăng sang một bên.

Cặp mắt sắc bén tỏa ra tia sáng lung linh hơi nheo lại, vì chưa thích nghi được với ánh sáng, thế nhưng rất nhanh cô đã điều chỉnh lại tầm nhìn của mình.

Trước mặt cô lúc này là Nhất Minh và con tin, Nhất Minh đứng ở phía cuối căn phòng, một tay siết chặt cổ Thẩm Thanh, tay còn lại cầm súng chia vào đầu cô ấy.

Nhất Minh nhìn Storm hùng hồn nói.

"Mau bỏ súng xuống, bằng không tôi sẽ giết chết con tin ngay."

Nhất Minh vừa nói vừa đẩy nòng súng sát vào huyệt thái dương của Thẩm Thanh.

Đánh cược lần này là phải an toàn giải cứu con tin, dù cô giết chết được bọn cướp nhưng không giữ được tính mạng của con tin, cô vẫn là người thua cuộc.

"Được, tôi sẽ quăng súng cho cậu."

Cậu không được làm hại đến con tin."

Storm nói xong, tay cầm súng từ từ hạ xuống, tay còn lại đưa lên cao chứng tỏ mình đầu hàng.

Storm nhìn thẳng vào mắt Nhất Minh, nhìn thấy sự đắc ý tỏa ra từ trong ánh mắt anh, cô lên tiếng.

"Nè, nhận súng."

Từ súng vừa thốt ra khỏi miệng cô, tay đã dùng sức đẩy khẩu súng Spider về phía Nhất Minh.

La Thành nhìn thấy liền bày ra vẻ mặt thất vọng, Storm đã thua, thì ra năng lực của cô ấy cũng chỉ có vậy thôi.

Lôi Lạc Thần vẫn như cũ ánh mắt thâm thúy luôn dõi theo Storm, anh biết Storm sẽ không dễ gì chịu thua, thế nhưng anh không biết cô định làm gì để xoay chuyển tình hình.

Trong lúc La Thành chuẩn bị xoay người rời đi, đột nhiên bên trong màn hình phát ra âm thanh lạ, thu hút sự chú ý của anh, khiến anh quay đầu nhìn vào màn hình.

La Thành nhìn thấy Storm đẩy khẩu súng trên tay về phía Nhất Minh,

ánh mắt của Nhất Minh theo phản ứng tự nhiên nhìn vào khẩu súng, hấn vuron chân đá khẩu súng sang một bên.

Sự lo là nhất thời của Nhất Minh đã khiến cục diện thay đổi hoàn toàn, chỉ vài giây ngắn ngủi Storm thừa lúc tầm quan sát của Nhất Minh chuyển lên khẩu súng Spider, cô xông tới vuron chân đá văng khẩu súng đang cầm chặt trên tay Nhất Minh sang một bên.

"Pằng....."

Pằng một tiếng phát súng thứ năm chính xác bắn vào vị trí trái tim của Nhất Minh.

Thảm Thanh kinh ngạc trong lòng, Storm ra tay nhanh đến nỗi cô ta không thể nào nhìn rõ được sự việc, đến khi cô ý thức được chuyện gì đang diễn ra, thì Nhất Minh đã trúng đạn nằm dưới mặt đất.

Đột nhiên giọng nói của Lôi Lạc Thần vang lên từ phòng giám sát.

"Diễn tập kết thúc!"

Nói xong Lôi Lạc Thần, La Thành và một quân nhân từ trong phòng giám sát bước ra ngoài.

Kỳ Sơn, Nhật Trung và ba tên quân nhân xem như đã chết lần lượt đứng lên từ dưới mặt đất, họ dùng tay phui phui bụi trên người, chỉnh lại quân phục, đứng thành một đường thẳng một cách nghiêm trang.

La Thành tâm tình sáng khoái vừa đi vừa vỗ tay.

"Bóp.... bóp...."

"Rất tuyệt, rất tuyệt..."

La Thành nhìn Storm đưa ngón tay cái lên khen ngợi cô, càng lúc anh càng thương thức cô nhiều hơn.

Nhất Minh không phục trong lòng nhìn Storm.

"Cuộc đấu này cô đã thua, quy luật của cuộc đấu mỗi người chỉ được mang trong mình một khẩu súng.

Cô dùng hai khẩu súng xem như phạm quy."

Tất cả mọi người nghe vậy liền gật đầu đồng ý, vì thể diện của bản thân trong lòng ai cũng mong trận đấu này Storm là người thua cuộc.

Storm cười cười nhìn Nhất Minh.

"Ai bảo với cậu rằng, tôi dùng hai khẩu súng?"

Storm nhìn thẳng vào mặt Nhất Minh chất vấn anh, Nhất Minh bị ánh nhìn của Storm làm cho bối rối.

"Thì... thì vừa rồi cô đã quăng khẩu súng trên tay mình cho tôi.

Vậy cô dùng gì để bắn tôi?

Là không khí sao?"

Nhất Minh cố tình nói với giọng trêu chọc.

Lôi Lạc Thần không nói xen vào anh muốn Storm tự giải quyết vấn đề này, chỉ có người tài mới có thể khiến bọn họ tâm phục khẩu phục.

"Tôi nghĩ đầu óc của cậu có vấn đề.

Tôi nói mình sẽ quăng súng cho cậu là cậu liền tin ngay sao?

Vậy nếu tôi nói, tôi là mẹ của cậu, cậu cũng sẽ tin?"

Lời nói sắc bén của Storm khiến tất cả mọi người bật cười thành tiếng.

"Ha...ha...ha...."

Lôi Lạc Thần với gương mặt lạnh tanh, ánh mắt như cười như không nhìn chằm chằm vào Storm.

Kỳ Sơn nhìn thấy Nhất Minh giận đến xanh cả mặt khối bóc ra đỉnh đầu, anh vỗ vỗ vai Nhất Minh trấn an.

"Bình tĩnh, bình tĩnh."

Vừa nói Kỳ Sơn vừa cười khiến Nhất Minh càng tức giận, anh hất vai đẩy tay Kỳ Sơn khỏi vai mình.

"Cô nói vậy là có ý gì?"

Rõ ràng tôi nhìn thấy cô quăng khẩu súng cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thật trẻ con

Storm lắc đầu nhìn Nhất Minh nói với giọng đầy nghiêm túc.

"Phải, vừa rồi tôi thật sự đã quăng súng cho cậu, nhưng chỉ phần nòng của khẩu súng."

Storm vừa nói vừa bước tới, khom người nhặt lên thứ Nhất Minh gọi là khẩu súng.

Cô đưa ra trước mặt mọi người, để họ nhìn rõ đó là gì.

Thật ra cô không cố tình thị uy với họ, nhưng năng lực của họ còn rất kém nếu trong tình cảnh thập tử nhất sinh khi đối đầu với bọn khủng bố Demon còn được gọi là Quỷ Dữ, thì họ nhất định thảm bại, không chỉ hại chết bản thân còn liên lụy cả đồng binh.

Bọn Demon được liệt kê vào danh sách tổ chức khủng bố mạnh nhất thế giới hiện giờ, mấy vụ bắt cóc và ôm bom tự sát trong những năm gần đây đều là kiệt tác của bọn họ.

Nhìn thấy trên tay cô cầm chỉ là nòng súng, trong lòng họ liền hiểu.

Thì ra Storm nói chuyện với Nhất Minh, là để khiến anh phân tâm.

Chỉ trong thời gian ba giây, cô đã thành công tháo ra nòng súng.

Spider vốn là một khẩu súng lục ngắn gọn, nên không có phần dài của nòng súng vẫn sử dụng được.

Tuy lực sát thương không mạnh bằng khẩu súng hoàn chỉnh, nhưng cũng đủ lấy mạng của một người.

Nhất Minh kinh ngạc mắt mở to nhìn nòng súng trên tay cô, anh thật không ngờ sự quan sát của anh lại kém như vậy.

Anh đã bị cô đánh lừa, lúc này Nhất Minh không còn vẻ đắc ý của vừa rồi, gương mặt ngại ngùng nhìn cô.

"Xem như lần này cô gặp may!"

Nhất Minh bực bội quay đầu nhìn đồng bọn.

"Dám chơi dám chịu. "

Nhất Minh nói xong khom người nhặt lên áo khoát, rời đi.

La Thành nhìn Storm gật đầu một cái.

"Thắng rất đẹp mắt."

La Thành thật lòng khen cô, Storm không hề tỏ ra đắc ý cô miễn cưỡng đáp.

"Trung Tá quá lời rồi."

Cảm giác được sự lạnh nhạt của Storm đối với mình, La Thành không muốn tỏ ra quá ân cần, trên người còn bận công vụ nên anh không ở lại lâu.

"Thiếu Tá Lôi tôi có chuyện đi trước."

La Thành nhìn Lôi Lạc Thần, nói xong anh nghiêng mặt nhìn Kỳ Sơn.

"Cậu theo tôi, tôi có chuyện giao cho cậu."

Kỳ Sơn cung kính gật đầu nhận lệnh.

"Dạ Trung Tá!"

Hai người lập tức rời đi, vừa đi Kỳ Sơn vừa nói.

"Đúng như câu, đừng đánh giá một người với vẻ bề ngoài, Storm thật lợi hại."

Nhất Minh đi phía trước nghe Kỳ Sơn nói vậy, trong lòng bất phục.

Gương mặt bày ra bộ dạng kinh thường lườm Kỳ Sơn.

"Lợi hại?"

Nên nói là may mắn thì đúng hơn, lần sau tôi sẽ cho cô ấy thua một cách tâm phục khẩu phục."

Những gì bọn họ nói Storm và Lôi Lạc Thần nghe rất rõ.

Storm không quan tâm, trong lòng không hề cảm thấy khó chịu, ngược lại còn nhìn bọn họ cười.

"Thật trẻ con."

Lôi Lạc Thần gật đầu đồng ý với lời nói của cô, nhiều lúc họ thật khiến anh đau đầu, nhưng nói đi thì phải nói lại khi họ chấp hành nhiệm vụ thì vô cùng chuyên nghiệp.

"Đi thôi, tôi đưa cô về phòng."

Lôi Lạc Thần nói xong đôi chân mạnh mẽ cất bước về phía trước.

Storm nhìn theo bóng lưng cao lớn của anh, phía sau nhìn anh vẫn ngông cuồng hấp dẫn như ngày nào.

Cô không biết vì sao dù cô có cố tình bắt buộc bản thân quên đi anh, nhưng khi gặp lại trái tim cô vẫn thôi thúc vì anh.

Storm thở dài ảo não bước theo sau anh, hai người đi đến khu dành riêng cho những quan nhân cấp cao, Lôi Lạc Thần chỉ vào căn phòng số 8.

"Đây là phòng của cô."

Phòng tôi ở bên cạnh, cô cần gì cứ gọi tôi."

Storm nhìn Lôi Lạc Thần, ánh mắt lạnh nhạt không một tia cảm xúc.

"Cảm ơn Thiếu Tá, không dám làm phiền đến anh."

Storm nói xong ấn dấu vân tay của mình lên ổ khoá LCD trên cánh cửa.

"Tích..."

Tích một tiếng cánh cửa phòng lập tức mở ra, Storm không do dự bước vào trong.

"Bang..."

Bang một tiếng, Lôi Lạc Thần không ngờ Storm lại đóng sầm cánh cửa trước mặt anh.

Lôi Lạc Thần lắc đầu, đút hai tay vào trong túi quần tây của mình.

Anh thần nhiên dựa lưng vào bức tường phía sau, trong lòng cảm giác phiền muộn.

Anh đã tìm cô bấy lâu, sao bây giờ gặp lại cô lại xem anh như người xa lạ?

Lôi Lạc Thần nhắm mắt lại bàn tay đang đặt trong túi quần tây bắt giác siết chặt lại thành nắm đấm.

Storm bước vào trong, căn phòng tối đen như mực cảm nhận được sự di chuyển đột nhiên tỏa sáng, ánh đèn trên trần nhà khiến Storm khó chịu nhắm mắt.

Chỉ trong giây lát mắt Storm đã thích nghi được với ánh sáng, cô đảo mắt chung quanh một vòng.

Đại Úy La Thành quả thật rất chu đáo, làm việc với hiệu suất cao.

Những gì cô yêu cầu anh đều chuẩn bị tốt.

Storm ngã người lên chiếc giường lớn trong phòng, cảm giác khi tấm lưng mảnh mai chạm vào cái nệm mềm mại khiến Storm thoải mái vô cùng.

Cả ngày cô bồn ba khắp nơi, từ Paris bay sang Thành Phố S, còn phải thi đấu với đám người vô duyên kia, khiến cô mệt rũ người.

Storm nằm thêm một lúc đành ép buộc thân thể mệt mỏi của mình lê bước vào trong phòng tắm.

Cô ghét cái cảm giác dơ bẩn, nhất là mùi mồ hôi của những quân nhân kia.

Cô tự nói với mình rằng, thói quen này cô phải cố gắng khắc phục, vì ở trong quân doanh không thể tránh khỏi va chạm với bọn họ.

Sau khi tắm xong, Storm mặc trên người váy ngủ rộng thùng thình, đường cong khiêu gợi lúc ẩn lúc hiện dưới váy ngủ mỏng manh, mái tóc dài màu đen được cô xoắn xoàng càng thoát lên sự quyến rũ thướt tha mê người.

Storm thần nhiên bước tới cái bàn làm việc, đặt tại một góc trong phòng.

Storm bật lên cái laptop trước mặt, hiện lên màn hình là chương trình Spy Chat tối tân nhất do Lôi thị phát minh ra.

Spy Chat là một trong những chương trình Lôi thị tự hào nhất, nhưng điều đặc biệt chính là Spy Chat không bán trên thị trường vì giá thành quá cao.

Chương trình Spy Chat này cũng tương tự với những ứng dụng chat khác trên thị trường, chỉ có điều khi người dùng ứng dụng này tài liệu của họ được giữ tuyệt mật dù có người muốn hack vào cũng không thể tra ra.

Sau khi sử dụng xong thì cuộc đối thoại lập tức bị xóa sạch không thể phục hồi.

Nói cho chính xác không ai có thể biết, Storm đang liên lạc với người nào.

Người dùng Spy Chat đều là những người trong giới hắc đạo, hay làm ăn phi pháp vì không muốn lưu lại chứng cứ phạm tội của mình.

Thật ngạc nhiên một quan chức cấp cao như cô, lại dùng đến Spy Chat.

Storm nhập vào mật khẩu, trên màn hình hiện lên danh bạ.

Storm thành thạo ấn vào một cái tên vô cùng quen thuộc trên màn hình.

Chỉ cần nghĩ đến người này, cô liền cảm thấy vui.

Không bao lâu sau, trên màn hình xuất hiện hình ảnh của một người phụ nữ, gương mặt trẻ trung xinh đẹp không hề giống như một người phụ nữ ở tuổi gần 40.

Đường Tam nhìn thấy Storm liền vui mừng nói.

"An Nhi, sao rồi?"

Lạc Thần nhìn thấy con có phản ứng gì?"

Mạnh An Nhi lắc đầu, vẻ mặt hơi buồn đáp.

"Không có phản ứng gì cả?"

Ngoài hỏi con qua loa vài câu, thì không hề làm gì cả!"

Đường Tam nghe vậy liền phẫn nộ, tay không tự chủ đập bàn.

"Bang..."

Đường Tam tức giận nói.

"Cái thằng này!

Thái độ dừng dừng như vậy là sao?

Lạc Thần lạnh lùng y như ba mẹ của nó.

An Nhi con nhớ đừng tha lỗi cho Lạc Thần quá sớm, phải hành hạ thằng cháu này của di dãi dài."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Đường Tam

Đường Tam nói với giọng vô cùng kích thích, chỉ cần nghĩ đến về mặt khó coi của Lạc Thần là cô đã thấy hào hứng trong lòng.

Mặc dù Lạc Thần xuất sắc trên mọi phương diện nhưng trong vấn đề tình cảm, thằng cháu này của cô luôn là kẻ bại trận, đến từng tuổi này vẫn chưa dám thừa nhận tình cảm của mình.

Nghĩ lại cái ngày An Nhi đau lòng tuyệt vọng với Lạc Thần, một mình bay sang Paris, cô là người ở bên cạnh chăm sóc và huấn luyện An Nhi trở thành một người phụ nữ mạnh mẽ, cô muốn Lôi Lạc Thần biết mình đã sai khi không thừa nhận tình yêu của mình đối với An Nhi.

Thật ra Đường Tam nhiệt tình giúp An Nhi như vậy, một phần cũng vì tính ham chơi của cô, cô muốn xem khi Lạc Thần gặp lại một An Nhi mạnh mẽ khó đối phó, thằng cháu lạnh lùng của cô sẽ làm cách gì để dành lại An Nhi.

Mạnh An Nhi nghe Đường Tam nói vậy, đôi môi gọi cảm bất giác nhếch lên thành một nụ cười chua xót.

"Anh ấy có người yêu bên cạnh nên

có quan tâm gì đến cháu đâu.

Hành hạ anh ấy?

Hành hạ bản thân cháu thì có."

Qua lời nói của An Nhi, Đường Tam cảm nhận được nỗi đau trong lòng cô.

Đường Tam thờ dãi, trong lòng quyết định mình phải trở về Thành Phố S một chuyến.

Sau khi nói chuyện với Đường Tam xong, Mạnh An Nhi ngồi thất thần trên ghế.

Cô vừa chải tóc vừa soi gương, suy nghĩ đến chuyện của bốn năm trước.

Từ khi cô hiểu chuyện, cô đã cho rằng mình và Lạc Thần là một cặp trời sinh, sự bao dung nuông chiều của anh càng khiến cô quyết tâm trở thành người phụ nữ của anh.

Cô nhớ rất rõ, khi cô học cấp ba, có nhiều chàng trai ngổ lỏi muốn làm bạn trai của cô, thế nhưng chỉ vài ngày sau đó họ liền biến mất.

Sau này cô mới biết, họ đều bị Lôi Lạc Thần dọa chạy mất.

Nhưng mọi thứ tốt đẹp đó đều thay đổi khi anh tròn 17 tuổi, lúc anh đưa ra quyết định không tiếp quản tập đoàn bạc tỷ Lôi Thị, mà đi vào con đường quân nhân đầy ải chồng gai gian khổ.

Mặc dù bác Trình yêu con nên không đồng ý, nhưng vì anh Lạc Thần quá kiên quyết nên bác Trình đành thỏa hiệp, dường như anh Lạc Thần chính là nhược điểm của bác gái.

Khi nghe ba nói Lôi Lạc Thần không quan tâm đến sức khỏe của cô, dù biết cô vì anh nên mới tuyệt thực anh cũng không một lời quan tâm.

Lúc đó lòng cô xem như đã chết, nỗi đau đó không một ai có thể thấu hiểu được.

Nghĩ đến những chuyện này cô càng căm hận trong lòng, cô không ngờ anh lại đem lòng yêu một nữ quân nhân.

Mạnh An Nhi không biết mình may mắn hay xui xẻo, vừa đến Paris không bao lâu cô gặp được Đường Tam.

Sau khi nghe cô kể lại mọi chuyện

Đường Tam quyết định tự mình sẽ đào tạo cô trở thành một người phụ nữ xuất sắc, và lại Đường Tam nhìn ra được Mạnh An Nhi có năng khiếu về phương diện vũ khí, dù sao cô cũng cần một truyền nhân.

Bốn năm đối với người thường có lẽ là một thời gian ngắn nhưng đối với Mạnh An Nhi cô, lại dài như một thế kỷ.

Cô bị Đường Tam ép buộc huấn luyện không ngừng, từ súng cho đến bom đạn, vũ khí sinh học, chất độc và ngay cả võ thuật.

Đường Tam từng nói với cô;

"Trước khi mình muốn chinh phục một ai, thì mình phải chinh phục bản thân của mình trước"

Lời Đường Tam nói không sai, cô phải cố gắng, phải sống với mục tiêu.

Mục tiêu của cô là trở thành một chuyên gia vũ khí hàng đầu thế giới, vì cô biết sau này Lôi Lạc Thần sẽ cần đến sự chuyên nghiệp của cô.

Thật không thể tưởng tượng nổi những gì cô phải trải qua để có được danh hiệu chuyên gia vũ khí hàng đầu thế giới.

Bốn năm nay không một ngày cô ngủ yên giấc, nhiều lúc chỉ ngủ được hai ba tiếng đồng hồ, trên người lúc nào cũng là những giọt mồ hôi vì huấn luyện.

Nhưng cuối cùng những vất vả cô phải trải qua, cũng khiến cô đạt được thành quả đáng nể.

Suy nghĩ đến những gì mình phải trải qua bốn năm nay, trong lòng cô càng hận Lôi Lạc Thần.

Anh không hề tìm cô, với thế lực của anh tìm một người dễ như trở bàn tay.

Mạnh An Nhi nào biết tin tức về cô đều bị ba cô cho người che giấu.

Mạnh Hùng muốn cho hai đứa thời gian suy nghĩ kỹ tình cảm của mình, đợi đến khi hai đứa trưởng thành sẽ có suy nghĩ khác về tình yêu.

Sáng ngày hôm sau, Mạnh An Nhi đang ngủ say trên giường lớn đột nhiên bị tiếng gõ cửa thật lớn đánh thức.

Kỳ Sơn vừa gõ cửa vừa kêu lớn.

- Cốc..... cốc.....cốc.....

Cô Storm.....cô Storm.....

Mạnh An Nhi bị tiếng gõ cửa dồn dập đánh thức, cô ngồi bật dậy theo thói quen rút khẩu súng lục được cất giấu dưới gối ra, cầm trên tay với tư thế phòng thủ.

Ý thức được mình đang ngồi trên giường cô mới thả lỏng bản thân, tay hạ súng xuống.

Cô vươn tay kéo vạt áo ngủ che lại phần ngực trắng nõn, mắt nhìn vào cái đồng hồ báo thức bên cạnh.

Storm vừa bước xuống giường vừa cần nhân.

"Mới có năm giờ sáng ai mà ồn ào như vậy!"

Storm định mở cửa nhưng lúc này cô chợt nhớ lại, trên người mình chỉ là một cái váy ngủ mỏng nhìn thật khiêu gợi, Storm xoay người lại lấy cái áo khoác đang treo trên giá bên cạnh giường choàng lên thân thể mảnh mai, rồi mới bước nhanh đến mở cửa.

Hiện ra trước mắt cô chính là gương mặt khăn trang, trán toát đầy mồ hôi của Kỳ Sơn.

Kỳ Sơn hơi bất ngờ khi anh nhìn thấy Storm, anh không ngờ gương mặt không trang điểm của cô lại xinh đẹp kiểu điểm đến như vậy.

Kỳ Sơn ngay người nhìn Storm quên luôn lý do mình gấp gấp đến tìm cô là gì.

Storm đứng ở cửa nhìn anh một lúc, cô e ngại nín chặt vạt áo khoác trước ngực, rồi mới miễn cưỡng lên tiếng hỏi.

"Sáng sớm cậu đến tìm tôi có chuyện gì?"

Nghe Storm hỏi Kỳ Sơn mới chợt giật mình, anh cúi đầu ngại ngần không dám đối diện với Storm.

"Trung Tá triệu tập một buổi họp khẩn cấp, gọi cô đến ngay."

Storm nghe Kỳ Sơn nói liền đáp.

"Cậu cho tôi năm phút."

Nói xong cô đóng sầm cánh cửa phòng lại, bước nhanh vào trong phòng tắm làm vệ sinh cá nhân.

Năm phút sau cánh cửa phòng từ từ được mở ra, hiện ra trước mắt Kỳ Sơn là một quân nhân mạnh mẽ, trên người mặc đồng phục nữ quân nhân, gương mặt xinh đẹp phủ nhẹ một lớp trang điểm, mái tóc dài được cô búi lên cao càng tôn lên khí chất cao Ngạo tự tin của cô.

Storm bước ra cửa nhìn Kỳ Sơn.

"Chúng ta đi được rồi."

Nói xong cô nhanh chóng hướng về phòng họp mà đi tới, nhìn thấy Storm bỏ đi trước Kỳ Sơn lật đật sai bước theo cô.

Bước vào phòng họp Storm nhìn thấy một đám người ngồi nghiêm túc xung quanh một cái bàn hình chữ nhật, đang chăm chú nhìn lên màn hình projector trong phòng.

Storm nhanh chóng đảo mắt một vòng, tất cả người có mặt đều là những quan chức cao trong quân đội.

Nhìn một cái Storm liền biết chuyện này rất nghiêm trọng.

Trung Tá La Thành nhìn Storm rồi nhìn xuống cái ghế trống bên cạnh anh, Storm hiểu ý, cô gạt nhẹ đầu bước tới ngồi xuống bên cạnh Trung Tá La Thành.

Vừa ngồi xuống cô liền mở ra sấp tài liệu, được đặt sẵn trước mặt ra xem.

Từ lúc Storm bước vào trong phòng họp, ánh mắt lạnh lùng của Lôi Lạc Thần luôn quan sát cô.

Anh kinh ngạc khi Storm nhìn thấy những bức ảnh rừng rợn kinh tởm trong sấp tài liệu mặt không hề biến sắc.

Anh còn nhớ rất rõ lúc trước chỉ cần An Nhi nhìn thấy máu là sắc mặt cô lập tức trở nên tái xanh, trán toát mồ hôi lạnh.

Lôi Lạc Thần nào biết vì khắc phục nỗi sợ hãi này, Storm phải trải qua những huấn luyện khắc nghiệt như thế nào.

Cô phải mất thời gian một tháng để khiến mình khi nhìn thấy máu mặt không đổi sắc.

Storm nhanh chóng xem toàn bộ hồ sơ trên tay, sau khi đọc xong cô gấp lại đặt ngay ngắn trước mặt mình.

Cô ngược mắt nhìn lên Trung Tá La Thành lúc này đang sơ lược về vụ cướp tiệm trang sức.

"Bên cảnh sát vừa mới cho người liên lạc với chúng ta, hôm qua tiệm vàng Queen Diamond ở ngay trung tâm Thành Phố S bị đánh cướp.

Bọn cướp trên người trang bị vũ khí, dùng khẩu trang che mặt lại chỉ để lộ cặp mắt.

Sau khi nhân viên trong tiệm vàng ấn nút khẩn cấp báo cảnh sát, mấy tên cướp giận dữ đại khai sát giới giết người khắp nơi.

Theo thông tin cảnh sát cung cấp, chúng ta biết được trong tay bọn cướp đang bắt giữ mười con tin, chín người lớn và một trẻ con, hiện tại không biết tình trạng như thế nào."

Nhật Trung nghe Trung Tá nói trong lòng tức giận, anh dùng tay đập mạnh xuống mặt bàn.

"Bang...."

"Đúng là một đám xúc sinh, trẻ con mà cũng không tha.

Đề tôi bắt được bọn họ, họ sẽ chết chắc."

Nhật Trung nghiêng răng keng két khi nói ra những lời này.

Ai nấy đều đồng ý với lời nói của Nhật Trung, họ phải tìm cách cứu con tin ra ngoài an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Nhiệm vụ

Lôi Lạc Thần định lên tiếng nói gì đó, nhưng Storm đã lên tiếng trước anh.

"Trung Tá, anh biết bọn họ đang dùng vũ khí loại gì không?"

Thật trùng hợp Lôi Lạc Thần cũng muốn hỏi về điều này.

Trung Tá La Thành gật đầu giọng nói thận trọng vang lên.

"Đội phi hồ từ toà cao ốc đối diện dùng kính ngắm tầm xa, nhìn thấy được hiện trường.

Theo họ báo cáo thì bọn cướp có tổng cộng 6 người.

Đều là nam trên tay cầm những cây súng trường tấn công AK- 12 quy lực mạnh.

Theo họ quan sát thì tất cả con tin đều bị trói lại, dồn vào trong một góc của cửa hàng để tiện cho bọn cướp giám sát.

Bọn cướp đã đặt một quả bom hẹn giờ trên người của một con tin nữ, hiện tại chuyên gia đàm phán đang nói chuyện với bọn cướp."

Trong lúc La Thành đang tường thuật lại mối chốt của vụ bắt cóc, đột nhiên điện thoại trên bàn reng lên.

"Reng.....reng...."

La Thành nhìn Kỳ Sơn, Kỳ Sơn liền hiểu ý vươn tay ấn vào nút loa ngoài.

Điện thoại vừa kết nối giọng nói khẩn trương của người đàn ông vang lên.

"Trung Tá, Thiếu Tá Lôi có ở đó không?"

Giọng nói khẩn trương của cảnh sát trưởng vang lên trong điện thoại, La Thành không hề kinh ngạc, vì tất cả mọi người trong cảnh đội đều biết Lôi Lạc Thần là người có năng lực nhất, anh nắm trong tay đội đặc nhiệm Phantom, cùng với sự chỉ huy anh minh quyết đoán của anh luôn chiến thắng bọn cướp.

Thật ra nếu không phải vì Lôi Lạc Thần kiên quyết từ chối không chịu ngồi vào vị trí Trung Tá, thì vị trí này cũng không đến phiên La Thành đảm nhiệm.

Lôi Lạc Thần chỉ thích xông pha bên ngoài, chiến đấu với những kẻ bất lương, còn về việc ngồi tại tổng bộ chỉ huy anh không hề có hứng thú.

Trung Tá La Thành nhìn Lôi Lạc Thần gật đầu một cái, Lôi Lạc Thần liền lên tiếng.

"Cảnh sát trưởng, tôi là Thiếu Tá Lôi.

Ông cần gì cứ nói!"

Cảnh sát trưởng nghe vậy liền gấp gấp nói ra điều kiện bọn cướp đưa ra.

"Thiếu Tá Lôi, bọn cướp nói nếu muốn họ thả ra con tin thì chúng ta phải đưa cho họ một triệu đô la tiền mặt và một chiếc trực thăng để bọn họ an toàn rời khỏi Thành Phố S."

Nói đến đây đột nhiên cảnh sát trưởng dừng lại một chút, ông khó sử nói tiếp.

"Một trong điều kiện của bọn cướp là người đi giao tiền chuộc phải là người dân thường không được làm việc cho chính phủ."

Nghe được lời nói của cảnh sát trưởng, ai nấy đều bối rối trong lòng.

Kỳ Sơn bèn lên tiếng

"Ở đâu tìm ra một người dân thường để giao tiền chuộc, chẳng phải sẽ nguy hiểm lắm sao?"

Lôi Lạc Thần nghiêm mặt suy ngẫm, sau một lúc anh cất giọng trầm trầm căn dặn cảnh sát trưởng.

"Cảnh sát trưởng, ngài ra lệnh thuộc hạ của mình án binh bất động chờ chúng tôi tới rồi mới tính."

Cảnh sát trưởng không hề suy nghĩ, lập tức trả lời Lôi Lạc Thần.

"Được."

Hiện tại cảnh sát trưởng đã hết cách, chỉ có thể nhờ sự hỗ trợ của đội đặc nhiệm Phantom.

Thẩm Thanh vội về mặt hết sức thận trọng, xem lại sơ đồ của tiệm trang sức.

Cô nhìn Lôi Lạc Thần báo cáo.

"Thiếu Tá, anh định làm gì?"

Chẳng lẽ anh định đưa tiền chuộc và chuẩn bị trực thăng cho bọn họ sao?

Bọn cướp này vốn không có tính người dù họ có nhận được tiền chuộc thì cũng sẽ không giữ lời và giết chết con tin."

Nhật Trung nghe vậy liền gật đầu đồng ý.

"Đúng vậy, bọn máu lạnh đó sẽ giết người diệt khẩu."

Những gì Thẩm Thanh và Nhật Trung nói Lôi Lạc Thần đều biết cả, anh trầm mặc thận trọng suy nghĩ, tay viết viết gì đó trên tờ giấy trước mặt.

Một lúc sau anh ngẩng cao đầu nhìn đám thuộc hạ.

"Trước tiên chúng ta cứ làm theo yêu cầu của bọn họ, rồi cho người trà trộn vào bên trong xem xét tình hình.

Cảnh sát trưởng, bên ngài đã có cách gì để đối phó với quả bom hiện giờ được buộc vào người của con tin chưa?."

Giọng nói có phần bất lực của Cảnh sát trưởng vang lên.

"Thật ra hiện giờ chúng tôi còn chưa xác định được đó là loại bom gì.

Chuyên gia bom nổ của chúng tôi còn đang trong quá trình phân tích."

Đột nhiên giọng nói máy móc của Storm vang lên, khiến mọi người kinh ngạc dồn hết ánh nhìn lên người cô.

"Cảnh sát trưởng, ngài có thể miêu tả đôi chút về quả bom đó không?"

Cảnh sát trưởng nói với giọng phiền não.

"Hiện tại chúng tôi chỉ biết đó là một quả bom hình chữ nhật, chính giữa là màn hình LCD không ngừng nhảy ngược giờ.

Màn hình được kết nối với quả bom bằng ba sợi dây điện mỏng, vàng, xanh và đỏ.

Đặc biệt là quả bom đó có ký hiệu một cái đầu lâu nhỏ bên góc trái.

Tới thời buổi của hiện giờ chúng ta còn đứng năm tiếng hai mươi phút, ba giây."

Sắc mặt của Storm thật bình thản khiến Thẩm Thanh khinh thường trong lòng.

Đã kém tài thì đừng nên tự khiến mình mất mặt trước mọi người.

Bất gặp ánh nhìn khinh miệt của Thẩm Thanh, Storm không hề tức giận cô chỉ chăm chú vào những gì cô vẽ ra theo lời nói của cảnh sát trưởng.

Sau khi cảnh sát trưởng cúp máy, Trung Tá La Thành nhìn đám thuộc hạ.

"Trước mặt các người là địa đồ của Trung tâm mua sắm.

Thiếu Tá Lôi, cậu có kế hoạch gì?"

Lôi Lạc Thần đưa cho mọi người xem những gì anh vừa mới vẽ ra, đó chính là chiến lược của anh.

Lôi Lạc Thần cầm cây bút chỉ vào địa đồ trên tờ giấy.

"Nhật Trung, cậu dẫn đầu tổ A từ trên ống thông hơi phóng xuống. Kỳ Sơn cậu cùng tổ B từ toà cao ốc bên cạnh hỗ trợ chúng tôi.

Thẩm Thanh cô và tổ C ở lại tổng bộ kết nối mạng lưới an ninh, xem camera giám sát hỗ trợ chúng tôi."

Thẩm Thanh nghe xong kế hoạch chu toàn của Lôi Lạc Thần, nhưng trong lòng vẫn còn một thắc mắc.

"Thiếu Tá, vậy ai sẽ là người giao tiền chuộc?"

Lôi Lạc Thần chuyển tầm mắt sắc lạnh của mình sang Storm, ánh mắt của anh khiến tất cả mọi người đều biết ai sẽ là người mạo hiểm xông vào cửa hàng trang sức Queen Diamond, mặt đối mặt với bọn cướp.

Storm không ngờ anh lại đưa ra quyết định đó, anh chọn cô vì cô là người mới bọn cướp sẽ không nhận ra, hay vì anh vốn không quan tâm đến tính mạng của cô.

Dù cô có chết dưới tay bọn cướp cũng không liên quan gì đến anh.

Storm nhếch môi cười tự giễu, kỳ thật trong lòng cô đã biết từ bốn năm trước anh và cô đã bước đi trên hai con đường đối nghịch với nhau.

Storm thấy vậy liền lên tiếng nhận lấy trách nhiệm quan trọng, giải cứu con tin.

Nhưng thật không ngờ lời chuẩn bị nói ra khỏi miệng, đã bị giọng nói lạnh lùng của Lôi Lạc Thần chặn lại.

"Tôi sẽ là người giao tiền chuộc cho bọn cướp, tôi ít khi xuất hiện trước công chúng nên họ sẽ không nhận ra tôi."

Nghe Lôi Lạc Thần nói vậy Storm khó hiểu trong lòng, vậy cô sẽ đảm nhiệm vị trí nào?

"Thiếu Tá, vậy còn tôi thì sao?"

Tôi phải làm gì?"

Lôi Lạc Thần không nhìn Storm, ánh mắt sắc bén nhìn vào tài liệu trên tay mình.

"Cô cùng với Thẩm Thanh ở lại tổng bộ để hỗ trợ tôi."

Storm nghe Lôi Lạc Thần phân phối mệnh lệnh, trong lòng không phục.

Anh đang xem thường năng lực của cô ư?

Lần này cô sẽ khiến anh có cái nhìn khác về cô.

Cô không nhìn Lôi Lạc Thần mà nói thẳng với Trung Tá La Thành.

"Trung Tá, theo tôi nghĩ tôi mới là người thích hợp để giao tiền chuộc, vì ở đây chỉ có một mình tôi mới biết quả bom trên người con tin là loại gì."

Và tôi cũng dám chắc ngoài tôi ra không một ai có thể gỡ được quả bom đó."

Lời nói ngông cuồng của Storm khiến Nhất Minh bật cười thành tiếng.

"Ha...ha...ha..."

Nếu chuyên gia gỡ bom bên phía cảnh sát vẫn chưa xác định được quả bom đó là gì, sao cô dám chắc mình có thể làm được?

Mạng người không phải là trò đùa, tình hình bây giờ rất nghiêm trọng không phải là thao luyện để mặc cô tác oai tác quái."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Lôi Lạc Thần Tức Giận

Storm nghe Nhất Minh nói trong lòng phẫn nộ, cô chưa từng xem việc lần này như trò đùa.

"Quả bom CS-07 của Pakistan được ra đời vào hai năm trước, chuyên dùng trong những vụ khủng bố."

Storm nói đến đây chợt dừng lại, cô nhìn thẳng mặt Nhất Minh nói tiếp.

"Điều mọi người còn chưa biết về quả bom này, nó không đơn giản chỉ là một quả bom hẹn giờ bình thường mà còn có thể được kích hoạt bỏ ứng dụng điều khiển từ xa, thông thường là điện thoại di động."

Nghe Storm nói ra lai lịch của quả bom, tất cả người có mặt trong phòng đều có cùng chung một biểu cảm trên gương mặt họ, đó chính là sự ngỡ ngàng.

Họ không ngờ chỉ qua chút ít tài liệu do cảnh sát trường cung cấp, vậy mà Storm có thể xác định được quả bom đó là gì.

Mặc dù Nhất Minh đã có cái nhìn khác đối với Storm, nhưng ngoài mặt anh vẫn tỏ ra mình không ưa gì cô.

Thẩm Thanh ngồi im lặng ánh mắt sắc bén không rời khỏi Storm.

Qua sự quan sát cận kề, Thẩm Thanh quyết định mình phải điều tra về Storm, cô dám khẳng định Storm chính là Mạnh An Nhi.

Nhưng vì sao Mạnh An Nhi lại quay trở lại?

Trung Tá La Thành nghe Storm nói anh liền gật đầu đồng ý.

"Quyết định như vậy đi!

Storm cô sẽ là người giao tiền chuộc cho bọn cướp.

Các người hãy mau hành động, tôi muốn trong vòng hai bốn tiếng đồng hồ, con tin phải được an toàn rời khỏi vòng tay của bọn cướp.

Rõ chưa!"

Trung Tá La Thành gắng giọng nói.

"Dạ, Trung Tá!"

Tất cả mọi người đồng thanh hô lên, đột nhiên Lôi Lạc Thần đứng bật dậy, nhìn thẳng Trung Tá La Thành

phản đối.

"Không được, như vậy sẽ rất nguy hiểm

Cô ấy còn chưa được huấn luyện để đối đầu với bọn cướp, cho cô ấy đi giao tiền chuộc, cũng giống như chúng ta tận tay đưa cô ấy vào chỗ chết."

Lời nói mang theo tia phẫn nộ của Lôi Lạc Thần, khiến mọi người đều kinh ngạc.

Ánh mắt tò mò của họ đang nhìn Lôi Lạc Thần đột nhiên chuyển sang Storm.

Một người muốn đi một người muốn cản, cuối cùng ai sẽ là người thắng cuộc?

Về mặt thích thú chờ xem kịch vui của bọn họ khiến Trung Tá La Thành tức giận, nhưng cục diện bây giờ quả thật rất khó xử.

Từ trước đến giờ quyết định của Lôi Lạc Thần đều đúng, nhưng có điều những gì Storm nói cũng không sai.

Nhìn thấy vẻ khó xử trong ánh mắt của Trung Tá La Thành, Storm nhú mày về mặt phẫn nộ nhìn Lôi Lạc Thần nói.

"Tôi không sợ mạo hiểm, điều quan trọng bây giờ chính là giải cứu con tin.

Mạng là mạng của tôi, tôi không sợ anh lo lắng làm gì?"

Lôi Lạc Thần sa sầm mặt, bàn tay đang đặt trên bàn bắt giắc siết chặt lại thành nắm đấm.

Sao cô lại cố chấp như vậy?

Muốn ra oai trước mặt anh ư?

"Tôi không hề lo lắng cho cô, chỉ không muốn vì cô mà cả kế hoạch phải thất bại."

Kỳ thật trong lòng anh rất lo cho cô, nhưng không biết vì sao mình lại nói ra những lời tuyệt tình như vậy.

Nói xong anh liền cảm thấy hối hận trong lòng, nhưng lời đã nói ra không thể nào lấy lại được.

Storm nghe Lôi Lạc Thần nói vậy máu nóng trong người, xông lên đến đỉnh đầu.

Anh không hề quan tâm đến cô, chỉ sợ cô làm liên lụy.

"Thiếu Tá Lôi, anh yên tâm đi dù tôi có chết cũng cứu ra con tin cho anh rồi mới chết.

Anh có hài lòng chưa?"

Storm nói xong cầm sắp hồ sơ trên bàn lên, đi xăm xăm ra khỏi cửa.

Nếu còn ở lại đối diện với gương mặt đáng ghét của anh, chắc cô điên mất.

Tất cả mọi người có mặt trong phòng đều nhìn Storm bằng ánh mắt kinh hãi, sao cô có thể nói ra những lời xấc xược nhưng vậy với Thiếu Tá của bọn họ.

Kỳ Sơn nhếch môi cười nhẹ, anh theo bên cạnh Lôi Lạc Thần nhiều năm nên hiểu rõ tâm tư của Lôi Lạc Thần.

Tuy ngoài mặt Lôi Lạc Thần tỏ ra không quan tâm nhưng anh biết trong lòng Lôi Lạc Thần, Mạnh An Nhi

là quan trọng nhất.

Bất gặp ánh nhìn tọc mạch của đám thuộc hạ, Lôi Lạc Thần bực bội hắng giọng cảnh cáo.

"Uh..um..

Các người còn không mau đi chuẩn bị."

"Dạ Thiếu Tá."

Nói xong họ lập tức rời đi, hôm nay trên người Thiếu Tá tỏa ra mùi thuốc súng, còn không đi nhanh chắc sẽ bị vạ lây.

Sau khi mọi người rời khỏi Trung Tá La Thành bước tới, đặt tay mình trên bờ vai rắn chắc của Lôi Lạc Thần.

"Bạn có hứng thú với cô ấy?"

La Thành vừa nói ánh mắt thích thú nhìn theo bóng lưng của Storm khuất dần trước mắt hai người.

Lôi Lạc Thần liếc nhìn La Thành một cái, lạnh lùng đáp.

"Không!"

Nghe Lôi Lạc Thần thẳng thắn trả lời, La Thành vui mừng trong lòng.

Anh cười tươi bàn tay đang đặt trên vai Lôi Lạc Thần làm động tác vỗ vỗ.

"Không thì tốt, vậy tôi không còn lý do gì mà không theo đuổi cô ấy."

Vừa rời nhìn thấy biểu cảm lạ lùng của Lôi Lạc Thần, La Thành còn lo lắng Lôi Lạc Thần đã thích Storm, nhưng nếu Lôi Lạc Thần đã nói vậy thì anh sẽ theo đuổi cô đến cùng.

Mẫu phụ nữ có cá tính và tài giỏi như Storm rất hợp khẩu vị của anh.

Mặc dù trong quân đội La Thành là cấp trên của Lôi Lạc Thần, nhưng thật ra hai người là bạn thân.

Cũng nhờ Lôi Lạc Thần luôn ở phía sau ủng hộ nên La Thành mới ngồi vững vị trí Trung Tá.

Nghe La Thành nói vậy trong lòng Lôi Lạc Thần cảm thấy không được vui, nhưng nỗi buồn đó xuất phát từ đâu anh thật sự không biết.

Trong lòng khó chịu, anh bước chậm rãi ra khỏi phòng họp.

Đi đến cuối hành lang anh nhìn thấy Storm một mình đi đến khu vũ khí, anh nhanh chân sai bước theo cô.

Trong lúc Storm còn đang mải mê vào tập tài liệu trên tay, đột nhiên bị một bức tường thịt cứng như thép ngăn bước chân của cô lại.

Storm kinh ngạc ngược mắt lên nhìn vào người đàn ông vô lễ này, đập vào mắt cô chính là gương mặt xám xịt của Lôi Lạc Thần, nhìn thấy anh trong lòng cô càng thêm tức giận.

"Xin Thiếu Tá tránh sang một bên."

Lời nói lạnh nhạt của cô khiến Lôi Lạc Thần không thể kiềm chế cơn thịnh nộ trong lòng, nhất là khi anh nghĩ đến những gì La Thành vừa mới nói với anh.

Lôi Lạc Thần nhú chặt đôi mày rậm, cặp mắt phóng ra tia lửa nhìn thẳng vào mặt Storm.

"An Nhi, sao em lại không nghe lời."

Con người đen tuyền của Storm tỏa sáng, anh đã xác định rằng Storm chính là Mạnh An Nhi.

Storm biết mình có cố tình che giấu cũng bằng không, cô nhìn anh cười tươi thản nhiên đáp.

"Chúng ta không quen thân lắm, Thiếu Tá đừng gọi quá thân thiết như vậy.

Mong rằng sau này Thiếu Tá cứ gọi tôi là Storm."

Sắc mặt của Lôi Lạc Thần càng lúc càng khó coi, anh lặp lại lời nói của Storm.

"Chúng ta không quen thân lắm?

An Nhi em nói như vậy là có ý gì?

Nếu chúng ta không quen thân vậy chúng ta là gì?"

Storm bất ngờ với lời nói của anh,

cô cảm nhận được sự thất vọng trong lòng anh, khi anh nói ra câu cuối cùng.

Nhìn thấy cô không nói gì, Lôi Lạc Thần vươn tay giữ chặt cánh tay cô.

"An Nhi, em có biết anh đã tìm em rất lâu không?

Sao em lại trở nên xa lạ với anh như thế này?"

Giọng nói của Lôi Lạc Thần nhỏ nhẹ chưa từng có, chỉ có khi ở trước mặt An Nhi anh mới dịu dàng như vậy.

Storm cảm nhận được tình cảm của anh, trái tim cô lại một lần nữa vì anh mà đập loạn.

Storm hoang mang trong lòng, cô phải làm sao đây?

Cô nhìn anh, ánh mắt của anh cũng giống như lúc trước thật dịu dàng, thật ấm áp.

Trong lúc này đột nhiên Storm nhìn thấy Thẩm Thanh đang ở phía sau Lôi Lạc Thần, nhìn hai người.

Cô tức giận mím chặt môi, nhìn anh rồi nhìn xuống bản thân của mình.

Đột nhiên Storm cười châm biếm cất giọng lạnh lùng.

"Mạnh An Nhi tôi phải cảm ơn anh, nếu không có anh thì tôi sẽ không trở thành Storm mạnh mẽ của ngày hôm nay.

Nếu bốn năm trước anh không cho tôi biết mình đại đột đến đường nào, cứ nghĩ anh là người yêu thương tôi nhất, luôn ý lại vào anh.

Cuối cùng thứ tôi nhận lấy chỉ là sự tổn thương từ anh, cũng nhờ vào anh nên tôi đã luyện trái tim mình trở nên sắt đá."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chấp hành nhiệm vụ

Nghe những gì Mạnh An Nhi nói không biết vì sao trái tim anh lại cảm giác rất đau, một cảm giác mà anh chưa từng cảm nhận qua.

Anh không ngờ lời nói dối vô tình của mình, lại khiến cô tổn thương nhiều như vậy.

Anh chỉ muốn nói cho cô biết, anh yêu thương cô giống như anh yêu thương Lạc Tuyết.

"An Nhi, em hãy nghe anh nói.

Anh không hề thay đổi, trong lòng anh em và Lạc Tuyết chính là người quan trọng nhất."

Mạnh An Nhi càng nghe Lôi Lạc Thần nói trong lòng càng thêm phần nộ.

Anh lại một lần nữa so sánh cô với Lạc Tuyết.

"Tôi và anh không cùng chung huyết thống, chúng ta cũng không có bất kỳ quan hệ gì nên mong anh từ nay về sau đừng đem tôi ra bì với Lạc Tuyết.

Tôi không cần một người anh trai bao bọc và che chở cho mình."

Storm nói xong dùng hết sức xô mạnh thân thể của Lôi Lạc Thần sang một bên, cô giận dữ đi về phía trước.

Vừa đi Storm vừa mắng.

"Lôi Lạc Thần chết tiệt!

Ai muốn làm em gái của anh."

Lôi Lạc Thần bối rối trong lòng, vì sao mọi chuyện lại trở nên như thế này.

Nếu thời gian có thể quay trở lại anh sẽ tìm cách khác để nói cho cô hiểu tâm tư của anh.

Thật ra tận sâu trong đáy lòng của Lôi Lạc Thần rất sợ, anh sợ thứ tình cảm Mạnh An Nhi dành cho anh chỉ là cảm xúc nhất thời bông bột, vì cô còn quá trẻ vẫn chưa hiểu thứ gọi là tình yêu.

Thế nhưng Lôi Lạc Thần nào biết Mạnh An Nhi là một người rất cố chấp, một khi đã nhận định anh là của cô thì tuyệt đối không thay đổi.

Lôi Lạc Thần phiền muộn vươn tay vò vò đầu của mình, mái tóc ngắn gọn bị anh vò đến rối tung lên, anh biết An Nhi rất ngang bướng nên sẽ không nghe anh giải thích.

Nhìn thấy Storm với vẻ mặt hằm hằm rời đi, Thẩm Thanh vui mừng trong lòng.

Cô nhìn Lôi Lạc Thần thêm một lúc rồi mới lặng lẽ quay trở lại vị trí của mình.

Mười phút sau tất cả mọi người tụ họp lại trước khu vũ khí, Lôi Lạc Thần trên người mặc quân phục Thiếu Tá, đầu đội mũ quân đội, tai đeo thiết bị Bluetooth để tiện liên lạc với thuộc hạ, bên hông vách khẩu súng Truy Hồn, chân mang đôi giày ống màu đen.

Anh đứng oai nghiêm trước mặt đám thuộc hạ, ánh mắt sắc lạnh quét ngang từng người.

Tất cả mọi người đều mặc trên người áo chống đạn ngoại trừ Storm.

Anh nhíu mày thần sắc vô cùng khó coi.

"Kỳ Sơn, chuẩn bị áo chống đạn cho Storm."

Lôi Lạc Thần không nhìn Storm chỉ thần nhiên ra lệnh cho Kỳ Sơn.

Ở trước mặt thuộc hạ dù anh có lo lắng cho cô, anh cũng sẽ không để lộ cảm xúc của riêng mình.

"Dạ, Thiếu Tá."

Kỳ Sơn nhận lệnh lật đặt chạy vào trong, nhưng vừa mới bước đi đã bị lời nói của Storm ngăn lại.

"Không cần!

Nếu để bọn cướp nhìn thấy trên người tôi mặc áo chống đạn họ sẽ nghi ngờ, đến lúc đó tôi và con tin sẽ gặp nguy hiểm."

Storm nói rất đúng, nhưng Lôi Lạc Thần không quan tâm.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Lôi Lạc Thần bước tới nắm chặt cánh tay Storm kéo cô vào trong căn phòng trống bên cạnh, hành động bất thành lời của anh khiến cô không kịp trở tay.

Vừa vào trong phòng anh bất ngờ đẩy Storm vào bức tường lạnh tanh, thân thể cao lớn áp sát vào người cô.

Mùi trầm hương quen thuộc tỏa ra từ trên người anh, khiến Storm hoang mang trong lòng.

Cô bối rối gương mặt ửng hồng, nhìn sang chỗ khác không dám nhìn thẳng vào ánh mắt thâm thúy của anh.

Lôi Lạc Thần nhìn thấy cử chỉ bài xích của Storm, trong lòng không vui.

Anh vươn tay nâng cằm cô, bắt buộc cô phải đối diện với anh.

Gương mặt hai người lúc này gần nhau trong gang tấc.

"An Nhi em đừng bước bình nữa, bọn cướp trong tay có súng lờ có sơ sót gì em và con tin sẽ chết chắc."

Anh lại xem thường cô ư?

Sợ cô liên lụy đến sự nghiệp của anh.

Storm tức giận đẩy Lôi Lạc Thần ra, cô lườm anh nói với giọng hùng hồn.

"Mạng là mạng của tôi, tôi muốn làm gì thì làm không đến phiên anh quản."

Anh đừng lo, dù tôi có chết cũng đợi đến khi hoàn thành nhiệm vụ rồi mới chết."

Storm nói xong liền bước ra khỏi phòng, không quan tâm đến những ánh mắt tò mò đang nhìn chằm chằm vào cô, đi thẳng ra ngoài ngồi vào chiếc xe quân đội đang đậu sẵn chờ họ xuất phát.

Lôi Lạc Thần vội về mặt âm u từ trong phòng bước ra, nhìn thấy tình hình căng thẳng Kỳ Sơn, Nhật Trung và đám thuộc hạ lập tức bước theo sau anh.

Đội đặc nhiệm Phantom chia ra ngồi vào trong ba chiếc xe quân đội, Lôi Lạc Thần, Storm, Kỳ Sơn và Nhất Minh ngồi cùng một chiếc xe.

Nhất Minh nhìn Kỳ Sơn nháy mắt hất cằm một cái, ý hỏi chuyện gì đang xảy ra?

Vì sao toàn thân Thiếu Tá tỏa ra hàn khí, khiến nhiệt độ trong xe suy giảm một cách trầm trọng.

Kỳ Sơn nhú mày lắc đầu yếu bảo Nhất Minh đừng nhiều chuyện, để tránh tự mình rước họa vào thân.

Ba chiếc xe quân đội chậm rãi tiến vào trung tâm Thành Phố S, dừng lại trước trung tâm thương mại lớn nhất.

Hiện trường được cảnh sát khống chế, người dân vô tội lần lượt được đưa ra khỏi phạm vi cảnh sát cho rằng nguy hiểm.

Xe của đội đặc nhiệm vừa dừng lại cảnh sát trưởng lập tức bước tới, ông nhìn một nhân viên cảnh sát trên người mặc cảnh phục, hất liền hiệu ý bước tới mở cửa xe.

Lôi Lạc Thần vừa bước xuống liền nhìn cảnh sát trưởng hỏi.

"Tình hình như thế nào rồi?"

Cảnh sát trưởng vội về mặt khẩn trương trán toát mồ hôi lạnh đáp.

"Vừa rồi bọn cướp nhìn thấy nhân viên cảnh sát tiến vào trong, tên cầm đầu liền rút súng bắn chết một con tin để làm cảnh cáo."

Lôi Lạc Thần tức giận anh nhìn cảnh sát trưởng.

"Tôi đã nói đừng hành động cầu thả, chờ chúng tôi đến rồi mới tính."

Cảnh sát trưởng nhìn Lôi Lạc Thần nói với giọng áy náy.

"Tôi thật không ngờ bọn họ lại tàn nhẫn như vậy."

Lời nói vô trách nhiệm của cảnh sát trưởng càng khiến Lôi Lạc Thần phẫn nộ, anh nhìn cảnh sát trưởng lạnh lùng nói.

"Cảnh sát trưởng, ngài mau ra lệnh cho thuộc hạ của mình rút lui."

Từ giờ trở đi đội đặc nhiệm Phantom sẽ chính thức tiếp quản hiện trường."

Cảnh sát trưởng không hề tức giận vì sự ngạo mạn của Lôi Lạc Thần, ông biết anh là người giỏi nhất trong quân đội. Đội đặc nhiệm của anh không ra tay thì thôi một khi ra tay thì không bao giờ thất bại.

"Được."

Cảnh sát trưởng lập tức cầm lấy máy bộ đàm ấn vào nút liên lạc với đám thuộc hạ.

"Thu đội!"

Cảnh sát trưởng vừa đưa ra mệnh lệnh, toàn bộ cảnh sát theo trình tự rút lui một cách nhanh gọn.

Lôi Lạc Thần nhìn đám thuộc hạ căn dặn.

"Kỳ Sơn cậu và thuộc hạ vào toà cao ốc bên cạnh, tìm một nơi ẩn núp để tiện quan sát tình hình bên trong tiệm trang sức.

Nhật Trung cậu và người của mình lên tầng năm dọc theo ống thông hơi mà đi đến cửa hàng trang sức.

Các người không được hành động cầu thả, chờ nghe mệnh lệnh của tôi."

Nói đến đây Lôi Lạc Thần nâng tay ấn vào nút trên cái Bluetooth nhỏ đeo ở tai bên phải.

"Thẩm Thanh, cô kết nối được máy camera giám sát chưa?"

Giọng nói có phần lo lắng của Thẩm Thanh vang lên.

"Thiếu Tá bọn cướp này thật chuyên nghiệp họ đã hủy đi tất cả camera giám sát trong tiệm, nhưng cũng may còn một máy camera ở bên ngoài cửa có thể nhìn thấy được tình hình bên trong.

Nhưng ở góc chín mươi độ là góc đen, nên tôi không thể nhìn thấy gì cả."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Uy hiếp

Lôi Lạc Thần nghe Thẩm Thanh nói vậy trong lòng hiện lên nỗi bất an, anh nhìn Storm.

Storm cũng nghe được những gì Thẩm Thanh vừa mới nói, dựa trên lời nói của Thẩm Thanh bọn cướp này rất chuyên nghiệp, cô dám khẳng định rằng ở phía sau bọn họ còn có một thế lực mạnh thao túng.

Lôi Lạc Thần trầm mặc suy ngẫm, anh quyết định sẽ cùng đội của Nhật Minh hành động, để đảm bảo sự an toàn cho Storm.

Lôi Lạc Thần là một người thận trọng nên không tin tưởng bất kì ai ngoài bản thân.

"Không có lệnh của tôi, các người không được tự mình hành động.

Ai kháng lệnh sẽ xử theo quân quy.

Rõ không?"

"Dạ, Thiếu Tá."

Sau khi nhận lệnh ai vào vị trí nấy, Storm trên tay cầm cặp táp bằng da màu đen, bên trong là số tiền chuộc bọn cướp yêu cầu, bước theo sau cảnh sát trưởng đi vào trong toà cao ốc.

Đột nhiên bàn tay rộng lớn vươn nắm lấy tay cô, kéo cô lại.

Cảm giác quen thuộc khiến Storm kinh ngạc quay đầu lại, chạm phải ánh mắt lo lắng của Lôi Lạc Thần trái tim cô đột nhiên nhảy đi một nhịp.

Hai người nhìn nhau không chớp mắt.

Cảnh sát trưởng thấy Storm dừng lại không đi theo, trong lòng có phần gấp gáp.

Ông bắt đầu đi lên tiếng nhắc nhở.

"Cô Storm"

Lời nói của cảnh sát trưởng khiến Storm giật mình, cô vội vàng rút tay về.

Bàn tay ấm áp đột nhiên rời khỏi khiến Lôi Lạc Thần cảm giác hụt hẫng vô cùng.

Vừa rời khi nắm lấy tay cô, không biết vì sao trái tim anh lại đập nhanh đến như vậy.

Chắc có lẽ huyết áp của anh vì cô mà tăng lên đến đỉnh.

Nhìn thấy Storm xoay người đi, anh liền rút bên hông ra khẩu súng Truy Hồn đưa cho Storm.

"Em cầm lấy nó."

Lời nói ngắn gọn nhưng đã nói lên sự quan tâm của anh đối với cô.

Khẩu súng Truy Hồn này ra đời hai mươi mấy năm về trước, do ba cô vì mẹ mà phát minh ra, nên ý nghĩa của Truy Hồn Storm là người hiểu rõ nhất.

Một khi giao Truy Hồn cho người nào đó, cũng đồng nghĩa giao tính mạng của mình cho họ.

Thường thì đàn ông sẽ giao Truy Hồn cho người phụ nữ mình yêu thương nhất, cũng giống như tính vật định tình.

Sau bao nhiêu năm Truy Hồn vì được Đường Tam cải tiến, nên quy lực của nó mạnh hơn lúc ban đầu gấp mười lần.

Storm nhìn Lôi Lạc Thần, anh giao cho cô Truy Hồn vì xem cô là em gái sao?

Nghĩ đến đây Storm lập tức đẩy khẩu súng Truy Hồn lại cho anh.

"Không cần!"

Lôi Lạc Thần nhú mày ánh mắt hiện lên tia phẫn nộ.

"Một!"

Cầm lấy Truy Hồn đi vào trong.

Hai!

Tôi sẽ hủy bỏ hành động hôm nay của em."

Storm sự mặt trong lòng tức giận nhưng không thể làm gì, dù sao anh cũng là đội trưởng.

Cảm giác bất lực này khiến Storm tức đến muốn giết người.

Cô vươn tay giật lấy khẩu súng Truy Hồn từ trên tay anh, nhét vào trong thắt lưng.

"Anh hài lòng chưa?"

Thiếu Tá Lôi!"

Trong lúc Storm đang trợn mắt lườm Lôi Lạc Thần, đột nhiên một cô gái mặc trên người cái đầm công sở màu đen bó sát vào đường cong quyến rũ, tay cầm một cái micro chạy nhanh đến bên cạnh họ.

Theo sau cô ta là một người đàn ông, trên tay cầm máy quay phim.

"Thiếu Tá Lôi, tôi là Ninh Tâm phóng viên của đài truyền hình hai mươi bốn giờ (24hours).

Hiện tại không biết tình hình bên trong ra sao?

Có người nào bị thương không?

Thiếu Tá Lôi có kế hoạch gì để bắt bọn cướp và giải cứu con tin?"

Ninh Tâm nói ra một tràng, giống như sợ mình không hỏi sẽ không còn cơ hội.

Lôi Lạc Thần nghiêm mặt không nói gì, chỉ nhìn cảnh sát trưởng.

Cảnh sát trưởng liền hiểu ý ngăn Ninh Tâm lại.

"Ai cho cô vào đây?"

Người đầu đưa cô ta ra ngoài mau!"

Nghे cảnh sát trưởng nói vậy Ninh Tâm không chịu thôi, nếu để cô có được bản tin độc quyền chấn động nhất Thành Phố S trong năm, chắc chắn sự nghiệp phóng viên của cô sẽ được nâng thêm một cấp.

Ninh Tâm nhìn cấp dưới của mình rồi nhìn sang Storm.

Tên cấp dưới liền chuyển ống kính lên người Storm.

Lôi Lạc Thần tinh mắt, anh bước tới đôi tay cường tráng vươn ra kéo Storm vào lòng, một tay anh đẩy máy camera sang một bên tay còn lại vịn đầu Storm áp gương mặt thanh tú của cô vào lồng ngực rắn chắc của anh.

Nếu để bọn cướp nhìn thấy dung mạo của Storm, cô sẽ gặp nguy hiểm.

Ánh mắt phát ra tia lửa của Lôi Lạc Thần nhìn thẳng vào mặt Ninh Tâm, giọng nói mang theo sự uy hiếp rõ rệt.

"Nếu cô ấy xuất hiện trong bản tin của ngày hôm nay, tôi dám cam đoan với các người rằng từ nay về sau sẽ không còn cái tên đài truyền hình hai mươi bốn giờ trên thế gian này."

Ninh Tâm cảm nhận được sát khí tỏa ra từ trong ánh mắt của Lôi Lạc Thần, cô biết anh nói được thì sẽ làm được.

Ninh Tâm và cấp dưới bị Lôi Lạc Thần dọa hết hồn đành đi theo cảnh sát ra ngoài.

Nhưng cô vẫn không chịu bỏ qua, anh chỉ nói không được đăng tin về cô gái kia chứ đâu có nói không được đăng tin tức về vụ cướp trang sức.

Storm bị Lôi Lạc Thần ôm chặt trong lòng, cô ngước mặt lên lên nhìn anh.

Lúc này anh nhìn thật oai phong khí thế uy nghiêm, cô thích nhất là khi anh nghiêm túc vì lúc đó anh nhìn đẹp trai hơn bất kỳ lúc nào hết.

Anh là đang lo lắng cho cô, hay vì sợ cô gái kia phá hỏng kế hoạch của anh?

Tại một ngôi biệt thự xa hoa toạ lạc trên con đường sầm uất nhất của thành phố New York, một người phụ nữ đang ngồi trên ghế sofa màu đen trong phòng khách xem TV.

Cô sở hữu gương mặt hình trái xoan, mặc dù tuổi gần bốn mươi nhưng làn da vẫn tươi trẻ, mái tóc dài màu hạt dẻ càng tôn lên nhan sắc tuyệt mỹ của cô.

Người phụ nữ tuy xinh đẹp hơn người, nhưng trên người lại tỏa ra sát khí khiến người đối diện không rét mà run.

Trịnh Lam cùng với con gái Lôi Lạc Tuyết đang ngồi trò chuyện xem tivi.

Đột nhiên một đoạn tin tức được phát trực tiếp từ Thành Phố S.

Lôi Lạc Tuyết nhìn Trịnh Lam cất giọng mừng rỡ.

"Mẹ, mẹ xem kia.

Chẳng phải đó là anh Lạc Thần sao?

Anh Lạc Thần nhìn thật oai phong trong bộ quân phục.

Mẹ người con gái anh ấy ôm trong lòng là ai vậy?"

Lôi Lạc Tuyết tò mò hỏi, Trịnh Lam nghe con gái nhắc đến Lạc Thần, ánh mắt lạnh lùng lập tức tỏa sáng, cô liền chú ý vào màn hình TV.

Trịnh Lam cũng giống như Lạc Tuyết, không thể nhìn rõ mặt của cô gái kia.

Nhưng thật bất ngờ, từ trước đến giờ Lạc Thần không thích tiếp xúc với người khác, nhất là phụ nữ.

Trong lúc này Lôi Lạc Thiên và Tề Phong từ ngoài cửa bước vào, tuy ngoài bốn mươi nhưng Lôi Lạc Thiên vẫn giữ được phong độ của ngày nào, ngoài trên gương mặt anh tuần xuất hiện thêm vài vết nhăn do thời gian để lại ra anh không khác gì năm xưa.

Lạc Tuyết vui mừng chạy tới ôm ba.

"Ba, ba đã về."

Lôi Lạc Thiên yêu thương vuốt ve mái tóc dài của con gái.

"Con gái ngoan."

Nói xong anh buông Lạc Tuyết ra bước tới ngồi xuống ghế sofa bên cạnh Trịnh Lam, tay thần nhiên cởi bỏ áo vest trên người đưa cho Tề Phong.

Lôi Lạc Thiên choàng tay ôm Trịnh Lam vào lòng, anh cúi xuống hôn lên tóc cô.

Trịnh Lam không quan tâm đến Lôi Lạc Thiên, ánh mắt sắc bén chăm chú vào màn hình TV.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Bắt đầu

Lôi Lạc Thiên nhủ mảy trong lòng hiện lên cảm giác không vui, trong mắt Trình Lam ngoài anh ra còn có ai quan trọng hơn.

Anh nghỉ ngơi nhìn theo ánh mắt của cô, nhìn thấy bản tin, Lôi Lạc Thiên thờ phào nhẹ nhõm, thì ra nỗi bất an trong lòng cô vợ yêu của anh xuất phát từ Thành Phố S.

Lôi Lạc Thiên đã quên mất, từ khi Lạc Thần ra đời, vị trí của anh ở trong lòng cô đã tuột xuống thứ hai.

Điều này khiến Lôi Lạc Thiên không dễ chịu chút nào.

Nhớ đến con trai, anh chợt nghĩ đến chuyện lúc sáng Tề Phong báo cáo với anh, có liên quan đến nhiệm vụ lần này của Lạc Thần.

Mặc dù Lôi Lạc Thiên không nói ra, nhưng trong lòng anh rất quan tâm đến con, người của anh lúc nào cũng ở bên cạnh sẵn sàng hy sinh tính mạng để bảo vệ cho Lôi Lạc Thần.

Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của con trai khi nhìn vào cô gái đang ở trong lòng, đôi môi mỏng của Lôi Lạc Thiên

bắt giác nhếch lên thành một nụ cười.

Cuối cùng con trai cũng động lòng rồi.

Lôi Lạc Thiên ôm chặt Trình Lam nói.

"Em đừng lo, Lạc Thần sẽ không sao. Anh tin tưởng vào năng lực của con."

Trình Lam nghe anh nói vậy, cô xoay mặt lại nhìn anh nở một nụ cười.

Nụ công rạng rỡ trên gương mặt cô khiến Lôi Lạc Thiên vui vẻ trong lòng.

Ánh mắt của cô khi nhìn anh vẫn lấp lánh như ngày nào.

Nhìn thấy đóm lửa dần dần tỏa sáng trong ánh mắt sắc bén của Lôi Lạc Thiên, Trình Lam liền nói sang chuyện khác.

"Em không lo lắng cho Lạc Thần, em chỉ muốn biết cô gái đó là ai."

Lôi Lạc Thiên cười cười, bàn tay đang đặt ở eo cô chợt nâng lên vuốt ve bờ vai mảnh mai, cất giọng trầm trầm.

"Em đang ghen với cô gái kia?"

Trình Lam cười ha hả đáp.

"Ghen?"

Không!

Em chỉ hiếu kì mà thôi."

Trình Lam nói đến đây chợt dừng lại một chút, ngay sau đó dường như cô đưa ra quyết định gì đó.

"Lạc Thiên, ngày mai chúng ta bay về Thành Phố S, em muốn xem cô gái đó có gì đặc biệt lại khiến con trai yêu quý của em quan tâm đến như vậy."

Lôi Lạc Thiên trầm mặc một lúc, trưa mai anh có cuộc họp rất quan trọng với nhà đối tác bên Dubai.

Anh suy nghĩ một chút nhìn Tề Phong.

"Chú chuẩn bị máy bay, ngày mai chúng ta trở về Thành Phố S."

Còn nữa thông báo với người bên Dubai, cuộc họp ngày mai sẽ đổi thành buổi hội nghị truyền hình."

Tề Phong có phản kinh ngạc với quyết định của Lôi Lạc Thiên.

Anh không ngờ chủ nhân lại thay đổi kế hoạch đã định.

Việc gặp mặt thái tử Dubai lần này rất quan trọng, Lôi Lạc Thiên và Tần Gia Uy đã lên kế hoạch rất lâu mới có cơ hội gặp mặt Thái Tử, để bàn về chuyện độc quyền khai thác mỏ dầu bên Dubai.

Không thấy Tề Phong có phản ứng, sắc mặt của Lôi Lạc Thiên chợt trầm xuống, anh háng giọng.

"Uh...um..."

Tề Phong hốt hoảng, nhận lệnh.

"Dạ chủ nhân."

Lôi Lạc Thiên biết trong lòng Tề Phong đang nghĩ gì, thế nhưng chỉ cần đó là điều Trình Lam muốn anh bắt chấp hậu quả để làm cho cô vui.

Dù cái giá phải trả đó chính là mỗi làm ăn hàng trăm tỷ, anh cũng không quan tâm.

Lôi Lạc Tuyết ngồi bên cạnh trong lòng ngưỡng mộ mẹ vô cùng, ba là người đàn ông tốt nhất, luôn yêu thương và nuông chiều mẹ.

Lạc Tuyết ước sao, sau này người đàn ông của cô cũng giống y như ba.

Tại Thành Phố S:

Đứng trước toà cao ốc đông đúc người dân tò mò quan sát hiện trường, Storm hít vào một hơi thật sâu để ổn định lại tinh thần.

Cuối cùng cũng có cơ hội để cô phát huy năng lực của mình, mấy năm nay sự cực khổ cô phải trải qua khi huấn luyện sẽ mang lại cho cô thành quả gì?

Tuy trong lòng Storm rất muốn xông vào đối mặt với bọn cướp, nhưng không biết vì sao cô lại cảm giác hơi căng thẳng.

Chắc có lẽ vì lần này là lần đầu tiên cô chính thức chấp hành nhiệm vụ.

Lôi Lạc Thần đứng bên cạnh ánh mắt lạnh lùng không rời khỏi cô, nhìn thấy gương mặt khẩn trương của Storm trong lòng anh chợt hiện lên cảm giác bất an.

Bọn cướp này vừa nguy hiểm vừa dã man, anh không dám tưởng tượng nếu cô lọt vào trong tay bọn họ sẽ như thế nào.

Trong đầu suy nghĩ vậy tay Lôi Lạc Thần đã vươn tới, nắm chặt cổ tay Storm kéo cô sang một bên.

"An Nhi, bây giờ em muốn thay đổi ý định vẫn còn kịp, anh sẽ cho Thẩm Thanh thay em giao tiền chuộc."

Nghe Lôi Lạc Thần nói vậy trong lòng cô loé lên tia hy vọng, anh đang lo lắng cho cô sao?

Ánh mắt khó hiểu của cô nhìn anh không chớp, nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng ánh mắt sắc bén không hề lộ ra chút tình cảm gì đối với cô, trong lòng Storm thất vọng vô cùng.

Storm nhếch môi cười chua xót, cái anh lo lắng không phải là sự an nguy của cô, mà là danh dự Thiếu Tá của anh.

"Thiếu Tá Lôi, một khi tôi đã quyết định thì sẽ không hối hận.

Dù biết đó là con đường chết tôi cũng sẽ xông vào!"

Ngữ điệu của Storm cứng rắn chưa từng có.

Phải!

Sao anh lại quên mất, An Nhi của anh là một người với tính tình ương ngạnh quyết đoán, một khi đã quyết định điều gì thì dù trời có sập xuống cũng không thay đổi.

Storm nói xong đột nhiên gạt tay của Lôi Lạc Thần lúc này đang giữ chặt tay cô ra, hiên ngang bước vào trong trung tâm thương mại.

Biết rằng mình không thể khiến cô thay đổi ý định, anh đành cùng đám thuộc hạ đi theo hộ tống cô vào trong.

Đi ngang qua một cửa hàng thời trang đột nhiên Storm dừng bước chân của mình lại nhìn anh.

"Các người đợi tôi một chút."

Storm không đợi Lôi Lạc Thần cho phép đã bước nhanh vào trong, thuộc hạ của anh không biết cô định làm gì nhìn Thiếu Tá chờ lệnh.

Nhận được cái gật đầu của Thiếu Tá, họ lập tức đứng thận trọng canh chừng, ánh mắt như tia x quang nhìn trái rồi nhìn phải đề phòng đột kích.

Vài phút sau một cô gái thật xinh đẹp từ trong cửa hàng bước ra ngoài, tất cả mọi người đều kinh ngạc, Kỳ Sơn từ toà cao ốc bên cạnh nhìn qua kính bắn tầm xa thật bất ngờ, Thẩm Thanh đang xem máy camera giám sát không thể tin nổi những gì mình nhìn thấy.

Cô gái quyến rũ xinh đẹp đứng trước mặt Thiếu Tá chính là Storm lạnh lùng mà họ quen biết sao?

Storm mặc trên người cái đầm dài màu hồng phấn, chân mang đôi giày cao gót đế nhọn, mái tóc vừa rồi búi lên cao được cô xoa xuống phủ lên đôi vai mảnh mai của cô.

Lôi Lạc Thần ngậy người ánh mắt yêu thương nhìn cô.

An Nhi của anh cuối cùng cũng đã quay trở lại bên cạnh anh.

Storm nhìn thấy ánh mắt bất ngờ của tất cả mọi người đang nhìn mình, cô ngại ngùng lên tiếng.

"Tôi nghĩ ăn mặc dịu dàng một chút sẽ khiến bọn cướp không có sự phòng bị, dễ dàng bị chúng ta đột kích."

Nghe Storm nói tất cả mọi người đều gật đầu đồng ý, nhìn cô gái trẻ đáng yêu trước mắt không ai có thể nghĩ rằng cô chính là chuyên gian vũ khí bậc nhất trong quân đội.

Sau một màn kinh ngạc cuối cùng tất cả mọi người cũng lấy lại tinh thần, tiếp tục hướng về cửa hàng trang sức mà bước tới.

Nhìn thấy Storm chuẩn bị đi vào hang hùm, Lôi Lạc Thần lo lắng vươn tay nắm lấy cánh tay đang cầm cặp tạp tiền chuộc của Storm, anh nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm nghị, căn dặn cô thật kĩ.

"Nhiệm vụ hôm nay của em chỉ là giao tiền chuộc và khiến bọn cướp tin rằng cảnh sát đã chuẩn bị cho họ con đường lui an toàn."

Còn về những chuyện khác, em không cần quan tâm."

Lôi Lạc Thần nghiêm túc với những gì mình vừa nói, anh chỉ sợ với tính tình háo thắng của An Nhi, chỉ vì muốn chứng minh năng lực của mình cô sẽ liều cả mạng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Mặc bấy

Ánh mắt dịu dàng pha lẫn tia quan tâm của anh khiến lòng cô bối rối.

Chết tiệt một Storm ngang tàng mạnh mẽ mà cô cố tình xây dựng ra, chỉ vì ánh nhìn của anh đã tan thành mây khói.

Kỳ thật không hiểu vì sao dù lúc này cô rất muốn tỏ ra mạnh mẽ trước mặt anh, nhưng cô làm không được.

Storm nhìn anh gật đầu nói với giọng nhỏ nhẹ.

"Tôi biết."

Nói xong cô xoay người cầm chặt cặp tạp hướng về cửa hàng trang sức mà bước tới, đột nhiên cổ tay nhỏ nhắn của cô bị một bàn tay ấm áp nắm chặt kéo cô lại.

Lôi Lạc Thần nhìn cô một lúc, hai người nhìn nhau một hồi lâu anh mới cất giọng trầm trầm.

"Cẩn thận."

Ánh mắt của anh chứa đựng thứ tình cảm gì đó khó có thể nói nên lời, cô ngây người không biết phải phản ứng như thế nào.

Storm cố gắng kiềm chế cảm xúc đang dâng trào trong lòng, bàn tay càng lúc càng siết chặt cặp tạp trong tay đi về phía trước.

Lôi Lạc Thần nhìn theo bóng lưng của cô, nhìn thấy cô bước ra khỏi phạm vi an toàn lòng anh bất an vô cùng.

Anh vừa đi theo sau cô, vừa ẩn vào mấy bộ đàm nhỏ đeo trong tai.

"Đội A đội B và C chuẩn bị sẵn sàng, Storm đã vào trong."

Kỳ Sơn, Nhất Minh và Thẩm Thanh đồng thanh lên tiếng.

"Thiếu Tá mọi chuyện đã xong!"

Nghe thuộc hạ báo cáo Lôi Lạc Thần mới buông xuống chút gánh nặng trong lòng, anh chuẩn bị trang bị leo vào ống thông hơi trên trần nhà, để hội họp với đội B của Nhất Minh.

Đứng từ xa Storm nhìn thấy cửa hàng trang sức, hai cánh cửa lớn lúc này đã khép chặt.

Cô xoay đầu lại nhìn mấy tên quân nhân, ý bảo họ hãy dừng lại tại đây.

Bây giờ là lúc cô phải một mình đối đầu với bọn cướp.

Storm đứng trước cánh cửa bằng kính nhìn vào trong, ánh mắt hoảng sợ khiến hai tên cướp canh chừng cửa không hề do dự khi mở cửa cho cô vào.

Bước vào cửa hàng trang sức, Storm lập tức quan sát tình hình.

Nhìn thấy một đám con tin khoảng tầm chín người, bị hai tên cướp cầm súng chế ngự tại một góc.

Chính giữa phòng là một người phụ nữ bị bọn cướp dùng dây thừng buộc chặt vào chiếc ghế, trên người cô ta là một quả bom hẹn giờ.

Ánh mắt sắc bén của Storm nhanh chóng ấn định vị trí của những sợi dây điện trên quả bom.

Trong lúc Storm âm thầm dò xét, hai tên cướp đeo khẩu trang cầm súng chỉ thẳng vào người cô, bọn cướp thật đa nghi mặc dù nhìn thấy một cô gái chân yếu tay mềm trời gà không chặt, nhưng họ vẫn kiểm tra người Storm trước khi cho cô tiến vào trong.

Một tên cầm súng chia thẳng vào người cô, một tên dùng đôi tay bẩn thỉu của hắn, lần mò dọc theo đường công quyền rũ của cô.

Bàn tay dơ bẩn của hắn dừng lại ở vòng eo thon nhỏ của Storm, khiến Thẩm Thanh, Nhất Minh và Kỳ Sơn nhìn thấy mà toát mồ hôi lạnh.

Đột nhiên hắn ngược mắt lên nhìn tên đại ca lắc đầu một cái.

"Không tìm thấy vũ khí."

Thẩm Thanh xem camera giám sát trong lòng kính ngạc không thôi, chẳng phải vừa rồi Thiếu Tá đã đưa khẩu súng Truy Hồn cho cô ta sao?

Rõ ràng Thẩm Thanh nhìn thấy Storm nhét khẩu súng vào thắt lưng, tại sao bọn cướp lại không tìm thấy?

Không chỉ Thẩm Thanh, Kỳ Sơn và Nhất Minh cũng có cùng chung một câu hỏi.

Khẩu súng Truy Hồn đang ở đâu?

Storm nhìn mấy tên cướp bằng ánh mắt vô tội, toàn thân run rẩy vì hoảng sợ.

Bọn cướp nhìn thấy một cô gái trẻ vốn không có sự uy hiếp đối với bọn họ, nên có phần lơ là.

"Đưa cô ta vào đây!"

Tên đại ca nhìn hai tên thuộc hạ cất giọng hùng hồn.

Nghe mệnh lệnh của đại ca, tên cướp dùng súng chia vào người Storm giục cô đi vào trong.

"Nhanh lên!"

Storm chậm rãi bước từng bước thận trọng vào trong, cặp mắt sắc bén quan sát một vòng, để nắm rõ vị trí của từng tên cướp một.

Trong lúc Storm bước tới gần tên cầm đầu, cặp mắt hung hăng của hắn quan sát cô từ trên xuống dưới.

Trong lòng hắn hoài nghi, hắn còn nghĩ cảnh sát sẽ phái một nữ cảnh được huấn luyện đặc biệt đến giao tiền chuộc, ai nào ngờ họ lại cho một cô gái vừa xinh đẹp vừa dịu dàng còn nhút nhát đến nấp mạng.

Sau khi dò xét Storm thật kĩ, hắn không nhìn thấy có gì khả nghi, đột nhiên giọng cười ma quỷ của tên cầm đầu vang lên khiến đám con tin hết hoảng trong lòng.

"Ha.....ha....ha..."

Đúng thật là một trò đùa, đám cảnh sát càng lúc càng ngu, lại phái một cô gái nhu nhược đến đây.

Ha....ha...ha....."

Giọng cười đáng ghét của hắn khiến Storm kinh thường trong lòng, để xem người còn đắc ý được bao lâu!

Storm cup mắt không dám nhìn thẳng vào mắt tên đại ca, cô đưa cái cặp táp da màu đen ra trước mặt nói với giọng run run.

"Tiền....tiền.... các người..... yêu.... yêu cầu đều ở trong đây."

Cái cặp táp trên tay run theo lời nói của cô, khiến tên cướp đứng bên cạnh nhìn thấy cũng xót xa trong lòng.

Tuy hắn theo đại ca đi cướp nhưng thật ra hắn không đồng ý việc đại ca ra tay tàn bạo giết người vô tội, nhất là trẻ em.

Nhìn ra điểm yếu của tên cướp, Storm quyết định tha cho hắn một con đường sống, với điều kiện là hôm nay hắn không giết ai.

Storm lên nhìn lên trần nhà, nhìn thấy một chấm nhỏ màu đỏ chớp chớp.

Cô biết Nhất Minh đã vào vị trí của mình, đã đến lúc cô ra tay.

Cô nhìn tên cầm đầu bằng ánh mắt sợ sệt nói.

"Các.....các người lấy xong tiền chuộc.....hãy thả bọn họ ra."

Tên cầm đầu sợ hãi, trong ánh mắt lộ rõ sự tức giận nhìn Storm.

"Thả hay không, không đến phiên cô quyết định.

Mở cặp táp ra."

Storm thăm đánh giá tên đại ca, làm việc cũng khá cẩn thận, nhưng suy cho hắn người giao tiền chuộc hôm nay lại là cô.

Với người đa nghi, cô phải dùng chiêu khác.

Storm đưa cặp táp cho tên cướp bên cạnh nói.

"Nè, các người mở cặp táp ra kiểm tra đi.

Mật mã là 0007.

Kiểm tra xong các người có thể rời đi, cảnh sát đã chuẩn bị sẵn trực thăng trên sân thượng chờ các người."

Storm nhìn thẳng tên cầm đầu nói, hắn nhếch môi cười nguy hiểm, tay cầm khẩu súng lục chỉ vào đám con tin, khiến một người đàn ông sợ đến tiều trong quần.

Gương mặt khoái chí của hắn khi nhìn thấy đám con tin sợ đến hồn vía lên mây, càng khiến Storm quyết tâm phải giết hắn cho bằng được.

Khẩu súng đang chia vào đám con tin

từ từ chuyển hướng, cuốn cùng dòng lại trên người Storm

"Cô đừng mừng quá vội, họ có thể đi còn cô thì không!"

Tên cướp bên cạnh nghe đại ca nói vậy ánh mắt có phần giao động, Storm thừa biết kẻ giao tiền chuộc không bao giờ có kết cuộc tốt.

Tên cướp bên cạnh vươn tay cầm lấy cặp táp, bàn tay nâng lên chạm vào ổ khoá mật mã.

Đột nhiên tên đại ca lên tiếng ngăn hắn lại.

"Khoan đã!"

Tên đại ca chỉ súng vào người Storm.

"Cô..... mau mở nó ra."

Storm hơi sững sờ với quyết định của tên đại ca, ánh mắt hoang mang của cô càng khiến hắn đề phòng.

Đám cảnh sát thật gian xảo, có lẽ họ đã giở trò trong cặp táp.

Storm nhìn chằm chằm vào cái cặp táp trước mặt, ngoài mặt cô tỏ ra không muốn mở cái cặp táp, nhưng trong lòng Storm cảm thấy đặc ý vô cùng.

Hắn đã mắc bẫy của cô.

Tên đại ca nhìn ra sự đắn đo trong cô, liền lớn tiếng quát.

"Mở ra mau!"

Hắn nói xong đột nhiên nổ một phát súng dọa cô, viên đạn cách chân cô khoảng chừng năm centimet.

"Ahhhhhhhhhh..... "

Storm kinh hãi kêu lên, tay lập tức cầm lấy cái cặp táp.

"Được....được...tôi...tôi mở."

Cô lưỡng lự một chút mới nâng bàn tay mềm mại của mình lên nhấp vào mặt khóa.

Trong lúc mọi người đều dồn hết ánh mắt của mình vào Storm.

Đột nhiên một tiếng tích vang lên, cái cặp táp được Storm mở khoá.

Storm nhân lúc bọn cướp lơ là, một tay cô tò vào trong cái cặp táp rút ra khẩu súng Truy Hồn, tay còn lại quăng cái cặp táp lên không trung.

Tiền trong cặp táp bay tứ tung khiến mấy tên cướp qua cả mắt.

Trong lúc hoảng loạn cô vuren súng bắn thẳng vào tên đại ca.

"Pằng...."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Quả bom

Hành động của Storm nhanh đến nỗi mấy tên cướp đứng bên cạnh không kịp trở tay.

Đến khi họ ý thức được chuyện gì đang xảy ra, viên đạn màu bạc kim với tốc độ kinh hoàng, chuẩn bị lấy mạng

đại ca của bọn họ.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mấy tên cướp, viên đạn vừa đến gần tên đại ca đột nhiên bung ra thành hình dạng đóa hoa, ghim thẳng vào lồng ngực của hắn.

"Ahhhhh....."

Tên đại ca đau đớn kêu lên, khẩu súng lục trên tay hắn rơi xuống mặt đất, thân thể cao lớn từ từ gục ngã.

Tên đại ca tâm địa độc ác dù hắn có chết, cũng muốn kéo mọi người chết cùng.

Hắn dùng hết sức lực còn lại tò tay vào trong túi quần tây tìm kiếm thứ gì đó, chạm phải cái điều khiển nhỏ hắn không do dự ấn vào nó.

Trước khi chết tên đại ca thốt lên một câu vô cùng độc ác.

- Tao sẽ giết chết.....!

Nói chưa hết câu hắn đã thất thở, bàn tay vẫn siết chặt cái điều khiển không buông.

Storm lập tức phóng tới bên cạnh người phụ nữ lúc này bị buộc vào chiếc ghế, trước khi chết tên đại ca đã khởi hoạt quả bom trên người cô ta.

Nhất Minh và đội của mình nhìn thấy tình hình hỗn loạn, từ trên ống thông hơi phóng xuống.

Họ quăng ra mấy quả bom khói, khiến cả căn tiệm trở nên mờ ảo không thể nào nhìn rõ được sự việc diễn ra trước mắt.

Kỳ Sơn cùng với mấy tay bắn tỉa từ toà cao ốc bên cạnh nhìn thấy Storm hành động nên lập tức ra tay tấn công.

Tiếng súng cùng với tiếng kính bị vỡ khiến đám con tin hoảng hốt, theo phản ứng tự nhiên họ ngồi bẹp xuống mặt đất, dùng hai tay che lại đầu tránh cho bị thương.

"Ahhhhhhhh....."

Những mảnh vỡ văng ra tứ tung từ kính cửa sổ, vô tình khiến tay Storm bị thương.

Storm nhúm mày vì đau, nhưng lúc này cô không có thời gian để quan tâm đến mấy vết thương nhỏ này.

Cô lo lắng lên tiếng.

- Cần thận, đừng khiến con tin bị thương.

Trong tình huống rối loạn này, cô chỉ sợ con tin sẽ là người bị bắn trúng.

Nghe được những gì Storm nói, Nhất Minh và đội của mình hành sự cẩn thận hơn.

Nhìn thấy cảnh sát xông vào mấy tên cướp liều mạng bắn trả, mặc dù họ không nhìn thấy rõ tình hình trước mắt nhưng họ không quan tâm.

Vì giữ mạng, giết được tên nào thì hay tên đó.

Trong lúc một trận mưa đạn đang diễn ra xung quanh, Storm không hề phân tâm, nhiệm vụ của cô chính là an toàn vô hiệu hoá quả bom, giảm tối thiểu sự tử vong trong nhiệm vụ lần này.

Storm cố gấn mở to mắt nhìn qua làn khói mỏng, tìm thứ gì đó có thể dùng để cắt đứt sợi dây điện trên quả bom, không tìm thấy gì ngoài một con dao rọc giấy trên bàn đầu ngân.

Không còn thời gian để suy nghĩ Storm khom tới cầm lấy con dao, cô nhìn người phụ nữ lúc này dường như vì kinh hãi toàn thân run rẩy không nói nên lời.

Người phụ nữ nhìn Storm bằng ánh mắt cầu cứu, một giọt nước mắt lăn xuống gò má xanh xao của cô ta chạm vào lòng Storm.

Cảm giác rằng mình chính là người nắm trong tay mạng sống của cô ta, Storm cảm thấy căng thẳng vô cùng.

Cô cố giữ bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt người phụ nữ trấn an cô ta.

- Cô đừng sợ, tôi là chuyên gia vũ khí hàng đầu thế giới, quả bom này không làm khó được tôi.

Storm muốn cho người phụ nữ biết cô chính là người vô hiệu hoá bom giỏi nhất, để cô ta buông xuống nỗi sợ hãi trong lòng, vì lúc Storm đang trong quá trình vô hiệu hoá quả bom cô ta phải ngồi yên không được nhúc nhích, chỉ cần cô ta động đậy quả bom có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Người phụ nữ gật đầu thay cho lời cảm tạ, cô ta nhìn xuống quả bom lúc này đang không ngừng điểm ngược trên người, trong lòng đã không còn nỗi sợ hãi của vừa rồi.

Mặc dù chỉ còn lại bốn mươi giây, nhưng không biết vì sao trong lòng người phụ nữ lại tin rằng Storm sẽ cứu cô ta.

Trấn an xong người phụ nữ Storm lập tức bắt đầu quá trình vô hiệu hoá quả bom.

Cảm nhận được một tên cướp xông về phía mình, thế nhưng Storm không thể ngừng lại, đành mặc kệ.

Nhất Minh nhìn thấy, anh không ngờ Storm có thể vì cứu người mà không màng đến tính mạng của mình, trong lòng Nhất Minh bắt đầu có thiện cảm với cô.

Anh lao tới, dùng chân đá vào cánh tay đang cầm con dao nhọn liểu của tên cướp, khiến con dao trên tay hắn văng sang một bên.

Nhìn thấy hắn phản kháng Nhất Minh đành dùng súng bắn vào đùi của hắn.

Sau khi xử lý xong tên cướp, Nhất Minh xoay đầu lại nhìn Storm.

Thật đáng nể, Storm bình tĩnh một cách lạ thường, dường như cô quá quen thuộc với quả bom này.

Người phụ nữ toát mồ hôi lạnh khi nhìn thấy thời gian không còn bao lâu, cô ta sợ hãi nhắm mắt lại không dám nhìn.

Sau khi phân tích rõ quả bom, Storm không do dự gì cắt vào sợi dây màu xanh, rồi đến sợi dây màu đỏ cuối cùng là sợi dây màu vàng.

Không biết từ lúc nào con số đếm ngược trên quả bom đã ngừng lại tại thời điểm năm giây.

Sau khi Storm chắc chắn rằng quả bom đã được xử lý xong, cô nhanh tay cắt bỏ sợi dây đang buộc người phụ nữ vào chiếc ghế.

Giọng nói lạnh lùng của Storm vang lên.

- Đừng sợ, cô đã an toàn.

Người phụ nữ mở mắt theo lời nói của Storm, mặc dù giọng nói của cô không ngọt ngào không dịu dàng nhưng đó là giọng nói nghe hay nhất mà người phụ nữ từng nghe qua.

Sau khi Storm đưa người phụ nữ đến một góc an toàn, Storm bắt đầu đối phó với mấy tên cướp còn lại.

Đột nhiên tiếng thét kinh hoàng của người phụ nữ vang lên.

- Xin các người hãy cứu con tôi...

Người phụ nữ vừa hét vừa khóc nức nở, tiếng khóc thê lương xao xuyên lòng mọi người.

Nhưng đối với những tên cướp máu lạnh này, chẳng có gì có thể khiến họ dừng lại hành vi tội ác của mình.

Storm nhìn thấy một đứa trẻ bị vây chính giữ một trận mưa đạn, cô không nghĩ ngợi gì phóng tới ôm gọn đứa trẻ vào lòng.

Một tay Storm bảo vệ đầu đứa bé, tay còn lại cầm khẩu súng Truy Hồn nhắm vào mấy tên cướp mà nã đạn.

"Pằng...pằng....pằng..."

Đứa trẻ sợ hãi ôm chặt Storm khóc.

- Mẹ....mẹ ơi... cứu...con... hu.....hu.....hu.....mẹ....

Trong lúc này một tên cướp đang ẩn mình sau quầy trang sức, nhắm nòng súng vào người Storm và đứa bé.

Vừa xử lý xong một tên cướp, Storm liền cảm giác được sự nguy hiểm đến cận kề.

Cô nhanh mắt quan sát khẩu súng trên tay tên cướp, khẩu súng bình thường, lực sát thương không mạnh dù có bị bắn trúng cũng không nguy hiểm đến tính mạng, và lại cô được Du Trình Trình chỉ bảo, chỗ nào khi bị thương sẽ không gây tổn thương nặng.

Sự hiểu biết của Storm khiến cô không do dự xoay người ôm gọn đứa trẻ vào lòng, dùng cánh tay đỡ lấy viên đạn đang bắn thẳng về hướng cô.

Trong lúc Storm đang chờ đợi viên đạn ghim sâu vào da thịt, đột nhiên âm thanh thật lớn kinh thiên động địa vang lên, lôi cuốn sự chú ý của mọi người.

Storm ngẩn đầu nhìn lên nơi phát ra âm thanh, nhìn thấy Lôi Lạc Thần đá văng miếng lưới chặn lại ống thông hơi, anh phóng xuống với tư thế vô cùng chuyên nghiệp.

Hai tay cầm hai khẩu súng không ngừng bắn ra những viên đạn với lực sát thương khiếp người.

Một tên cướp bị anh bắn trúng ngã xuống mặt đất chết ngay lập tức, một tên bị anh bắn trọng thương, hấn hoảng hốt lùi mình núp sau một quầy trang sức.

Anh xông tới đẩy Storm và đứa trẻ sang một bên, viên đạn xẹt ngang qua người Lôi Lạc Thần ghim sâu vào bức tường phía sau.

Tên cướp tức giận, hung hăng quát.

- Tao giết mày.

Tên cướp không chịu lùi, nếu không phải vì con đàn bà đẻ tiện này đại ca sẽ không chết.

Tên cướp không ngừng nã đạn.

"Pằng....pằng...pằng..."

Lôi Lạc Thần nhìn thấy tên cướp muốn giết Storm cho bằng được, anh

vươn bàn tay cường tráng ra ôm Storm và đứa bé và lòng.

Lôi Lạc Thần ôm hai người xoay vài vòng tránh đạn, tránh được viên đạn này thì viên khác đã bắn tới.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc Lôi Lạc Thần ôm Storm và đứa bé ngã xuống mặt đất tránh đạn, trong tình thế bất ngờ thân thể của Storm và đứa bé đè mạnh lên bả vai của anh.

Sự va chạm mạnh xuống mặt đất, khiến vai anh chấn thương nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Người hay ma

Lôi Lạc Thần nhủ nhẹ đôi lông mày vì đau, nhưng ngay sau đó trở về dáng vẻ nghiêm nghị của thường ngày.

Anh vùng người ngồi dậy, cẩn thận đỡ Storm và đứa bé lên.

Storm vừa đứng lên, anh liền dùng tay kiểm tra người cô từ trên xuống dưới.

- Em có sao không?

Có chỗ nào bị thương không?

Hành động thân mật của anh khiến cô ngượng ngùng, đẩy tay anh ra lạnh giọng nói.

- Tôi không sao.

Nghe Storm nói vậy anh mới an lòng, sau khi bình tĩnh lại anh chuyển tâm

mất sát bên của mình lên người tên cướp, lúc này hắn đang cầm súng chia thẳng vào người Storm.

Sát khí tỏa ra từ trong ánh mắt của Lôi Lạc Thần khiến tên cướp không rét mà run, hắn bất giác siết chặt khẩu súng trên tay để ổn định lại tinh thần.

Storm nhìn thấy tên cướp lúc này bị Lôi Lạc Thần nhìn đến trán toát mồ hôi lạnh, nhỏ từng giọt từng giọt xuống chiếc áo phong màu đen trên người hắn.

Storm thờ dài lắc đầu, không thể trách hắn, ánh nhìn sắc lạnh của Lôi Lạc Thần quả thật rất đáng sợ.

Nhìn thấy ngón trỏ của tên cướp từ từ ấn vào nòng súng, Lôi Lạc Thần như con lóc xông tới.

Anh ra tay nhanh đến nỗi không một ai đoán được chuyện gì sẽ diễn ra tiếp theo.

Đến khi tên cướp ý thức được chuyện gì đang xảy ra, khẩu súng trên tay hắn đã bị Lôi Lạc Thần đoạt lấy.

"Cạch....cạch....cạch..."

Mấy tiếng cạch vang lên liên tục, chỉ trong tích tắc khẩu súng lục của tên cướp đã bị anh tháo bung ra từng mảnh, quăng sang một bên.

Tên cướp bị Lôi Lạc Thần dọa đến

kinh hoàng, trong lòng hắn hoài nghi không biết Lôi Lạc Thần là người hay ma, sao có thể ra tay nhanh đến như vậy.

Cảm giác được cái chết đang đến gần tên cướp liều mạng rút con dao bên hông ra, hướng về phía của Lôi Lạc Thần mà đâm tới.

Sắc mặt Lôi Lạc Thần vẫn lạnh lùng như trước, anh như rồng mây trong ánh mắt lộ rõ sự kinh thường.

Storm nhìn thấy con dao nhọn sắp đâm vào người anh, cô chuẩn bị đẩy đứa trẻ sang một bên để xông tới giúp anh.

Thân thể vừa mới cử động Storm nhìn thấy Lôi Lạc Thần nhích người sang một bên, anh đưa chân lên qua khỏi đầu, hạ xuống một cước lên cánh tay của tên cướp, hắn đau đớn kêu lên.

"Rắc....."

"Ahhhhhh....."

Sức lực của Lôi Lạc Thần mạnh không thể tưởng tượng được, chỉ với một cú đạp khiến tên cướp gãy xương trở nên tàn phế.

Con dao nhọn cũng vì vậy mà rơi xuống mặt đất.

Nhìn thất tên cướp ôm cánh tay bị gãy một cách đau đớn, Lôi Lạc Thần mới hài lòng.

Tên cướp thật ngoan cố, dù một tay đã tàn phế, thế nhưng hắn vẫn không chịu thôi.

Hắn nhanh mắt nhìn thấy con dao bên cạnh, liền nhào tới dùng tay còn lại cầm lấy con dao lên muốn giết Lôi Lạc Thần.

"Pằng...pằng....."

Tên cướp còn chưa kịp động thủ đã bị Kỳ Sơn từ bên toà cao ốc đối diện dùng súng bắn tia hạ gục, viên đạn ghim sâu vào vị trí trái tim của hắn.

Trong lúc này đột nhiên giọng nói nghiêm túc của Thẩm Thanh vang lên từ trong máy bộ đàm.

- Tổ A, tổ B chú ý, có một tên cướp chạy ra từ đường thoát hiểm.

Kỳ Sơn nghe Thẩm Thanh báo cáo, anh nhìn vào ống kính ngắm xa của khẩu súng trường tấn công trên tay.

Nhìn thấy tên cướp mặc áo phong màu xanh quần jean, tay cầm một cái ba lô màu đen, đang hoảng hốt chạy ra khỏi hiện trường.

Kỳ Sơn dùng súng nhắm vào chân tên cướp, nếu không cần thiết anh không muốn lấy mạng của hắn.

Tên cướp vừa chạy vừa nhìn tứ phía đề phòng cảnh sát, hắn kinh hãi khi nhìn thấy một chấm nhỏ màu đỏ trên đùi.

Tên cướp biết dấu chấm đỏ là gì, hắn lập tức lao về phía trước nép mình sau bức tường màu trắng, tay ôm chặt cái ba lô màu đen trước ngực, trong lòng cầu nguyện cho cảnh sát đừng tìm thấy hắn.

Tên cướp thật không ngờ năng lực của đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) lại lợi hại như vậy, họ không những được huấn luyện nghiêm ngặt còn có trong tay trang bị vũ khí tối tân nhất.

Kỳ Sơn bị mất dấu tên cướp, anh vươn tay cầm lấy cặp kính radar XX do Mạnh Thị mới vừa sản xuất ra đeo vào.

Kính radar XX là loại kính nhìn xuyên tường nhỏ và tối tân nhất.

Sau khi đeo vào kính radar anh nhìn thấy một mảnh màu đỏ hiện lên sau bức tường.

Kỳ Sơn cong môi cười đắc ý.

- Muốn trốn!

Kỳ Sơn vừa nói xong, liền nhắm vào đùi hắn nổ súng.

"Pằng...pằng...."

Hai phát súng vang lên liên tục, tiếp theo sau là tiếng kêu thê thảm của tên cướp.

"Ahhhhhh....."

Hai phát súng đến quá đột ngột khiến tên cướp thất kinh trong lòng, hai chân bị Kỳ Sơn bắn trọng thương không còn sức lực ngã quỵ xuống mặt đất, máu từ miệng vết thương trên đùi tuôn ra xối xả thấm ướt cả quần jean của hắn.

Nhìn thấy tên cướp gục ngã, Kỳ Sơn nhếch môi cười khoái chí.

- Bingo!

Chỉ trong vòng mười phút ngắn ngủi người của đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) đã thành công khống chế hiện trường.

Storm không quan tâm đến Lôi Lạc Thần, cô ôm chặt thân thể nhỏ bé của đứa trẻ vào lòng.

Đứa trẻ sợ đến đống hồn, toàn thân run lẩy bẩy ôm chặt cô không buông.

Storm đau lòng nhẹ giọng trấn an.

- Em đừng sợ....

Có chị ở đây không ai dám làm hại đến em.

Storm vừa nói vừa vuốt ve tấm lưng mảnh mai của đứa trẻ.

Trong lúc này một người phụ nữ từ đâu xông tới, bà vươn hai tay ôm đứa trẻ đang ở trong lòng Storm.

Người phụ nữ mừng đến rơi nước mắt, bà ôm đứa trẻ vào lòng nói với giọng ngen ngào.

- Con ngon con đừng sợ, có mẹ ở đây.

Nhìn thấy cảnh hai mẹ con ôm nhau mà khóc, trong lòng Storm cảm thấy thỏa mãn chưa từng có.

Cô không ngờ sau khi cứu người, tâm trạng lại vui vẻ đến như vậy.

Đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) theo trình tự thanh lý hiện trường, có hai tên quân nhân bước tới dìu người phụ nữ và đứa bé rời khỏi nơi hỗn loạn này.

Sau khi Lôi Lạc Thần kiểm tra xong hiện trường, anh cho thuộc hạ áp giải những tên cướp còn sống đến bệnh viện Hùng Tâm.

Bệnh Viện Hùng Tâm là nơi vừa chữa trị và giam cầm những tội phạm nguy hiểm, xung quanh bệnh viện được giám sát chặt chẽ đến một con ruồi cũng khó mà lọt vào.

Đội sau khi vết thương của bọn cướp không còn nguy hiểm đến tính mạng, anh sẽ đích thân thẩm tra bọn họ.

Lôi Lạc Thần nghi ngờ ở phía sau bọn cướp này còn có một thế lực không đơn giản thao túng.

Nhất Minh căn dặn xong thuộc hạ của mình, anh bước tới nhìn Lôi Lạc Thần lo lắng nói.

- Thiếu Tá, anh có sao không?

Vừa rồi khi Nhất Minh đang đấu với tên cướp, anh nhìn thấy Lôi Lạc Thần vì bảo vệ cho Storm và đứa trẻ nên đã khiến vai mình bị trọng thương.

Lôi Lạc Thần nghe Nhất Minh nói ánh mắt vô tình nhìn sang Storm.

Về mặt thờ ơ lãnh đạm của cô khiến anh thất vọng trong lòng, anh nhìn sang Nhất Minh lắc đầu một cái ý bảo đừng nói tiếp.

Anh lập tức chuyển đề tài.

- Nhất Minh, cậu cho người hộ tống con tin đến bệnh viện Thân Ái làm kiểm tra ngay.

Hiểu rõ tâm tư của Thiếu Tá, Nhất Minh đặt tay ở ngay trán làm động tác nhận lệnh, rồi xoay người phân phối mệnh lệnh.

Nhìn thấy tất cả con tin đều an toàn, Lôi Lạc Thần nhìn sang Storm.

Lúc này nhìn cô thật xinh đẹp, mái tóc dài quăn rũ cùng với cái đầm thướt tha, ánh mắt dịu dàng nhìn theo bóng lưng người phụ nữ và đứa trẻ, đang được hai quân nhân đưa ra ngoài.

Lôi Lạc Thần chăm chú nhìn cô, trong lòng anh hiện lên cảm giác rất lạ.

Lần này An Nhi quay trở lại đã hoàn toàn thay đổi, đã trưởng thành.

Không còn là một cô gái nhỏ mà là một người phụ nữ xinh đẹp.

Càng nhìn cô trái tim anh càng đập nhanh hơn, còn nhanh hơn lúc anh huấn luyện.

Trong lúc Lôi Lạc Thần còn đang ngây người nhìn Storm, đột nhiên giọng nói tức giận của cô vang lên phá vỡ suy nghĩ của anh.

- Thiếu Tá, anh nhìn đủ chưa.

Storm liếc anh một cái rồi thản nhiên đi ra ngoài.

Lôi Lạc Thần lắc đầu bất lực, bước theo sau cô.

Đôi môi mỏng không tự chủ nhếch lên thành một nụ cười hấp dẫn.

Không hiểu vì sao lời nói cộc cằn của Storm, khi lọt vào tai anh lại trở nên ngọt ngào đến như vậy.

Chương 22: Anh hùng

Bước chân của Lôi Lạc Thần càng lúc càng nhanh, không biết từ lúc nào anh đã bước đi song song cùng cô.

Lôi Lạc Thần vừa đi vừa nhìn sang Storm, nhìn thấy vẻ mặt hăm hăm đáng yêu của cô anh mỉm cười lắc đầu, khoe mắt hơi cong lên tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp.

Trong con ngươi sâu thẳm của Lôi Lạc Thần lúc này chợt hiện lên tia sáng.

Tia sáng lấp lánh khiến mọi thứ xung quanh anh dường như trở nên lu mờ.

Bước ra tới cửa Lôi Lạc Thần lập tức trở về dáng vẻ nghiêm túc của một Thiếu Tá.

Anh đứng nghiêm trang trước một đám quân nhân anh dừng, nhìn vào thật oai hùng, trên người họ mặc quân phục được thiết kế riêng cho đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma).

Storm nhìn Lôi Lạc Thần lúc này, anh nhìn thật uy nghiêm ánh mắt kiêu ngạo xem trời bằng vung, càng tôn lên sự hấp dẫn trên người anh.

Lôi Lạc Thần nhìn cảnh sát trưởng cất giọng trầm trầm.

- Đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) đã hoàn tất nhiệm vụ, hiện trường tôi giao lại cho ngài.

Nhiệm vụ đã hoàn thành anh không còn lý do gì để lưu lại nơi này, anh xoay lại nhìn đám thuộc hạ cất giọng uy nghiêm.

- Thu đội!

Lôi Lạc Thần nói xong, anh nhìn Storm một cái rồi mới ung dung bước về phía chiếc xe quân đội đang đậu cách đó không xa.

Việc còn lại đã không liên quan gì đến đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) nữa.

Storm nhìn vẻ mặt hân hoan của cảnh sát trưởng, trong lòng thật khâm phục Lôi Lạc Thần.

Anh luôn khiến người khác có cái nhìn sâu sắc về mình, nhất là ở phương diện trí tuệ.

Trong lòng nghĩ vậy, ánh mắt vô thức nhìn vào bóng lưng cao lớn của anh.

Anh nhìn thật phong độ khí chất cao ngạo, bờ vai vững chãi khiến Storm nghĩ đến chuyện của lúc trước.

Mỗi khi cô buồn anh sẽ để cô dựa vào bờ vai rộng lớn của anh mà khóc.

Nghĩ đến chuyện năm xưa lòng Storm nhói đau, cô chậm rãi bước theo sau anh.

Thuộc hạ của Lôi Lạc Thần lần lượt thu đoạn vũ khí rút lui.

Storm khom người bước vào trong xe, cô chợt quay đầu lại nhìn người phụ nữ và đứa trẻ lúc này đang được nhân viên y tế giúp đỡ leo lên chiếc xe cứu hộ, người phụ nữ và đứa trẻ dường như cảm nhận được có người nhìn mình, họ ngẩng đầu nhìn lên.

Chạm phải ánh mắt thân thiện của Storm người phụ nữ gạt đầu cảm tạ, ánh mắt ngấn lệ lộ rõ sự xúc động, nếu không nhờ cô chắc có lẽ hai mẹ con bà đã bị bọn cướp giết chết.

Storm mỉm cười cúi nhẹ đầu, trong lòng vui vẻ xoay lại ngồi vào trong xe, bên cạnh Lôi Lạc Thần.

Ninh Tâm thật kiên nhẫn, cô cùng cấp dưới vẫn trực bên ngoài vòng cách ly của cảnh sát, máy quay phim lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng để thu lại tin tức.

Vừa nhìn thấy Thiếu Tá Lôi từ trong toà cao ốc oai phong bước ra ngoài, Ninh Tâm vội vàng kêu cấp dưới của mình.

- Mau... mau... bật máy camera lên ngay.

Tên cấp dưới lập tức mở máy, chuyển ống kính lên người Ninh Tâm.

Trước ống kính lúc này là một cô phóng viên vừa xinh đẹp vừa chuyên nghiệp.

Một tay Ninh Tâm cầm micro, tay vurun ra chỉ vào toà cao óc ở phía sau, tường thuật lại tình hình vừa xảy ra.

- Xin chào khán giả, tôi là Ninh Tâm phóng viên của đài truyền hình hai mươi bốn giờ (24hours).

Ở trước mặt chúng tôi lúc này là Thiếu Tá Lôi, người dẫn đầu đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) cũng là người cầm đầu hành động lần này.

Thiếu Tá Lôi là một người tuổi trẻ tài cao, xuất sắc trên mọi phương diện.

Nhiệm vụ nào do anh dẫn đầu đều thành công một cách đáng nể.

Chỉ trong vòng ba mươi phút ngắn ngủi, người của đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) đã thành công giải cứu con tin, bắt giữ bọn cướp.

Còn về phần số người thiệt mạng trong hành động lần này, hiện tại chưa được bên cảnh sát công bố.

Khi chúng tôi có thêm tin tức gì sẽ lập tức cập nhật ngay.

Ninh Tâm nói xong ống kính lập tức zoom vào hiện trường, lúc này đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) đang theo trình tự thu đội.

Lôi Lạc Thần được thuộc hạ hộ tống ngồi vào trong chiếc xe quan đội, theo sau anh là Storm.

Hai người vừa ngồi vào trong xe, chiếc xe do Kỳ Sơn lái lập tức tăng tốc, hướng về phía trước mà lao tới.

Sau khi đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) rời khỏi, ống kính lập tức tập trung vào hình ảnh của mấy con tin được cảnh sát an toàn đưa ra ngoài.

Tuy thân sắc có phần hoảng loạn nhưng trên gương mặt họ lộ rõ sự biết ơn đối với đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma), đã không sợ nguy hiểm xông vào chốn dầu sôi lửa bỏng để cứu họ.

Lúc này hiện trường trở nên hỗn loạn vô cùng, những người dân đứng bên ngoài nhìn thấy người thân của mình được an toàn.

Họ không kiềm chế được sự xúc động mà xông tới, cảnh sát vì muốn khống chế hiện trường đành cho người ngăn bọn họ lại.

Trở về quân trường Hùng Tâm mọi người đều có trách nhiệm riêng của mình.

Nhất Minh và đội của mình theo trình tự trả vũ khí, trách nhiệm của Kỳ Sơn và thuộc hạ của mình là viết báo cáo cho lần hành động này.

Storm cũng không ngoại lệ, cô cũng phải viết một bản báo cáo để đưa cho cấp trên, cấp trên của cô bây giờ không ngoài ai khác chính là Lôi Lạc Thần.

Sau một ngày lao lực, Storm mệt mỏi quay trở về phòng của mình.

Vừa bước vào phòng tay cô thần nhiên đóng sầm cánh cửa sau lưng mình lại, chân đá đôi giày cao gót sang một bên, bàn tay mềm mại vòng về phía sau kéo sợi dây kéo cởi bỏ cái đầm trên người.

Cái đầm từ trên người Storm rơi xuống mặt đất, trên thân thể tuyệt đẹp của Storm lúc này chỉ còn lại bộ nội y màu đen khiêu gợi.

Đôi chân trần vô tình dẫm lên cái đầm dưới mặt đất, bước vào trong phòng tắm.

Sau khi tắm xong Storm cảm thấy thoải mái hơn nhiều, cô bước ra khỏi nhà tắm tiện tay cầm lấy cái áo choàng bên cạnh mặt vào.

Trên người Storm lúc này chỉ mặc duy nhất cái áo choàng màu trắng, mái tóc dài mềm mại còn ướt đầm.

Storm không quan tâm, cô không thèm lau tóc cho khô đã nằm dài lên chiếc giường lớn.

Nằm trên giường cô nhìn lên trần nhà trắng toát, cô cũng từng nhìn thấy ba giải quyết đám người xấu, ba ra tay một cách nhanh gọn không để lại một tên nào để tránh hậu quả về sau.

Storm thừa biết cách hành sự của người trong hắc đạo khác với quân nhân thi hành pháp luật.

Người trong hắc đạo không quan tâm đến trình tự pháp luật, chỉ cần họ cảm thấy là đúng thì sẽ không ngần ngại mà ra tay trừ khử kẻ địch ngay.

Còn về phần quân nhân từng cử chỉ hành động của họ, đều phải theo trình tự báo cáo hẳn hoi.

Thật không công bằng, tội phạm mà cũng có nhân quyền, khiến những người chấp hành công vụ phải e dè khi hành sự.

Mỗi một nhiệm vụ khi hoàn tất, từng thành viên trong đội phải trình lên báo cáo cho cấp trên xem xét.

Kì thực mặc dù Storm làm việc trong quân đội, nhưng cô lại thích cách xử lý của ba cô hơn.

Gương mặt Storm lúc này ngọt ngào chưa từng có khi cô nghĩ đến ba, đột nhiên trước mắt cô hiện lên hình ảnh oai nghiêm của Lôi Lạc Thần.

Vừa rồi khi anh dùng thân bảo vệ cho cô, cô cảm thấy anh giống y như một vị thần, ít ta trong lòng cô anh đích thật là một vị anh hùng chân chính.

Đột nhiên Storm cảm thấy ảo não trong lòng, cô nâng tay vỗ vỗ lên đầu của mình, vì sao lại suy nghĩ nhiều về anh như vậy?

Chẳng phải cô đã nói, mình sẽ cố gắng quên đi anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Trần Sở Sở

Trong lúc Storm còn đang phiền não, đột nhiên điện thoại di động bị cô tiện tay quăng trên giường reng lên.

"Reng...reng...."

Storm lười biếng ngóc đầu ngó vào màn hình điện thoại, nhìn thấy cái tên Trần Sở Sở nhấp nháy trên màn hình.

Nhìn thấy cái tên này trong lòng Storm cảm thấy vui vẻ hẳn lên, thời gian quay trở lại Thành Phố S vì quá bận rộn nên cô đã quên mất người bạn thân này.

Storm cong môi cười nhẹ, vươn tay cầm lên cái điện thoại.

Tay vừa ấn vào nút nhận cuộc gọi, giọng nói trong trẻo của cô gái trẻ vang lên.

- An Nhi, chị rất nhớ em.

Trần Sở Sở không cần suy nghĩ liền nói, từ khi biết Mạnh An Nhi quay trở về Thành Phố S để gia nhập vào quân đội, cô đã muốn đi theo.

Suy nghĩ kĩ cô âm thầm nộp đơn xin gia nhập vào quân đội của Thành Phố S, nhưng vẫn chưa được phê duyệt, nên cô đành phải ở lại Paris với mẹ thêm một thời gian.

Storm đưa cái điện thoại di động ra xa khỏi tai mình, đợi đến khi Trần Sở Sở nói xong cô mới cười tươi đáp.

- Em cũng vậy, khi nào chị mới quay trở về?

Trần Sở Sở hớn hờ nói.

- An Nhi, tuần sau mẹ và chị sẽ về Thành Phố S.

Chị sẽ tạo cho em sự ngạc nhiên.

Trần Sở Sở và Storm là bạn thân lớn lên cùng nhau, mặc dù Trần Sở Sở lớn hơn An Nhi vài tháng nhưng đối với An Nhi cô luôn tỏ ra cung kính và bảo vệ hết mình.

Chắc có lẽ vì sự ảnh hưởng của ba cô Trần Siêu, khi cô vừa sinh ra đời Trần Sở Sở đã được ba mình dạy bảo.

Cả đời này nhà họ Trần của cô phải theo bảo vệ người nhà họ Mạnh.

Đối với Mạnh An Nhi, Trần Sở Sở phải luôn tôn kính và xem Mạnh An Nhi là Tiểu thư của mình.

Mặc cho thời thế có thay đổi, bảo vệ người nhà họ Mạnh là trách nhiệm của người nhà họ Trần cô.

Storm nghi ngờ trong lòng, Trần Sở Sở tính tình nghịch, y trang như mẹ của chị ấy Thiết Sang Sang.

- Khoan đã!

Ngạc nhiên?

Chị định tạo ngạc nhiên gì cho em?

Nghe Mạnh An Nhi nói trong lòng Trần Sở Sở càng vui vẻ.

- Bí mật!

Tuần sau em sẽ biết.

Thôi bye em

Trần Sở Sở nói xong, không cho Storm cơ hội để nói gì thêm liền cúp máy.

Trần Sở Sở cầm điện thoại trên tay, trong lòng sung sướng bước nhanh đi thu dọn đồ dùng cá nhân, chờ ngày quay trở về Thành Phố S để gặp mặt Mạnh An Nhi.

Storm nhìn vào cái điện thoại trên tay mình, trong lòng còn đang thắc mắc.

Không biết Trần Sở Sở định giờ trò gì?

Suy nghĩ một chút Storm quyết định,

ngủ một giấc rồi hãy tin, vì cô biết dù có nghĩ nát óc cũng sẽ không ra.

Hôm nay là lần đầu tiên có chính thức xông pha ngoài trận, nói không căng thẳng chỉ là gặt người.

Lúc này cô thật sự rất mệt, chỉ muốn buông xuôi mọi chuyện ngủ một giấc thật sảng khoái.

Đôi mắt lung linh của Storm đang chăm chú nhìn lên trần nhà từ từ khép lại, hơi thở đều đều chìm vào giấc mộng.

Tại phòng riêng của Lôi Lạc Thần, anh mới vừa tắm xong trên eo quần qua loa một chiếc khăn tắm màu trắng.

Từ trong phòng tắm anh ung dung bước ra ngoài.

Lôi Lạc Thần không hề kinh ngạc, khi anh nhìn thấy Kỳ Sơn ở trong phòng mình.

Không cần suy nghĩ Lôi Lạc Thần cũng biết Nhất Minh đã nói cho Kỳ Sơn biết về việc vai anh bị thương.

Nhìn thấy Lôi Lạc Thần từ trong phòng tắm bước ra, Kỳ Sơn lo lắng nói.

- Lạc Thần vai em có sao không?

Lôi Lạc Thần không để ý đến vết thương của Kỳ Sơn, anh bước đi thông thả đến tủ quần áo lãnh đạm đáp.

- Tôi không sao chỉ là vết thương nhỏ, Nhất Minh khăn trương quá độ mà thôi.

Kỳ Sơn biết Lôi Lạc Thần là một người với sức chịu đựng khiếp người, dù là vết thương chí mạng anh cũng sẽ nói là không sao.

Kỳ Sơn bước tới mạnh tay kéo Lôi Lạc Thần ngồi xuống chiếc ghế bằng gỗ đặt ngay chính giữa phòng.

Một tay Kỳ Sơn cầm chặt cánh tay của Lôi Lạc Thần, tay còn lại ấn vào bả vai của anh.

Ngón tay của Kỳ Sơn vừa mới ấn mạnh vào xương vai của Lôi Lạc Thần, sắc mặt anh liền thay đổi.

Lôi Lạc Thần nhíu chặt đôi lông mày trán toát mồ hôi hột, nhưng miệng vẫn khép chặt không hề kêu đau.

Kỳ Sơn nhìn thấy sắc mặt nhăn nhó của Lôi Lạc Thần, liền biết vết thương này không nhẹ như lời nói của anh.

- Lạc Thần xương vai của em đã bị trật khớp, cơ bắp bị tổn thương nặng.

Em hãy uống vào thuốc này, và cố gắng dưỡng thương tránh dùng sức ở vai.

Kỳ Sơn vừa nói vừa đưa cho Lôi Lạc Thần một hộp thuốc kháng viêm

Lôi Lạc Thần dường như không để tâm với lời nói của Kỳ Sơn.

Anh đứng lên tay thản nhiên cầm lấy cái áo sơ mi màu xanh trong tủ mặc vào, ngón tay thon dài thành thạo gài lại từng cái nút một.

Nhìn thấy thái độ dửng dưng của Lôi Lạc Thần, Kỳ Sơn đặt hộp thuốc trên bàn bên cạnh, lắc đầu trong vẻ bất lực.

- Lạc Thần em đừng xem nhẹ vết thương này, nếu không được chữa trị thích đáng thì sau này sẽ để lại di chứng, em sẽ thường xuyên cảm thấy bả vai bị đau.

Lôi Lạc Thần thật sự không thể nào chịu nổi ông cụ non này, từ lúc anh biết chuyện đến nay lúc nào Kỳ Sơn cũng theo bên cạnh bảo vệ anh quá mức, nhiều lúc còn khiến anh cảm thấy bức mình, thế nhưng trong lòng Lôi Lạc Thần biết Kỳ Sơn cũng vì nghĩ tốt cho anh.

Lôi Lạc Thần nhìn Kỳ Sơn trả lời một câu ngắn gọn.

- Tôi biết!

Nói xong Lôi Lạc Thần ung dung khom tới cầm lấy cái quần quân đội mặc vào.

Sau khi mang vào đôi giày ống quần đội màu đen cứng như thép, anh chuẩn bị rời khỏi phòng.

Bàn tay rộng lớn vừa chạm vào tay cầm cửa đột nhiên anh nhớ đến điều gì đó, Lôi Lạc Thần xoay lại nhìn thẳng vào mặt của Kỳ Sơn nói với giọng nghiêm túc.

- Anh về nói với Nhất Minh.

Tôi không muốn cho Storm biết về chuyện tôi bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Kinh tởm

Kỳ Sơn gạt đầu, anh biết chuyện gì nên nói chuyện gì không.

Nhìn thấy Lôi Lạc Thần rời khỏi Kỳ Sơn lập tức để lại trên bàn một túi thuốc rồi bước nhanh theo anh.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện.

- Lạc Thần, em định đi đâu?

Đây là các Kỳ Sơn xưng hô với Lôi Lạc Thần khi không có người ngoài.

Lôi Lạc Thần lạnh lùng đáp.

- Đến phòng làm việc của Trung Tá.

Anh biết La Thành vừa cho người gọi Storm đến phòng làm việc của mình, không biết vì sao anh lại cảm giác bất an khi La Thành và Storm ở riêng rẽ cùng nhau.

Kỳ Sơn không rõ vì sao Lôi Lạc Thần muốn đến tìm Trung Tá nhưng anh vẫn đi theo, đi được vài bước Kỳ Sơn thận trọng nói.

- Chuyện em bảo anh điều tra đã có kết quả.

Chút nữa anh sẽ chuyển tài liệu qua cho em.

Lôi Lạc Thần nghe Kỳ Sơn nói vậy, anh gạt đầu.

Mong rằng mọi chuyện không như anh dự đoán.

Trên đường đến phòng làm việc của Trung Tá La Thành, họ đi ngang qua khu huấn luyện, Lôi Lạc Thần nhanh mắt quan sát bên trong.

Nhìn thấy đám thuộc hạ đang xuyên nắng luyện tập, anh mới chợt nhớ lại hôm nay là thứ năm.

Thứ năm hàng tuần họ đều phải tập leo núi, muốn có được một đội binh bách chiến bách thắng, thì từng thành viên trong đội phải thành thạo mọi thứ, từ bơi lội, leo núi trượt băng cho đến nhảy dù.

Nhìn thấy họ luyện tập, trong lòng anh chợt hiện lên ý niệm.

Nếu Storm cũng được huấn luyện như bọn họ, vậy cô sẽ không gặp nguy hiểm khi đối đầu với bọn tội phạm.

- Vào trong!

Lôi Lạc Thần nói xong liền bước vào trong xem.

Nhìn thấy Thiếu Tá, tất cả đều đứng nghiêm chỉnh làm động tác chào anh.

- Thiếu Tá Lôi.

Lôi Lạc Thần đứng chấp hai tay sau lưng, ánh mắt sắc lạnh nhìn họ găt đầu một cái cát giọng trầm trầm.

- Tiếp tục.

Nghe Lôi Lạc Thần nói vậy tất cả đều quay trở về vị trí của mình.

Lúc này đến phiên Thẩm Thanh và Nhất Minh thi đấu, trên người hai người đã mang vào trang bị leo núi, tay nắm chặt sợi dây thừng sẵn sàng chiến đấu.

Tiếng còi vừa vang lên, hai người lập tức dùng sức leo lên trên.

Ai đến đỉnh cao trước sẽ là người chiến thắng.

Mặc dù Thẩm Thanh là phụ nữ nhưng sự kiên trì và sức lực không thua gì với đàn ông.

Bàn tay trắng nõn với những ngón thon dài bám chặt vào những hòn đá nhỏ nhô lên trên bức tường.

Cũng vì Thẩm Thanh sở hữu một thân hình mảnh mai, nên khi leo núi cô đã chiếm lấy ưu thế.

Nhất Minh nhìn thấy Thẩm Thanh di chuyển một cách nhanh gọn, anh lập tức dùng hết sức đuổi theo cô.

Mình không thể thua, sẽ mất mặt chết!

Nhất Minh tự nói với bản thân mình, anh là một người hiếu thắng không thể để người khác cười sau lưng.

Nghĩ đến điều này hành động của Nhất Minh càng lúc càng nhanh hơn.

Trong lúc hai người đang cực lực leo lên, đột nhiên Thẩm Thanh xoay đầu lại nhìn Lôi Lạc Thần.

Cô phải chứng minh cho anh thấy, năng lực của cô không thua gì với Storm.

Thẩm Thanh chột tràm mặc suy ngẫm vài giây khi cô nhìn thấy điều gì đó, tia độc ác lộ rõ trong ánh mắt sắc bén của cô.

Cô âm thầm tháo bỏ kẹp an toàn trên người, dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, bàn tay nhỏ nhắn của Thẩm Thanh buông sợi dây thừng ra, thân thể mảnh mai từ trên không trung rơi xuống mặt đất với tốc độ kinh hoàng.

"Ahhhhhhh....."

Thẩm Thanh hốt hoảng kêu lên.

Lôi Lạc Thần tỉnh mắt, anh không có ý định đỡ lấy Thẩm Thanh, nhưng thật không ngờ người đứng gần cô nhất chính là anh.

Biết rằng không ai lao đến kịp, anh bắt đắ dĩ phải cứu cô.

Lôi Lạc Thần sải bước tới giăng hai tay ra, đón lấy thân thể mềm mại của Thẩm Thanh.

Sắc mặt của Lôi Lạc Thần khó coi chưa từng có khi cô chạm vào người anh, sự bài xích hiện lên rõ trong ánh mắt của anh.

Thẩm Thanh từ trên cao rơi vào vòng tay vạm vỡ của Lôi Lạc Thần, theo phản ứng tự nhiên cô choàng hai tay qua cổ ôm anh thật chặt, gương mặt xinh đẹp cố tình nép sát vào lồng ngực săn chắc của Lôi Lạc Thần.

Đôi môi hồng hào chột hiện lên một nụ cười đắc ý.

Thẩm Thanh từ trên cao rơi xuống, sức lực vô cùng mạnh khiến thân thể của Lôi Lạc Thần chịu không nổi, hai chân bị sạm, đầu gối đập mạnh xuống mặt đất.

Nếu là ngày thường thì chút ít sức lực này không đáng là gì, nhưng vì trong người đang bị trọng thương nên không thể chịu nổi.

Lôi Lạc Thần nhú chặt đôi lông mày, trán lấm tấm mồ hôi.

Trên đường đi đến phòng của Trung Tá La Thành, Storm nghe hai quân nhân nói chuyện với nhau.

Họ nói mình vừa nhìn thấy Thiếu Tá đi đến nơi tập luyện.

Không biết vì sao trong đầu cô muốn đến phòng của Trung Tá, nhưng chân lại vô tình đi đến nơi luyện tập.

Đứng trước cánh cửa lớn của phòng tập luyện, Storm kinh ngạc không thôi.

Sao mình lại đi đến đây?

Nhiều lúc cô cũng không hiểu bản thân mình muốn gì.

Cô càng muốn tránh xa anh ra, thì trái tim cô lại càng nhớ đến anh.

Hazzzzz.....

Storm thờ dãi trong vẻ bất lực, dù sao cũng đã đến nơi, vào trong xem một chút cũng không sao.

Không phải cô muốn gặp mặt của Lôi Lạc Thần, mà chỉ muốn xem bọn họ luyện tập.

Nhưng thật không ngờ vừa bước chân vào cô liền nhìn thấy một màn anh hùng cứu mỹ nhân, nhìn thấy hai người thân mật bên nhau trái tim cô đau nhói.

Đã bốn năm, anh vẫn quan tâm cho cô ta như ngày nào, tình cảm của hai người đã tiến triển đến mức anh không quan tâm đến mình đang ở trước mặt của đám thuộc hạ mà ôm ấp cô ta.

Sau khi Lôi Lạc Thần thành công đỡ lấy Thẩm Thanh, anh lập tức quăng cô xuống sàn nhà lạnh tanh.

Cảm giác kinh tởm khi chạm vào người cô, khiến anh chỉ muốn quay trở về phòng để tắm và thay ra bộ quân phục trên người.

Sau một màn kinh ngạc, tất cả mọi người đều bước nhanh tới xem.

Một tên quân nhân khom người đỡ Thẩm Thanh từ dưới mặt đất lên.

- Thẩm Thanh cô có sao không?

Thẩm Thanh nhìn hấn lắc đầu, tay chỉnh lại quân phục trên người.

Kỳ Sơn và Nhất Minh bước tới đỡ Lôi Lạc Thần đứng lên.

Hai người biết Lôi Lạc Thần vì cứu Thẩm Thanh nên đã động đến vết thương trên vai của mình.

Kỳ Sơn lo lắng nói.

- Thiếu Tá anh có sao không?

Một tên quân nhân lo lắng nói vào.

- Thiếu Tá, hình như tay anh đã bị thương?

Lôi Lạc Thần nhìn họ nghiêm mặt nói.

- Không sao, các người cứ tiếp tục.

Trong lúc mọi người vây quanh Lôi Lạc Thần, tầm mắt độc ác của Thẩm Thanh lại chú ý đến Storm.

Nhìn thấy sắc mặt xám xịt của Storm, trong lòng cô vui vẻ vô cùng.

Thẩm Thanh nghiêng răng trợn mắt, hai tay đang đặt bên hông bắt giắc cuộn tròn lại thành nắm đấm.

Cô tự nói với lòng.

Storm cô đừng vội, sau này còn nhiều màn hay dành cho cô.

Nhìn thấy đám quân nhân tản ra, Kỳ Sơn và Nhất Minh dìu Lôi Lạc Thần trở về phòng, vì họ biết với tính khí của Lôi Lạc Thần anh nhất định không chịu đến phòng y tế.

Ba người vừa xoay lại tức chạm phải ánh nhìn lạnh lùng của Storm.

Cô đứng yên tại cửa lớn nhìn Lôi Lạc Thần, ánh mắt bình lặng không gợn sóng của cô khiến Kỳ Sơn và Nhất Minh cảm thấy không yên trong lòng, giống như câu "sự yên tĩnh chết người."

Lôi Lạc Thần cố tỏ ra không có chuyện gì, anh đẩy tay Kỳ Sơn và Nhất Minh ra, đứng một cách uy nghiêm ngực ưỡn lên cao, không muốn Storm biết anh đang bị thương.

Trước ánh mắt ngờ ngàng của Kỳ Sơn và Nhất Minh, Storm nhìn Lôi Lạc Thần rồi nhìn sang Thẩm Thanh lúc này đang đứng phía sau anh.

Cô không thể dẫn xuống con phần nộ trong lòng, liền xoay người lại rời đi.

Nếu còn ở lại nơi này nữa, chắc cô sẽ đánh mất lòng tự tôn của bản thân mình.

Kỳ Sơn nhìn thấy liền hiểu chuyện gì đang xảy ra, anh nhìn Lôi Lạc Thần.

- Tôi nghĩ thấy mùi giấm chua.

Một người thì cố chấp, một người thì kiêu ngạo thật khó có thể khiến cả hai từ bỏ tôn nghiêm của chính mình.

Nhất Minh hít hít mũi nhìn Kỳ Sơn.

- Hít.....hít.....Ồ đâu sao tôi không nghĩ thấy.

Lôi Lạc Thần nghe Kỳ Sơn nói vậy anh mới hiểu, thì ra vừa rồi Storm đã nhìn thấy Thẩm Thanh ôm anh.

Lôi Lạc Thần nhìn theo bóng lưng kiêu ngạo quật cường của cô, trong lòng phiền muộn.

"Hazzzzz... phải giải thích như thế nào bây giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Trở về

Hôm nay cả quân trường Hùng Tâm

nhộn nhịp hẳn lên vì đã là cuối tháng, mỗi tháng họ được nghỉ phép hai ngày để về thăm gia đình và bạn bè.

Lôi Lạc Thần không mấy gì quan tâm đến hai ngày phép này, vì gia đình anh đều ở nước ngoài.

Bước vào biệt thự Lôi Viên, Lôi Lạc Thần kinh ngạc trong lòng, nhìn thấy người phụ nữ trên người mặc cái đầm màu trắng, mái tóc dài màu hạt dẻ quần loạn phủ xuống bờ vai, cô tao nhã ngồi trên ghế sofa màu đen ở ngay chính giữa phòng khách, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào màn hình TV.

Nhìn vào thần sắc của người phụ nữ, anh biết mẹ đang chờ anh.

Lôi Lạc Thần trầm mặc suy nghĩ một chút, không biết đột nhiên mẹ quay trở về Thành Phố S là để làm gì?

Sau khi bình tĩnh lại anh nhếch môi cười nhẹ, bước tới đứng nghiêm trang trước mặt mẹ cung kính cúi đầu chào.

- Chào Mẹ.

Nghe con chào mình, Trình Lam không có phản ứng gì cả.

Thật ra khi Lôi Lạc Thần vừa bước chân vào biệt thự Lôi Viên Trình Lam đã biết, nhưng cô vẫn ngồi yên đó không thèm quan tâm đến đứa con trai, vì cô đang giận!

Nhìn thấy mẹ tỏ ra lạnh nhạt với mình, Lôi Lạc Thần ung dung ngồi xuống bên cạnh mẹ.

- Mẹ về khi nào?

Sao không báo cho con biết, để con ra phi trường đón mẹ.

Trình Lam xoay qua nhìn đứa con trai một cái rồi chuyển tầm mắt sắc lạnh của mình trở lại cái màn hình TV, nghiêm mặt nói.

- Con còn quan tâm đến người mẹ này sao?

Có bạn gái rồi cũng không thèm nói cho mẹ biết.

Lôi Lạc Thần ngớ ngàng với lời nói của mẹ, anh suy nghĩ mãi cũng không nghĩ ra người bạn gái mẹ đang đề cập đến là ai.

Lôi Lạc Thần vươn tay nắm lấy tay Trình Lam, nhỏ giọng nói.

- Bạn gái?

Ai nói với mẹ con có bạn gái?

Lôi Lạc Thần nói với giọng bất ngờ, anh vừa nói xong sau lưng anh truyền đến giọng nói dịu dàng ngọt ngào của người con gái.

- Anh hai, là cô gái anh ôm trong lòng trên TV đó chứ ài!

Lôi Lạc Tuyết bước tới nhìn Lôi Lạc Thần cười ngọt ngào, trên tay cầm một bức ảnh đưa ra trước mặt anh.

Lôi Lạc Thần nghi ngờ cầm lấy tấm hình lên xem.

Người đàn ông trong tấm hình là anh, lúc đó anh đang ôm An Nhi trong lòng, tay che mặt cô lại không để phóng viên nhìn thấy dung mạo của cô.

Nhìn vào tấm hình, ánh mắt lạnh như băng của Lôi Lạc Thần chợt hiện lên tia ngọt ngào.

Anh nhướn mày, đưa tấm hình ra trước mặt của mẹ nói.

- Mẹ, mẹ vì lý do này nên mới vội vàng quay trở về Thành Phố S?

Đó không phải là câu hỏi mà là lời khẳng định, vì anh biết trong lòng mẹ không có gì quan trọng hơn ba, Lạc Tuyết và anh cả.

Trình Lam nhìn Lôi Lạc Thần gật đầu một cái, đáng vẻ hạnh phúc khi Lôi Lạc Thần nhìn vào tấm hình khiến Trình Lam vui vẻ trong lòng.

Hai mươi mấy năm nay, đây là lần đầu tiên Lạc Thần động lòng.

Nhưng có điều cô phải biết cô gái trong hình là ai, tiếp cận với Lạc Thần vì yêu hay vì nguyên nhân nào khác.

Mặc dù Trình Lam có thể cho người điều tra, nhưng cô muốn đích thân con trai nói cho cô biết.

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của mẹ, Lôi Lạc Thần biết nếu anh không nói người con gái trong hình là ai, thì đừng hòng được yên với mẹ.

- Mẹ em ấy chính là An Nhi.

An Nhi đã quay trở về.

Trình Lam bày ra vẻ mặt bất ngờ khi nghe Lôi Lạc Thần nói.

Trình Lam trầm nghĩ, cuối cùng cũng đã trở về.

Mặc dù Lạc Thần chưa từng nhắc đến chuyện tình cảm riêng tư của mình.

Thế nhưng Kiều Nhi đã nói cho cô biết về chuyện của Lạc Thần và An Nhi.

Cô cũng hiểu rằng chuyện tình cảm người ngoài không thể xen vào, chỉ người trong cuộc mới biết được mình có yêu đối phương hay không.

Cho nên Lôi Lạc Thần và cô đã hứa với Kiều Nhi, giúp Mạnh Hùng phong tỏa tin tức về An Nhi, không để Lạc Thần dễ dàng tìm thấy con bé.

Trình Lam nhìn ra được tình cảm của An Nhi dành cho Lạc Thần đích thực là tình yêu, còn về phần đứa con trai thì cô không rõ.

Trình Lam vươn tay nắm lấy tay Lạc Thần thận trọng nói.

- An Nhi trở về là tốt, con nhớ phải đối tốt với con bé.

Đã lâu mẹ không gặp mặt An Nhi nên rất nhớ con bé, khi nào rảnh con nhớ đưa An Nhi về Lôi Viên dùng cơm với mẹ.

Nhìn thấy tâm trạng vui vẻ của mẹ, Lôi Lạc Thần thật sự không biết phải nói gì.

Anh cũng muốn đưa cô về Lôi Viên, nhưng bây giờ nhìn anh một cái cô cũng cảm thấy chướng mắt, đừng nói chi đến việc cùng dùng cơm chung với anh.

Lôi Lạc Thần đành gật đầu đáp.

- Dạ con biết.

Sau khi trò chuyện với mẹ xong, Lôi Lạc Thần bị Lạc Tuyết kéo đi đến trung tâm mua sắm Mystery Square thuộc quyền sở hữu của Mạnh Thị.

Chiếc xe thể thao Porsche màu đen vừa dừng lại trước cửa trung tâm mua sắm, lập tức có nhân viên phục vụ bước tới mở cửa xe cho hai người.

Lôi Lạc Thần bước xuống xe, trên người anh lúc này là bộ âu phục Armani màu đen cùng với áo sơ mi trắng, hai nút áo phía trên được anh tùy tiện mở bung ra nhìn vào phong độ vô cùng.

Tia nắng chói chang rọi thẳng lên người anh, càng tôn lên sự hấp dẫn vốn luôn hiện diện trên người anh.

Lôi Lạc Thần vừa bước xuống, một chiếc xe màu đen trắng gấp phía sau xe anh, năm người đàn ông mặc tây trang màu đen thận trọng bước tới đứng nghiêm trang trước mặt Lôi Lạc Thần.

Họ cúi đầu chung kính nói.

- Cậu chủ, phu nhân cần dặn bọn thuộc hạ theo bên cạnh bảo vệ cậu chủ và cô chủ.

Lôi Lạc Thần chán nhất là cảnh phô trương này, từ nhỏ đến lớn mỗi khi anh bước chân ra khỏi biệt thự Lôi Viên, đều có một đám người theo tò tò bên cạnh khiến anh không thoải mái chút nào.

Lúc trước vì anh còn nhỏ nên cần người bảo vệ, nhưng bây giờ không cần thiết nữa.

- Không cần, các người về trước đi.

Bọn họ nghe cậu chủ nói vậy bắt giác nhìn nhau, trên mặt lộ rõ tia khó xử.

Lôi Lạc Thần biết họ chỉ làm theo mệnh lệnh của mẹ.

- Về phần phu nhân, tôi tự biết giải thích.

Nghe anh nói vậy họ đành gật đầu rút lui.

Sự xuất hiện bất ngờ của chiếc xe thể thao đắt tiền cùng với một anh chàng đẹp trai, đã thu hút hết ánh nhìn của mọi người.

Họ dừng lại động tác của mình tò mò nhìn người đàn ông giàu có và chiếc xe đua phát hành giới hạn.

Lôi Lạc Thần nhíu mày, anh chán ghét ánh mắt thăm dò của bọn họ, anh nhìn vào trong xe cất giọng đều đều.

- Lạc Tuyết.

Trước ánh mắt tọc mạch của tất cả mọi người một đôi giày cao gót màu đen cùng với đôi chân trắng nõn thon dài bước ra từ chiếc xe, Lôi Lạc Tuyết trên người mặc cái đầm trắng, mái tóc dài màu đen huyền óng ánh xoả đến thắt lưng.

Gương mặt xinh đẹp trẻ trung làn da trắng như tuyết, giống y như một vị thiên thần chỉ có đôi ánh mắt của Lạc Tuyết quá lạnh lùng, lạnh như băng khiến người đối diện nhìn vào lạnh cả sống lưng.

Đứng trước trung tâm mua sắm, Lạc Tuyết quét mắt nhìn một vòng, mấy người đang đứng xem họ bị ánh nhìn băng lãnh của Lạc Tuyết làm cho hốt hoảng lập tức dời tầm mắt của mình sang chỗ khác.

Không biết vì sao khi Lạc Tuyết sinh ra, đã sở hữu mái tóc đen tuyền và làn da trắng nhưng hoa tuyết, thân hình mảnh mai quyến rũ nhưng sức lực lại hơn người.

Cũng vì sự khác biệt này nên ai nhìn thấy cô cũng hiếu kỳ muốn nhìn rõ hơn, nên cô ghét nhất là bị người khác nhìn chằm chằm giống y như một quái vật.

Lạc Tuyết tao nhã bước vào trong trung tâm mua sắm, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng về phía trước thần thái cao ngạo hơn người.

Lôi Lạc Thần bước theo sau cô với tư thế vô cùng nhàn nhã, hai tay đút vào trong túi quần tây của mình.

Lôi Lạc Thần luôn cảm thấy đi dạo trung tâm mua sắm quả thật rất vô vị, muốn mua gì chỉ cần gọi điện thoại đến cửa hàng, liền có người đem đến tận nhà cho anh.

Nhưng vì em gái nên anh mới miễn cưỡng bản thân đi cùng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 26: Trở Về Mạnh Viên

Lôi Lạc Tuyết đúng chuẩn là một cô thiên kim tiểu thư con nhà giàu, cô không tùy tiện mua đồ nhưng những món hàng cô mua đều là những món phát hành có số lượng, vì Lạc Tuyết ghét nhất là mặc trùng y phục với người khác.

Đi mua sắm cùng với Lạc Tuyết khiến anh nghĩ đến An Nhi.

Trước khi anh gia nhập vào quân đội, cũng thường xuyên bị An Nhi kéo đi mua sắm.

An Nhi không khác gì với Lạc Tuyết tiêu tiền không cần suy nghĩ, chỉ có điều An Nhi một khi nhìn trúng thứ gì đó thì cô nhất định phải mua nó cho bằng được.

Có lần cô nhìn thấy một cái đầm không dây màu đỏ của thương hiệu Prada, cô rất thích còn định mặc vào ngày sinh nhật mười sáu tuổi của mình, nhưng thật không ngờ từ đâu xuất hiện một cô gái, cô ta liền ngang đoạt lấy cái đầm từ trên tay An Nhi.

Còn hùng hồn tuyên bố một câu.

"Chỉ có tôi mới xứng mặc cái đầm này!"

An Nhi tức giận, cô lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho chú Trần Siêu, chỉ trong vòng năm phút điện thoại di động trong ví của cô gái kia reng lên.

Không biết người gọi đến là ai đã nói gì, nhưng sau khi nghe xong cuộc điện thoại sắc mặt của cô gái lập tức thay đổi, từ trắng chuyển sang xanh.

Cái đầm chết tiệt!

Sau khi thăm mắng một câu, cô ta cầm cái đầm màu đỏ đưa lại cho An Nhi, cử chỉ sợ hãi không còn dáng vẻ hống hách của vừa rồi.

Giọng nói có phần run run vang lên.

"Mạnh Tiểu thư, xin lỗi cô.

Mong cô bỏ qua cho công ty của ba tôi."

Chỉ vì một câu nói phách lối của cô ta đã khiến công ty của ba cô ta phá sản.

An Nhi nhìn cái đầm Prada trong tay, thật đáng tiếc một cái đầm sang trọng quyền rũ như thế này đã bị bàn tay dơ bẩn của cô ta làm ô uế.

Trước sự kinh ngạc của tất cả mọi người, An Nhi thẳng tay xé cái đầm đắt tiền quăng xuống mặt đất dưới chân cô gái kia.

Mấy cô nhân viên bán hàng nhìn cô gái, trong lòng cảm thấy đáng tiếc cho cô ta.

Ai bảo cô ta chọc đến Mạnh Tiểu thư, ai nấy đều biết tính tình ngang tàng của thiên kim Tiểu thư nhà họ Mạnh, vậy mà cô gái này lại dám đắc tội với Mạnh Tiểu thư, một trong những người có quyền lực nhất Thành Phố S.

Tính tình của An Nhi là như vậy đó, chỉ cần đó là thứ cô thích thì sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về cô.

Dù cô không dùng đến cũng sẽ huỷ diệt nó, không để đối phương toại nguyện.

Suy nghĩ đến đây trong lòng Lôi Lạc Thần dâng lên cảm xúc lạ lẫm, An Nhi lúc xưa vừa bướng bỉnh vừa ngang ngược không xem ai ra gì.

Nhưng An Nhi của bây giờ đã thay đổi chừng chạc trăm nghìn hơn nhiều, không còn vẻ hống hách của trước đây.

Thời gian thấm thoát trôi qua thật nhanh, mới đây đã là bốn năm.

Đứng trước cổng lớn của biệt thự Mạnh Viên nơi cô lớn lên.

Mạnh An Nhi nhớ rõ cái ngày cô rời khỏi nơi này, lúc bước ra khỏi cổng lớn cô đã tự nói với lòng.

Một khi bước ra khỏi nơi này, cũng giống như bỏ lại sau lưng tất cả tình cảm sâu đậm cô dành cho Lạc Thần.

Kỳ thật dường như thời gian chính là liều thuốc tốt nhất cho vết thương lòng, từng ngày trôi qua nỗi hận trong lòng cô đã từ từ vui đi, sự trưởng thành nói cho cô biết tình yêu không thể nào ép buộc.

Muốn chiếm lấy trái tim của một người, sự níu kéo bám lấy sẽ càng khiến người ấy chán ghét hơn.

Cách tốt nhất chính là buông tay, buông tay để giữ lại cho mình chút tôn nghiêm, để người ấy tự nhận ra ưu điểm của mình.

Mạnh An Nhi hít vào một hơi thật sâu, để mặc cho luồng gió mùa Thu mát mẻ thổi ngang qua người, vô tình khiến mái tóc dài của cô phất phơ trong gió.

Cô vươn tay vén mấy sợi tóc trước mặt về phía sau tai, gương mặt kiều diễm ngẩng cao lên bước đi một cách kiêu ngạo vào trong.

Cô muốn cho ba và mẹ biết con gái của ba mẹ đã trưởng thành, đã trở thành một thiếu nữ hiểu chuyện.

Nhìn thấy Mạnh An Nhi bước vào cửa chính, chú Nghiêm con trai của quán gia Nghiêm vui mừng bước tới, chú cúi đầu cung kính trước mặt cô.

- Đại Tiểu thư, cô đã trở về.

Mạnh An Nhi nhìn Chú Nghiêm mỉm cười, cô bước tới vươn tay ôm chặt Chú Nghiêm.

- Chú Nghiêm, An Nhi rất nhớ chú.

Chú Nghiêm cười ha hả, từ khi ba ông về hưu, ông đã thay ba trở thành quản gia của nơi này.

Người nhà họ Nghiêm của ông đời đời kiếp kiếp, phải theo bên cạnh hầu hạ cho người nhà họ Mạnh.

Chú Nghiêm đưa Mạnh An Nhi vào trong nhà, nhìn thấy cô tất cả người làm trong Mạnh gia đều dừng lại việc làm của mình, khom người chào cô.

- Chào Đại tiểu thư.

Mạnh An Nhi nhìn họ gật đầu chào một cái, rồi bước nhanh tới người đàn ông anh tuấn đang bày ra vẻ mặt nghiêm khắc ngồi trên ghế sofa màu đen trong phòng khách, chú Trần Siêu vẫn như xưa luôn cung kính đứng một bên.

Cô thân nhiên ngồi xuống ghế bên cạnh, choàng tay qua cổ người đàn ông, đặt lên má người đàn ông một nụ hôn hạnh phúc.

- Ba, con rất nhớ ba.

Mạnh Hùng vẫn làm mặt lạnh nhìn cô, anh trầm giọng nói.

- Nhớ?

Con cũng biết nhớ ba sao?

Nói đi là đi liền, đi một cái là bốn năm.

Tuy Mạnh Hùng buông ra lời trách móc, nhưng cô biết trên thế gian này không ai yêu cô bằng ba.

Cô cười ngọt ngào nhìn ba vô tội nói.

- Ba, con biết mình đã sai, nhưng ba ơi ba nhìn đi bốn năm nay con gái của ba đã học được rất nhiều, con đã trưởng thành và sau này sẽ không khiến ba phiền lòng.

Cô vừa nói vừa đứng lên trước mặt Mạnh Hùng, xoay một vòng cho ba xem.

- Ba xem nè, đứng trước mặt ba bây giờ là một chuyên gia vũ khí hàng đầu thế giới, ba có vinh hạnh vì con gái không?

Nhìn thấy con gái dùng mọi cách để dỗ ngọt mình, Mạnh Hùng muốn làm mặt giận cũng không nổi.

Mạnh Hùng vươn tay nắm lấy tay con gái, cất giọng yêu thương.

- Con ngoan, con là niềm kiêu ngạo của ba.

Trần Siêu nhìn thấy Mạnh An Nhi đã nghĩ thông suốt, chịu quay trở lại trong lòng rất vui.

Trần Siêu nhìn An Nhi cất giọng đều đều.

- An Nhi, chú rất vui khi con đã trở về.

Từ nay về sau, đừng đi nữa nhe con.

Trần Siêu xem An Nhi như con gái ruột của mình, nên từ nhỏ đã căn dặn Trần Sở Sở phải chăm sóc cho An Nhi.

Mạnh An Nhi đứng lên bước tới bên cạnh Trần Siêu, cô nắm tay Trần Siêu cười ngọt ngào nói với giọng nhỏ nhẹ.

- Chú Trần, con rất nhớ mọi người.

Sau này An Nhi sẽ không đi đâu hết.

Sau khi nói chuyện xong với ba, cô mới chợt nhớ đến mẹ, cô nhìn ba hỏi.

- Ba, mẹ con đâu?

Ánh mắt của Mạnh Hùng chợt hiện lên tia ngọt ngào, khi anh nghĩ đến Kiều Nhi.

Anh cong môi cười vui vẻ đáp.

- Mẹ con và cô Thiết đi dạo phố, con muốn gặp thì mau đến trung tâm mua sắm Mystery Square.

Chắc mẹ con sẽ rất vui khi gặp con.

Nghe ba nói vậy, Mạnh An Nhi bảo Chú Nghiêm cho người ra xe đem hành lý của cô lên phòng, còn về phần cô thì vội vàng đi lấy chìa khoá của chiếc xe mercedes AMG màu trắng ba mua tặng cho cô vào ngày sinh nhật mười lăm tuổi, mặc dù lúc đó cô còn chưa đủ tuổi để lái xe, nhưng ở Thành Phố S có ai lại dám lên tiếng nói cô.

Trên tay cầm chiếc chìa khoá thông minh, cô vui vẻ đi đến bãi đỗ xe.

Trong lòng rất nhớ chiếc xe của mình, cũng đã lâu cô không chạm nó.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Mạnh tiểu thư

Vài phút sau bên ngoài truyền đến tiếng máy nổ của chiếc xe thể thao Mercedes AMG.

Nghe được tiếng xe bên ngoài càng lúc càng xa dần, Mạnh Hùng nhìn Trần Siêu cất giọng trầm trầm.

- Cậu hãy cho người theo sát An Nhi, tôi chỉ sợ con bé sẽ gặp nguy hiểm.

Thật ra những cố gắng của An Nhi trong suốt thời gian bốn năm nay Mạnh Hùng đều biết cả, tuy anh không hề gọi điện thoại hay đến thăm con nhưng nhất cử nhất động của cô đều được Trần Siêu trực tiếp báo cáo với anh mỗi ngày.

Anh muốn An Nhi phải tự học cách sinh tồn trong mọi hoàn cảnh, vì anh biết một viên ngọc quý nếu không được mài giũa tỉ mỉ thì cũng chỉ là một hòn đá thô sơ bình thường không có gì đặc biệt.

Từ nhỏ Mạnh Hùng đã nhìn ra An Nhi chính là thiên tài trong lĩnh vực vũ khí, những thứ bang Bạch Hổ phát minh ra An Nhi nhìn một cái là biết xử dụng ngay.

Trần Siêu nghe vậy liền gật đầu đáp.

- Chủ nhân yên tâm, Sở Sở đã trở về Thành Phố S.

Mạnh Hùng gật đầu ánh mắt lộ rõ sự hài lòng, anh chỉnh lại tư thế ngồi của mình, lưng thân nhiên ngã vào ghế sofa phía sau.

- Tốt!

Sở Sở về là tốt, có Sở Sở bên cạnh chăm sóc cho An Nhi tôi yên tâm hơn nhiều.

Mạnh Hùng nói xong anh khom tới cầm lên tách cà phê đen trên bàn trà, tao nhã đưa đến mép môi.

Mùi thơm nồng đậm của hương vị cà phê đen bốc lên trong tách khiến anh cảm thấy khoan khoái tinh thần, đột nhiên giọng nói dịu dàng của Kiều Nhi vang lên bên tai anh.

"Ông xã, đừng uống quá nhiều cafe đen, sẽ hại đến sức khỏe."

Nghĩ đến Kiều Nhi sẽ vì mình mà lo lắng, anh đặt tách cafe lại trên bàn rồi chợt nhếch lên thành một nụ cười hạnh phúc.

Chiếc xe thể thao màu trắng sang trọng, chạy xé gió qua những con đường sầm uất nhất của Thành Phố S.

Xe chạy đến đâu đều gây sự chú ý đến đó, không chỉ vì chiếc xe là loại xe phát hành giới hạn mà còn vì cô gái xinh đẹp với vẻ mặt kiêu ngạo cầm tay lái.

Tài lái xe của An Nhi không thua gì với đàn ông, vừa nhanh vừa chuẩn khiến mấy chàng trai nhìn đến quên cả đường.

Chiếc xe thể thao thẳng gấp trước cửa trung tâm mua sắm Mystery Square.

"Kétttttttttt....."

Chiếc xe hiển ngang dừng lại trước cửa trung tâm mua sắm, tiếng thắng xe thu hút sự chú ý của hai tên bảo vệ trên người mặc đồng phục đang đứng canh chừng trước cửa lớn và một nhóm người bước ra từ trung tâm mua sắm.

Họ chợt dừng bước chân của mình lại dõi theo chiếc xe đang ngang nhiên xem thường pháp luật đỗ ở nơi cấm đỗ xe.

Trong lòng mọi người đều tò mò, không biết người đàn ông trong chiếc xe này là ai, lại điếm phúc sở hữu được một chiếc xe đắt tiền như vậy.

Sự tọc mạch của mọi người chuyển sang ngỡ ngàng khi họ nhìn thấy người bước xuống xe không phải là một công tử con nhà giàu, mà là một cô gái trẻ.

Trên người cô lúc này là bộ body suit hai dây màu trắng sọc đen, chân mang đôi giày cao gót 8cm đến nhọn.

Cặp kính râm sang trọng là mẫu thiết kế mùa này của thương hiệu Chanel, che đi phần nửa gương mặt xinh đẹp của cô.

Mái tóc dài màu đen óng ánh xoắn đến thắt lưng càng tôn lên khí chất kiêu ngạo của một tiểu thư con nhà giàu.

Vẻ đẹp và sự giàu có của An Nhi khiến trai thì si mê, gái thì ganh tị.

Sau một hồi ngây người trong sự ngỡ ngàng, cuối cùng hai tên bảo vệ cũng lấy lại tinh thần bước tới khom người trước mặt cô.

- Chào Mạnh Tiểu thư.

Vừa rồi Trần phó tổng có gọi điện thoại cho giám đốc của bọn họ, nói Mạnh Tiểu thư sẽ đến Trung tâm mua sắm, Trần phó tổng căn dặn rất kỹ chỉ cần những thứ Mạnh Tiểu thư chạm vào, đều đưa đến Mạnh Viên ngay.

Nhìn thấy hai tên bảo vệ tỏ ra e dè trước mặt cô, mấy người bên cạnh suy đoán thân phận cô gái này không đơn giản.

Một người đàn ông trẻ tuổi liền xoay qua nói với bạn của mình.

- Cô ta chính là Mạnh An Nhi, con gái của Mạnh tổng cũng là chủ nhân tương lai của trung tâm mua sắm này.

Mạnh An Nhi nghe người đàn ông nói cô liếc mắt nhìn hắn, cô nhận ra hắn.

Hắn chính là Giang thiếu con trai của tập đoàn Giang Thị, năm năm trước tại một buổi vũ hội ba hắn ngỏ ý với ba cô, muốn hai nhà trở thành thông gia.

Mạnh An Nhi nhún nhẹ đôi mày thanh tú của mình, cô không có thiện cảm với Giang thiếu này.

Mấy cô gái nghe được liền quan sát cô từ trên xuống dưới, trong lòng họ có phần đố kỵ.

- Hay ho gì, cô ấy chỉ may mắn vì sinh ra đã ngậm thừa vàng trong miệng.

Mạnh An Nhi nâng tay đẩy nhẹ cặp kính trên mặt của mình lên, cô không quan tâm đến lời bàn tán vô vị cùng với những ánh mắt tò mò đang nhìn mình như đang rình rập con mồi, thành nhiên đi đến trước mặt tên bảo vệ.

Cô đặt chìa khoá xe vào trong tay hắn,

tên bảo vệ lập tức hiểu ý, hắn khom người tiễn cô vào trong trung tâm mua sắm Mystery Square.

Mạnh An Nhi bước vào, trong lòng cảm thấy rất vui vì sắp được gặp lại mẹ.

Trong lúc cô mãi mê suy nghĩ không để ý đến phía trước, cô bất ngờ đụng phải một người đàn ông, người đàn ông kinh ngạc theo phản ứng tự nhiên xoay người lại nhìn cô.

- Là anh!

Anh ta vừa xoay lại cô liền nhận ra ngay, anh ta chính là Trung Tá La Thành.

La Thành nhìn Mạnh An Nhi kinh ngạc vô cùng, thật không ngờ hai người lại có duyên gặp nhau ở đây.

Anh bị sự quyến rũ của An Nhi làm cho hồn bay lơ lửng, anh biết cô xinh đẹp, nhưng thật không ngờ khi cô ăn diện lên lại khiêu gợi đến thế.

Mạnh An Nhi cảm thấy khó chịu trong lòng, khi nhìn thấy La Thành dùng ánh mắt mê ly nhìn mình.

"Ah um....."

Cô hấn giọng khiến La Thành chợt bình tĩnh lại, anh nhìn cô cười gượng.

- Xin lỗi tôi đã thất lễ.

Tôi còn nghĩ khi cô mặc quân phục là đẹp nhất, thế nhưng tôi đã sai.

Thật không ngờ khi cô mặc như thế này lại càng quyến rũ hơn.

Nhìn thấy nụ cười trên gương mặt La Thành, Storm cảm thấy chán ghét trong lòng.

Cô nhìn La Thành đáp một cách thẳng thừng.

- Xin lỗi, tôi còn có chuyện nên đi trước.

Cô thật không muốn La Thành phá vỡ tâm trạng vui vẻ của mình.

Mạnh An Nhi vừa nói xong liền bước về phía trước, nhưng không ngờ La Thành lại vươn tay nắm lấy tay cô, chặn cô lại.

- Đợi đã!

Mạnh An Nhi cảm giác bài xích vô cùng, khi La Thành chạm vào người cô.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt phẫn nộ, dùng sức rút tay về.

La Thành không đợi Storm nói gì liền lên tiếng giải thích.

- Xin lỗi cô.

La Thành thật lòng xin lỗi vì anh biết cô không thích người khác chạm vào mình.

Anh nhìn cô nói tiếp.

- Tôi có chuyện quan trọng muốn nói với cô.

Quan trọng?

Cô không quan tâm, đối với cô ngoài ba, mẹ, em trai và Lạc Thần ra không có gì là quan trọng hết.

- Hôm nay là ngày nghỉ của tôi.

La Thành hiểu được suy nghĩ của Storm, nhưng biết phải làm sao đây, nếu anh không viện cớ chuyện công cô sẽ bỏ đi ngay.

La Thành miễn cưỡng nói.

- Tôi biết hôm nay là ngày nghỉ của cô, nhưng việc này rất quan trọng.

Tôi chỉ cần mười phút!

Chỉ mười phút thôi.

Mạnh An Nhi nghe La Thành nói vậy dù trong lòng không muốn nhưng cũng không thể từ chối, cô đảo mắt xung quanh nhìn thấy một quán cafe bên cạnh, cô nhìn anh gật đầu.

- Được.

Hai người hướng về phía quán cafe bước tới, vào trong quán La Thành lịch sự kéo ghế mời cô ngồi, cô vừa ngồi xuống liền nhìn vào cái đồng hồ đeo trên cổ tay nói.

- Mười phút bắt đầu.

La Thành thật phục tính tình cao ngạo của cô, cô quả nhiên khác với những người phụ nữ khác.

Ở trước đàn ông thường thì phụ nữ hay tỏ ra dịu dàng yếu đuối nhưng Storm thì khác, cô mạnh mẽ nhưng không quá ngạo mạn, lạnh lùng nhưng không đáng ghét.

Phải nói sao đây, tóm lại rất đặc biệt.

Nhìn thấy nhân viên phục vụ bước tới, La Thành muốn gọi nước uống nhưng thật không ngờ Storm lại lên tiếng trước.

- Không cần!

Nhân viên phục vụ nhìn thấy tiểu thư tâm trạng không được tốt liền lui xuống, đứng sang một bên chờ lệnh.

La Thành khó hiểu, sao cử chỉ của mấy nhân viên phục vụ lại e dè sợ sệt như vậy?

Là vì anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Lôi Lạc Thần ghen

La Thành lắc đầu, sao hôm nay anh lại có cảm giác lạ lạ.

Vừa rồi ở bên ngoài có rất nhiều người nhìn anh, vào trong quán cafe cũng vậy.

Suy nghĩ mãi cũng không có đáp án, anh đành để nó sang một bên nhìn Storm nói.

- Đại Tá vừa mới bang lệnh xuống, sau khi nghỉ phép xong đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) phải ra đảo hoang để thao luyện một tuần.

Mạnh An Nhi kinh ngạc, cặp mắt thờ ơ đột nhiên tỏa sáng, cô nâng mặt nhìn thẳng vào gương mặt điển trai thân thiện của La Thành.

- Tại sao phải ra đảo hoang?

Diễn tập tại một nơi hoang vu không có người ở chẳng phải rất nguy hiểm sao?

Chưa nói đến việc không có điện và tín hiệu, còn có những con rắn kít trên đảo, chỉ nghĩ thôi cũng đã khiến tôi cảm giác bất an.

Những thứ nói trên chỉ là cái cớ, cô biết Lôi gia có rất nhiều kẻ thù nếu để họ biết Lạc Thần đi đến một nơi hoang vu như vậy, chỉ e là họ sẽ cho người mai phục để ám sát anh.

La Thành nghe Mạnh An Nhi nói vậy, liền giải thích.

- Cô đừng lo cứ nửa năm chúng tôi sẽ đến đảo hoang tập luyện một lần, chắc có lẽ Đại Tá muốn chúng ta chuẩn bị tốt cho lần nhiệm vụ, bảo vệ mấy nhà lãnh tụ trong hội nghị thượng đỉnh ASEAN nên mới ra lệnh cho chúng ta đến đảo Daro sớm hơn dự định.

Nghe La Thành nói cô mới hiểu, Storm trầm mặc một chút rồi nói với giọng khẳng định.

- Có phải Đại Tá muốn tôi cùng bọn họ đi đến đảo Daro diễn tập không?

Ánh mắt của Storm lúc này đã không còn nhìn về phía La Thành, mà chuyển lên cái đồng hồ đeo trên cổ tay.

La Thành nhìn Storm gật đầu, trong lòng càng lúc càng thương thức cô hơn.

Không ngờ người đã đẹp còn thông minh nữa, anh nhất định phải theo đuổi cô cho bằng được.

- Không sai, Đại Tá nói xem như lần này giúp cô chuẩn bị tinh thần để đối đầu với bọn khủng bố.

La Thành vừa nói xong, Storm lập tức đứng lên nhìn anh lạnh lùng nói.

- Mười phút đã qua, tôi có chuyện nên đi trước.

Storm nói xong xoay người lại rồi đi, nhưng thật không ngờ lúc này cô nhân viên phục vụ trên tay cầm một khay thức ăn từ đâu xuất hiện trước mặt cô.

La Thành nhìn thấy, bàn tay rộng lớn vươn tới kéo Storm sang một bên.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, La Thành ôm gọn Storm vào lòng tránh cho cô nhân viên phục vụ đụng vào người Storm.

Thật trùng hợp vào giờ phút này Lạc Thần và Lạc Tuyết mới vừa đi mua sắm xong, Lạc Tuyết cảm thấy mệt nên muốn vào trong quán cafe ngồi nghỉ chân.

Vừa bước vào cửa hai người nhìn thấy một người đàn ông ở nơi công cộng hiên ngang ôm một cô gái vào lòng.

Lạc Thần nhìn ra người đàn ông đó chính là La Thành, còn về phần cô gái kia anh không nhìn thấy mặt.

Cô gái sở hữu dáng người thon thả quyến rũ, không hiểu vì sao anh lại cảm thấy cô gái này rất quen.

Đột nhiên giọng nói lễ phép của nhân viên phục vụ vang lên, kéo về suy nghĩ của anh.

- Xin mời quý khách đi hướng này.

Lạc Tuyết đi theo nhân viên phục vụ vào trong, anh cũng cất bước chậm rãi theo sau.

Vừa đi anh vừa nghĩ, La Thành thật phong lưu đi đến đâu cũng có phụ nữ bên cạnh.

Đã vậy còn muốn theo đuổi An Nhi.

Trong lúc này đột nhiên cô gái xoay người lại đẩy La Thành ra, sắc mặt của Lôi Lạc Thần từ trắng chuyển sang xanh, khi anh nhìn thấy cô gái ở trong lòng La Thành chính là Mạnh An Nhi.

Nhìn thấy An Nhi thân nhiên để La Thành ôm ấp, máu trong người anh sôi lên sùng sục.

Hai tay đang ở trong túi quần tay bất giác siết chặt lại thành nắm đấm.

Lạc Tuyết đi bên cạnh cảm giác sống lưng truyền đến một con lạnh vô hình, cô ngước mắt lên nhìn anh hai, nhìn thấy Lôi Lạc Thần thần sắc băng lãnh ánh mắt phát ra tia lửa.

Lạc Tuyết không hiểu vì sao anh hai lại giận đến như vậy, tà khí tỏa ra từ trên người anh khiến mấy vị khách ngồi bên cạnh hoảng sợ trong lòng.

Lạc Tuyết nhìn theo ánh mắt sắc lạnh của anh hai, lúc này cô mới nhận ra, cô gái kia chính là Mạnh An Nhi.

Lạc Tuyết mặc kệ nhân viên phục vụ, vui mừng bước nhanh tới bên cạnh Mạnh An Nhi và La Thành.

Giọng nói ngọt ngào của Lạc Tuyết vang lên.

- Chị An Nhi.

Mạnh An Nhi kinh ngạc quay đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh quen thuộc kia.

Đập vào mắt cô chính là một cô gái trẻ, cô sở hữu thân hình mảnh mai mái tóc màu đen óng ánh dài đến thắt lưng, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhưng lại vô cùng lạnh lùng không khác gì với dì Trình Lam.

Nhìn thấy Lạc Tuyết, Mạnh An Nhi liền biết Lạc Thần đang ở quanh đây.

Cô đảo mắt một vòng, bắt gặp người nào đó đứng cách họ không xa, nhìn thấy sắc mặt u ám của anh trong lòng cô nghĩ chắc có lẽ anh không muốn gặp mặt cô.

Cô dò tìm mắt thất vọng của mình khỏi người anh, nhìn vào Lạc Tuyết.

La Thành nhìn theo ánh mắt của Storm, anh nhìn thấy Lôi Lạc Thần.

Chẳng phải Lôi Lạc Thần nói anh không thích Storm sao?

Sao bây giờ lại bày ra vẻ mặt khó coi như vậy?

Mạnh An Nhi cảm thấy bầu không khí trong quán cafe vì sự xuất hiện của Lạc Thần trở nên ngột ngạt, cô nhìn Lạc Tuyết nói sang chuyện khác.

- Lạc Tuyết đã lâu không gặp em.

Lôi Lạc Tuyết gật nhẹ đầu, cô liếc người đàn ông đang đứng bên cạnh.

Nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của hắn, cô cảm thấy chán ghét trong lòng.

Từ nhỏ Lạc Tuyết cho rằng, chị An Nhi thuộc về anh hai, nên bất kỳ người đàn ông nào xuất hiện bên cạnh Mạnh An Nhi sẽ lập tức trở thành kẻ địch của cô.

Lôi Lạc Tuyết vươn tay nắm lấy tay Mạnh An Nhi kéo cô đi.

La Thành nhìn thấy sắc mặt không tình nguyện của Storm, anh liền nghĩ cô không muốn đi.

Trong đầu nghĩ vậy tay La Thành đã vươn tới vịn vai của Lạc Tuyết, muốn giữ cô lại.

Trong lòng Lạc Tuyết hiện lên cảm giác kinh tởm chưa từng có, từ nhỏ đến lớn ai quen biết cô đều biết, cô ghét nhất là người khác chạm vào người mình.

Theo phản ứng tự nhiên Lạc Tuyết dùng tay chụp lấy bàn tay dơ bẩn của La Thành đang đặt trên vai mình, cô dùng sức xoay người ba trăm sáu mươi độ bẻ quặt cánh tay của La Thành về phía sau, khiến anh đau đớn kêu lên.

- Ahhhhhhhhhhh.....buông...buông cô mau buông tôi ra....

Nghe được tiếng kêu đau đớn của La Thành, đột nhiên Mạnh An Nhi và Lôi Lạc Thần bật cười.

Hai người bất ngờ nhìn đối phương, chạm phải ánh mắt mang theo tình cảm của anh, Mạnh An Nhi ngại ngùng dời tầm mắt sang chỗ khác, nụ cười trên khóe môi cô đông cứng.

Lôi Lạc Thần không biết vì sao An Nhi lại ghét mình như vậy, đã lâu anh không nhìn thấy cô cười thoải mái như bây giờ.

Suy nghĩ này khiến trái tim anh cảm giác nao nao, anh nhìn cô bằng ánh mắt bất lực.

Lôi Lạc Tuyết buông tay La Thành ra, cô dùng sức hất anh về phía sau lạnh giọng nói.

- Lần sau còn dám động vào người tôi, tôi sẽ phết tay anh.

Lôi Lạc Tuyết nói xong nắm tay Mạnh An Nhi rời đi.

La Thành kinh ngạc với phản ứng bất thường của cô, ánh mắt của cô gái thật đáng sợ khi cô ấy nói ra những lời này.

La Thành trợn mắt nhìn Lôi Lạc Thần lúc này vẫn đứng đó nhìn anh.

- Lạc Thần, cậu đừng quá đắc ý tôi sẽ không bỏ cuộc đâu!

Thật ra La Thành biết Lôi Lạc Thần có tình cảm với Storm, ai bảo anh cứng miệng không chịu thừa nhận.

Nếu đã như vậy thì hãy cạnh tranh công bằng.

Lôi Lạc Thần bước tới vỗ vỗ lên vai của La Thành, khiến anh đau đớn kêu lên.

- Ây....ây.... cậu nhẹ tay một chút...đau đó.

Lôi Lạc Thần nhìn thẳng vào mắt anh.

- Chúc cậu may mắn.

Nói xong anh bước theo An Nhi và Lạc Tuyết.

Thật ra Lạc Thần vẫn chưa biết cảm giác khó chịu trong lòng mình không phải vì An Nhi ghét anh, mà là vì cử chỉ thân mật của La Thành và cô.

Nói cho chính xác, là anh đang ghen.....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Lôi Lạc Thần ghen 2

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, Mạnh An Nhi quan sát Lạc Tuyết bốn năm thời gian đã khiến Lạc Tuyết trưởng thành hơn nhiều, chỉ có điều cái thói quen không thích nói chuyện và thích tiếp xúc với người lạ vẫn như xưa.

Tính tình Lạc Tuyết lạnh lùng kiêu ngạo, giống y như mẹ của mình.

Ba người bước vào cửa hàng Gucci, nhân viên bán hàng nhìn thấy theo thói quen đánh giá ba người từ trên xuống dưới.

Nhìn thấy thần thái cùng với hàng hiệu trên người ba người, hai cô bán hàng nở một nụ cười thân thiện cúi nhẹ đầu cung kính mời ba người vào trong.

- *Xin mời quý khách.*

Hai cô bán hàng vừa mới được điều từ chi nhánh khác đến, nên họ không nhận ra Mạnh An Nhi.

Ba người thành nhiên bước vào trong, quản lý cửa hàng từ bên trong bước ra, nhìn thấy Mạnh An Nhi hần hần trương bước nhanh tới cúi đầu trước mặt cô.

- *Tiểu thư.*

Mạnh An Nhi nhìn hần gật đầu một cái, rồi tiếp tục bước vào trong.

Tất cả mọi người trong cửa hàng Gucci nghe quản lý gọi cô gái trẻ là tiểu thư, họ đều tò mò nhìn cô.

- *Chẳng lẽ cô ấy là Mạnh An Nhi, con gái của Mạnh Tổng.*

- *Chắc vậy, nhìn cô ấy thật xinh đẹp.*

Tiếng bàn tán của mọi người khiến An Nhi và Lạc Tuyết khó chịu trong lòng.

Quản lý nhìn thấy sắc mặt của Tiểu thư không được tốt, hần hần mặt nhìn nhân viên bán hàng trong lòng cầu nguyện tiểu thư đừng tức giận.

Nhân viên bán hàng liền hiểu ý, họ lễ phép mời mấy vị khác kia đi xem những mẫu hàng mới.

- *Xin mời quý khách.*

Lôi Lạc Thần hài lòng với cách cư xử của quản lý, anh thành nhiên đi đến ngồi xuống ghế sofa đặt ngay ở trước cửa dãy phòng thử đồ.

Lôi Lạc Thần phong nhã ngồi dựa lưng vào ghế, chân này bắt chéo chân kia.

Anh tao nhã cầm tờ tạp chí công nghệ thông tin lên xem, đột nhiên giọng nói của Lạc Tuyết vang lên khiến anh bất giác ngừng đầu.

- *Chị An Nhi mặc cái đầm này thật đẹp.*

Lôi Lạc Thần vừa ngước mắt lên liền nhìn thấy An Nhi, bước ra từ phía sau bức màn màu kem.

Cô nhìn thật quyến rũ, cái đầm mặc trên người cô càng tô điểm cho nhan sắc tuyệt mỹ của cô, chỉ có điều nó quá khiêu gợi anh không thích.

Thế nhưng anh không tài nào kiềm chế được, bản thân của mình không nhìn cô.

Tia sáng lấp lánh tỏa ra từ trong ánh mắt, cùng với nụ cười tự nhiên trên khoé môi cô khiến anh ngây người trong giây lát.

Ánh mắt của cô lúc này dường như có sức hút, khiến anh chìm đắm vào trong đó.

Nhìn An Nhi bây giờ, anh chỉ muốn bước tới ôm cô vào lòng và nói với cô.

Đừng giữ khoảng cách đối với anh.

Trong lúc anh còn đang mải mê nhìn cô, đột nhiên có người bên cạnh lay lay cánh tay của anh.

- *Anh hai.... anh hai....*

Tiếng gọi của Lạc Tuyết khiến anh thoát khỏi dòng suy nghĩ của riêng mình, anh ngại ngần nhìn Lạc Tuyết.

- *Chúng ta về được chưa?*

Lời nói vô tình thốt ra khiến anh muốn thu về cũng không được, anh không hiểu vì sao mình lại nói như vậy, rõ ràng anh rất muốn ở bên cạnh cô.

Mạnh An Nhi phần nộ trong lòng, đi cùng cô khiến anh khó chịu như vậy sao?

Mạnh An Nhi gồng giọng nói lấy.

- Anh muốn về thì về một mình, Lạc Tuyết và tôi còn phải mua thêm một ít đồ.

Lời nói của cô thật chua cay, như muốn đuổi anh về.

Lôi Lạc Thần biết mình lỡ miệng nên không nói gì, anh nhìn vào tờ tạp chí trên tay tiếp tục chờ.

Mạnh An Nhi bực bội, trong lòng thầm mắng Lôi Lạc Thần.

Lôi Lạc Thần chết tiệt!

Lôi Lạc Thần đáng ghét, lúc nào cũng khiến mình không vui.

Mạnh An Nhi hít vào một hơi thật sâu, cô phải bình tĩnh không nên để anh thành công khuấy động tâm tình của cô.

Đứng trước tấm gương lớn cô ngắm nhìn mình, trên người cô lúc này là cái đầm màu xanh hai dây, thật ra cô không thích cái đầm này vì nó quá hở để lộ phần ngực đầy đặn, nhưng vì là do Lạc Tuyết chọn nên cô không muốn khiến Lạc Tuyết thất vọng.

Cô nhân viên bán hàng nhìn thấy cái đầm Daisy được mặc trên người cô một cách hoàn hảo, liền lên tiếng.

- Tiểu thư, cái đầm Daisy này dường như được thiết kế riêng cho Tiểu thư.

Mạnh An Nhi không hề để tâm đến lời nịnh hót của cô nhân viên bán hàng, mặc dù cô cũng nghĩ vậy.

Cô liếc mắt nhìn vào tấm gương trước mặt, nhìn thấy người nào đó vẫn lạnh lùng ngồi trên sofa xem tạp chí, không hề để ý đến cô, dù cô có ăn mặc đẹp như thế nào anh cũng không quan tâm.

Thì ra trong mắt anh chỉ có một mình Thẩm Thanh mà thôi, lúc này cô thật sự chỉ muốn về nhà, không muốn đối diện với người đàn ông khó ưa này.

Từ ngoài cửa lớn một người đàn ông vô cùng tuấn tú từ ngoài cửa bước vào, người đàn ông đi xăm xăm về phía cô, trước sự hiện diện của mọi người hẳn to gan một tay nắm lấy tay cô, tay còn lại choàng qua vòng eo nhỏ nhấn kéo cô vào lòng.

Hắn thật lưu manh đặt cằm của mình lên vai cô, gương mặt tuấn tú kề sát vào mặt hôn lên má cô một cái.

"Pặc....."

Bất ngờ bị người đàn ông xa lạ ôm lấy cô hốt hoảng dùng sức phản kháng, nhưng ngay sau đó cô ngừng đẩy dựa môi bất giác cong lên thành một nụ cười ngọt ngào.

Tuy bề ngoài Lôi Lạc Thần tỏ ra không quan tâm đến cô, nhưng trên thực tế ánh mắt sắc bén của anh luôn dõi theo cô.

Nhìn thấy hành động lớn mật của người đàn ông, anh giật dử quăng tờ tạp chí xuống cái bàn trước mặt.

"Bang....."

Anh đứng bật dậy bước nhanh tới, bàn tay rộng lớn không kiềm chế được nắm chặt cổ tay của người đàn ông, lúc này còn đang giữ chặt eo cô, hất hẳn sang một bên.

Lôi Lạc Thần vươn tay choàng qua eo cô, đoạt cô về.

Mạnh An Nhi kinh ngạc với phản ứng của anh, cô ngơ ngàng nhìn sâu vào mắt anh, ánh mắt của Lôi Lạc Thần lúc này nhìn thật nguy hiểm, vì phần nộ nên những tia máu đỏ hiện lên rõ ràng trong ánh mắt của anh.

Mạnh An Nhi trầm nghĩ.

Phản ứng này của anh, có được gọi là ghen hay không?

Người đàn ông bị Lôi Lạc Thần dùng sức đẩy ra, hắn lập tức lui mình về phía sau.

Gương mặt tươi cười nhìn hai người lúc này, đang ở trong tư thế vô cùng ám muội.

Lôi Lạc Thần lúc này nhìn thật đáng sợ, ánh mắt giống y như quỷ dữ khiến người đối diện thất kinh trong lòng.

Nhưng đối với anh thì không có tác dụng gì, vì anh không sợ Lôi Lạc Thần.

Mạnh An Nhi thật không ngờ, đã bốn năm.

Bốn năm trôi qua nhưng khi ở trong vòng tay ấm áp của anh, trái tim cô vẫn không tự chủ đập loạn.

Nhìn thấy cô xấu hổ hai gò má ửng hồng cặp mắt lấp lánh nhìn anh chớp chớp, đột nhiên trái tim anh đập thình thịch, hơi thở cũng trở nên nặng nề.

Nhưng ngay sau đó Lôi Lạc Thần chợt nhớ đến người đàn ông lớn mật kia, ánh mắt mang theo nộ khí nhìn thẳng vào mặt hắn.

Lôi Lạc Thần kinh ngạc, sao lại là em?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Thẩm thanh giở trò

Lúc này từ ngoài cửa một nhóm người bước vào, thần thái của vị phu nhân dẫn đầu thu hút ánh nhìn của mọi người.

Người phụ nữ sở hữu gương mặt hình trái xoà, cặp mắt hai mí to tròn, sống mũi cao thẳng và đôi môi gợi cảm.

Mái tóc dài óng ánh ngang lưng uốn xoắn nhẹ, càng tôn lên vẻ kiều diễm trên gương mặt người phụ nữ.

Đi bên cạnh là một người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp, nhưng ánh mắt lại thoát lên tia tinh nghịch.

Bước theo thận trọng phía sau họ là bốn tên vệ sĩ, trên người mặc âu phục màu đen, mang kính râm, gương mặt hình sự.

Vừa đi mắt họ vừa nhìn tứ phía đề phòng phục kích.

Nhìn thấy họ Mạnh An Nhi vui mừng đẩy Lôi Lạc Thần ra, anh muốn giữ cô lại cũng không kịp, bàn tay vợ ra chỉ kịp chạm vào không khí.

Anh ảo não thu tay về, theo thói quen đút vào trong túi quần tây.

Cô như con gió bước nhanh tới, ôm người phụ nữ dịu dàng kia vào lòng.

- Mẹ.....

Kiều Nhi vui mừng ôm chặt con gái, một lúc sau cô mỉm cười đẩy đứa con gái ra, cô nhìn con gái từ trên xuống dưới, nói với giọng hài lòng.

- An Nhi của mẹ đã thay đổi, không khiến mẹ thất vọng.

Mạnh An Nhi nắm lấy tay Kiều Nhi, cười tươi.

- Con rất nhớ mẹ.

Vừa bước vào cửa Thiết Sang Sang đã quan sát Mạnh An Nhi, cô biết bốn năm nay An Nhi phải cố gắng rất nhiều mới có được ngày hôm nay, nghĩ đến An Nhi cô chợt nhớ đến tên thủ phạm đã khiến con bé đau lòng.

Thiết Sang Sang xoay qua nhìn Lôi Lạc Thần, lúc này đứng cách họ không xa.

Lôi Lạc Thần không hề tỏ ra kinh ngạc khi nhìn thấy hai người, thẳng bệ vẫn như ngày nào gương mặt lạnh tanh không cảm xúc.

Thiết Sang Sang chuyển tầm mắt lại trên người An Nhi.

- An Nhi, để di Sang Sang xem.

Con lớn lên nhìn thật xinh đẹp, chắc có nhiều chàng trai theo đuổi lắm phải không?

Thiết Sang Sang vừa nói vừa nhìn Mạnh An Nhi nháy mắt một cái.

Không biết vì sao khi Thiết Sang Sang nói ra những lời này, tất cả ánh mắt đều dồn hết lên gương mặt đen thui của Lôi Lạc Thần.

Chắc có lẽ ai cũng biết, cô thay đổi nhiều như vậy cũng là vì anh, chỉ một mình anh là không nhận ra điều đó.

Nhìn thấy bầu không khí căng thẳng, Lạc Tuyết nhìn người đàn ông lớn mặt kia nói.

- Anh An Phong, sao anh lại ở đây?

Không phải anh ra nước ngoài du học, hai năm nữa mới về sao?

Mạnh An Phong nhìn Lạc Tuyết nói với giọng vênh vang.

- Anh là ai chứ?

Anh là Mạnh An Phong, một thiên tài nên đã tốt nghiệp sớm hơn người khác hai năm.

Lần này anh quay trở về Thành Phố S, là để giúp ba cai quản ngân hàng Mạnh Thị.

Mạnh An Phong nói chuyện với Lôi Lạc Tuyết nhưng ánh mắt tinh nghịch lại nhìn Lôi Lạc Thần, đá lông nheo một cái.

Ai bảo anh khiến chị gái đau lòng.

Lúc này Lôi Lạc Thần mới biết mình bị An Phong chơi, anh ghét nhất cảm giác bị người khác thao túng hàng vi của mình.

Lôi Lạc Thần trầm mặc bước tới trước mặt Kiều Nhi và Thiết Sang Sang, cúi đầu một cái trầm giọng.

- Bác gái, cô Thiết con còn bận chuyện nên đi trước.

Lôi Lạc Thần nói xong không quan tâm đến Mạnh An Nhi, bực bội sai bước ra ngoài.

Họ xem anh là trò hề sao, lại dám trêu đùa anh.

Chắc có lẽ anh muốn dùng cái cơ này, để che giấu cảm xúc thật sự đang dâng trào trong lòng mình.

Vừa rồi anh đang nghĩ gì?

Sao lại giận đến như vậy?

Xém một chút anh đã ra tay với An Phong.

Lôi Lạc Thần tâm trạng không thoải mái, một mình quay trở về quân trường Hùng Tâm.

Hai tên quân nhân trên tay cầm khẩu súng trường đứng canh chừng trước cổng lớn, nhìn thấy Lôi Lạc Thần liền hành lễ quân nhân chào anh.

- Thiếu Tá Lôi.

Lôi Lạc Thần nhìn họ gật đầu một cái, rồi nghiêm trang bước vào trong.

Anh không trở về phòng của mình, mà đi thẳng đến khu luyện tập.

Không biết vì sao lúc này tâm tình của anh vô cùng bất ổn, cảm giác bối rối khiến Lôi Lạc Thần tự giận bản thân.

Anh là một người nghiêm túc trầm tĩnh, từ trước tới giờ dù anh phải đối đầu với bọn tội phạm nguy hiểm nhất thế giới, mặt cũng không hề biến sắc, nhưng bây giờ chỉ cần chuyện có liên quan đến An Nhi, anh lập tức mất đi sự bình tĩnh không thể kiềm chế bản thân của mình.

Cảm giác này khiến anh chán ghét, anh không hiểu vì sao mình lại như vậy?

Lôi Lạc Thần đứng trong phòng thay đồ, anh rất muốn tìm thứ gì đó để trút hết sự bực tức trong lòng mình.

Anh bực bội cởi bỏ áo sơ mi trên người, quăng sang một bên, dùng một miếng băng vải màu trắng quấn lại hai bàn tay.

Anh bước vào trong phòng luyện võ, nhìn xung quanh anh quyết định luyện quyền.

Đứng trước bao cát lớn, anh dùng hết sức không ngừng quăng những cú đấm mạnh mẽ, muốn biến bao cát thành vật hy sinh.

Trong lúc này đột nhiên Thẩm Thanh từ ngoài cửa bước vào, nhìn thấy Lôi Lạc Thần cô định lên tiếng gọi anh.

Lôi vừa đến miệng cô quyết định không gọi.

Theo bên cạnh anh nhiều năm, Thẩm Thanh biết thói quen của anh.

Khi anh luyện tập không thích người khác quấy rầy, thay vì rời đi Thẩm Thanh quyết định ở lại, cô bước nhẹ nhàng đến đứng bên cạnh nhìn anh luyện

tập.

Thắm Thanh ngẩng người nhìn Lôi Lạc Thần, lúc luyện quyền anh nhìn hấp dẫn hơn bất kỳ lúc nào hết, thân hình cao lớn vạm vỡ với những cơ bắp cuộn cuộn cùng với cái bụng sáu múi, những giọt mồ hôi trong suốt lấp lánh nhỏ xuống làn da màu nâu mận mà của anh.

Từng quyền anh tung ra càng tôn lên khí thế ngông cuồng, mạnh mẽ của người đàn ông, bất kỳ người phụ nữ nào nhìn thấy cũng phải si mê.

Thắm Thanh chỉ muốn thời gian có thể dừng lại tại giây phút này, cái gì là thù hận cái gì là trả thù cô không quan tâm.

Thứ cô muốn có được chính là anh, chỉ cần anh yêu cô, cô có thể quên đi tất cả, kể cả lời của mẹ.

Trong lúc này đột nhiên cô nhìn thấy Storm qua kính cửa sổ, Storm đang hướng về phòng tập luyện mà bước tới.

Chỉ cần nhìn thấy Mạnh An Nhi, sự hận thù trong lòng cô lập tức trời dậy.

Cô nghiêng chặt răng, cặp mắt độc ác nhìn Mạnh An Nhi.

Nhìn thấy Mạnh An Nhi càng lúc càng đến gần, Thắm Thanh bước tới gọi anh.

- Thiếu Tá Lôi.

Lôi Lạc Thần đang hăng say đánh quyền nên không để ý có người bước vào, nghe được giọng nói của Thắm Thanh anh mới dừng lại, tay vươn tới ôm chặt bao cát lúc này đang đứng đưa trước mặt anh.

Lôi Lạc Thần nhíu mày nhìn Thắm Thanh.

- Cô tìm tôi?

Giọng điệu của Lôi Lạc Thần lạnh như băng, anh không thích khi mình luyện tập bị người khác quấy rầy.

Thắm Thanh đột nhiên bước tới, thân hình quyến rũ bất ngờ ngã vào người anh.

Anh nhích người sang một bên muốn tránh xa cô, nhưng thật không ngờ Thắm Thanh lại vươn tay ôm chặt anh, khiến anh muốn tránh cũng không được.

Storm vừa vặn bước vào cửa nhìn thấy một màn ân ái giữa hai người, Lôi Lạc Thần lúc này chỉ mặc trên người một cái quần tây đen, phần trên không mặc gì.

Hai người thật quá đáng!

Ban ngày ban mặt lại ôm ấp nhau.

Một cơn đau từ lồng ngực lan tỏa toàn thân cô.

Kỳ thực chuyện giữa Thắm Thanh và anh cô đã biết, nhưng biết là một chuyện còn tận mắt chứng kiến hai người ở bên nhau là chuyện khác.

Trái tim cô cảm giác đau chưa từng có, cô vừa đau lòng vừa căm ghét bản thân.

Storm, mày đang làm gì?

Mày vì anh ấy làm nhiều điều như vậy, còn anh ấy thì vô tâm không hề để ý đến mày.

Những giọt nước mắt nóng hổi vô thức từ khoé mi cô, rơi xuống gương mặt trắng nõn xanh xao.

Lần này Storm đã không còn che giấu sự đau đớn trong lòng mình, cô tự nói với lòng rằng.

Lần này sẽ là lần cuối cùng cô rơi nước mắt vì anh và người phụ nữ khác.

Hai tay Lôi Lạc Thần giữ chặt thân thể của Thắm Thanh, muốn giữ khoảng cách với người cô.

Lôi Lạc Thần nhíu chặt đôi mày rậm của mình, sự bài xích hiện lên rõ trong ánh mắt thâm thúy của anh, khi tay anh chạm vào người Thắm Thanh.

Lôi Lạc Thần không thể nào ngờ được, Thắm Thanh tiếp cận anh hết lần này đến lần khác vì có mục đích.

Trong lúc Thắm Thanh vẫn đang ôm chặt anh không buông, đột nhiên ngoài cửa truyền vào giọng nói của Kỳ Sơn.

- Cô Storm, cô làm gì ở đây?

Storm giật mình vội vàng gạt đi những giọt nước mắt trên mặt, cô lúng túng nhìn Kỳ Sơn rồi nhìn lại Lôi Lạc Thần, chạm phải ánh mắt bất ngờ của anh cô

hốt hoảng, cảm giác như mình vừa bị bắt quả tang đang làm chuyện xấu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Dục vọng

Storm nhìn Kỳ Sơn với ánh mắt xấu hổ, cô vội vàng quay đầu bỏ đi.

Kỳ Sơn nhìn thấy cô quỳnh quáng rồi đi, anh khó hiểu nhìn theo hướng Storm vừa nhìn.

Nhìn thấy Thẩm Thanh đang ôm chặt Lôi Lạc Thần, lúc này Kỳ Sơn mới hiểu.

Kỳ Sơn vô thức vươn tay gỡ gỡ đầu thờ dài trong vè ảo não, vì anh biết lần này dù Lạc Thần có dùng nước sông Hoàng Hà để rửa cũng không sạch.

Bốn năm trước đã vậy, bây giờ cũng vậy.

Nhìn thấy Storm đau lòng rồi đi, Lôi Lạc Thần lập tức đẩy Thẩm Thanh ra, hành động đột ngột của anh khiến Thẩm Thanh mất thăng bằng ngã về phía sau, thân thể mềm mại chạm mạnh xuống mặt đất.

Thẩm Thanh hốt hoảng theo phản ứng tự nhiên cô dùng tay chống xuống mặt đất.

Tay trái vừa chạm xuống mặt đất cứng như đá, cơn đau từ cổ tay lan tỏa toàn thân cô.

Thẩm Thanh đau đớn nhắm mắt, tay phải cầm lấy cổ tay trái bị trặc lên xem.

Thẩm Thanh không trách Lôi Lạc Thần, mà ngược lại càng căm hận Storm nhiều hơn.

Cô tròn mắt nhìn theo hướng Storm đi, thốt ra những lời độc ác.

- *Mạnh An Nhi, cô chờ xem tôi sẽ khiến cô đau đớn hơn tôi gấp trăm lần!*

Lôi Lạc Thần tâm tình bất ổn chạy nhanh ra ngoài, muốn đuổi theo cô.

Anh không muốn cô hiểu lầm anh hơn.

Vừa chạy anh vừa gọi cô.

- *An Nhi.....An Nhi..... em dừng lại cho anh!*

Anh càng gọi, cô càng chạy nhanh hơn, vào lúc này cô thật sự không có tâm trạng để đối mặt với anh.

Hình ảnh của hai người cứ hiện lên trong đầu cô, khiến trái tim cô tê tái.

Cô chạy một mạch đến phòng của mình, biết được anh ở phía sau cô nhanh tay đóng cửa phòng lại.

Lôi Lạc Thần vừa vặn chạy tới, nhìn thấy cánh cửa phòng chuẩn bị khép lại, anh không suy nghĩ dùng tay chặn cửa.

Cánh cửa đóng mạnh vào tay anh, anh thừa biết nhưng chẳng quan tâm.

Storm bất ngờ với hành động thiếu suy nghĩ của anh, cô vội vàng mở cửa ra, giận dữ quát.

- *Anh điên rồi sao?*

Tuy miệng thì mắng anh, nhưng ánh mắt đã không còn sự tức giận của vừa rồi.

Ánh mắt mang theo tia xót xa nhìn vào bàn tay bị thương của anh, lúc này đã trở nên thâm tím.

Lôi Lạc Thần mặc kệ vết thương trên tay mình, anh nhìn thẳng vào mắt cô đáp.

- *Phải anh điên rồi.*

Anh điên.....vì em đó An Nhi!

Mạnh An Nhi trợn mắt nhìn anh, là lỗi của cô sao?

Nhìn thấy cô không có ý định mời anh vào phòng, Lôi Lạc Thần ngang nhiên bước vào trong.

Hành động ngang tàng của anh, khiến Storm bất ngờ muốn can cũng không được.

Cô đứng yên tại cửa, tay chỉ ra ngoài nói.

- *Thiếu Tá, mời anh ra khỏi phòng tôi!*

Lôi Lạc Thần sa sầm mặt nhìn cô, sao cô lại tuyệt tình như vậy.

- *An Nhi, em muốn gì?*

Từ trước đến giờ anh chưa từng để tâm đến người khác nghĩ gì về mình, nhưng chỉ riêng cô, chỉ cần nghĩ đến cô không thèm quan tâm đến anh, trong lòng anh cảm thấy khó chịu vô cùng.

Câu nói của Lôi Lạc Thần là sự khởi đầu của cuộc chiến, cô đóng sầm cánh cửa sau lưng lại, bực bội quăng cái ví trên tay lên giường, giận dữ nhìn anh.

Cô hừ lạnh một tiếng, găng giọng hỏi ngược lại anh.

- *Hừ....Anh hỏi tôi muốn gì?*

Cô nhếch môi cười giễu, rồi ngay sau đó tự trả lời.

- *Muốn anh tránh xa tôi!*

Mạnh An Nhi làm mặt lạnh khi nói ra lời này, cô là đang nói thật lòng chứ không phải vì quá kích động mà nói lấy.

Vừa rồi khi nhìn thấy anh và Thẩm Thanh, cô đã quyết định rời đi.

Miệng thì luôn nói không muốn níu lấy anh nhưng lại quay trở về.

Nói cho dễ nghe là chứng minh cho anh thấy năng lực của cô, nhưng trên thực tế là ôm hy vọng muốn anh siêu lòng.

Lôi Lạc Thần không thể tin vào những gì mình vừa mới nghe được, anh nghiêng răng phun ra từng chữ một.

- *Muốn....anh...tránh...xa...em?*

Em ghét anh đến như vậy sao, hả An Nhi?

Giọng nói của Lôi Lạc Thần càng lúc càng âm lãnh hơn.

Mạnh An Nhi không cần suy nghĩ liền đáp.

- *Phải!*

Nghe cô nói vậy, anh không thể kiềm chế sự phẫn nộ trong lòng.

Cô ghét anh là vì Thẩm Thanh hay vì trong lòng cô đã có La Thành.

Lôi Lạc Thần nộ khí xung thiên khi nghĩ đến La Thành và cô, đột nhiên anh bước tới tay giữ chặt hai vai cô, đẩy thân thể mình mai về phía sau.

Mạnh An Nhi hốt hoảng mở to mắt nhìn anh, đến khi cô ý thức được tấm lưng mình mai đã chạm vào bức tường lạnh lẽo phía sau.

Lôi Lạc Thần áp sát thân thể cao lớn của mình lên người cô, gương mặt anh tuần lúc này vì phẫn nộ trở nên đáng sợ vô cùng.

Nhưng cô không sợ, cô ngẩn mặt nhìn anh bằng ánh mắt bất khuất.

Như muốn thách thức anh, xem anh có thể làm gì được cô.

Nhìn thấy cô kiên quyết muốn tránh xa anh, Lôi Lạc Thần không biết phải làm gì, anh đứng bất động trong giây lát, rồi mới cúi nhẹ đầu nhìn cô.

Chóp mũi vừa vịn chạm vào nhau, hơi thở nóng hổi pha lẫn mùi xạ hương và hổ phách của riêng anh, phả thẳng vào gương mặt nóng ran của cô.

Hai tay anh càng lúc càng siết chặt vai cô, khiến vai cô rất đau cảm giác như xương vai sắp bị anh bóp nát.

Storm ngỡ ngàng với hành động thô bạo của anh, lúc trước anh Lạc Thần của cô luôn dịu dàng, sao bây giờ lại trở nên như vậy?

Storm đau đớn cựa quậy thân thể muốn thoát khỏi anh.

Hành động này vô tình khiến cặp ngực căng tròn của cô cọ qua cọ lại trên ngực anh, khiến dục vọng trong người Lôi Lạc Thần lần đầu tiên trở dậy.

Toàn thân anh cứng đờ, ánh mắt thâm thúy chột hiện lên một tầng mây u ám.

Mạnh An Nhi xấu hổ đỏ mặt, cô cúi đầu lẩn tránh ánh mắt mong lung, mang theo sự khao khát mà chính bản thân anh cũng không biết đó là gì.

Kỳ thật dù anh đang tỏ ra tức giận, nhưng sự phẫn nộ trên gương mặt anh càng khiến anh hấp dẫn hơn.

Khoan đã?

Mình đang nghĩ gì?

Anh đang giận?

Mình phải là người giận mới đúng!

Nghĩ đến đây, cô đẩy Lôi Lạc Thần ra.

Nhìn thấy cô ngoan ngoãn đứng yên anh còn nghĩ An Nhi đã hết giận, anh nhìn cô, nhìn thấy vẻ mặt thẹn thùng, đôi môi mềm mại.

Anh chỉ muốn ngắm lấy cánh môi kia, anh cúi nhẹ đầu, môi anh từ từ tiến đến môi cô.

Trong lúc này cô bất ngờ đẩy anh một cái, khiến thân thể của anh ngã về phía sau.

Anh phản ứng cực nhanh, dùng chân giữ vững thân mình tránh cho ngã xuống, anh nhìn cô.

- *An Nhi, em ghét anh đến mức này sao?*

Lôi Lạc Thần tức giận trong lòng, sao cô không cho anh cơ hội để giải thích.

Mạnh An Nhi xoay lưng về phía anh,

trong lòng cô lúc này thật băng khuâng, nếu anh còn ở lại trong phòng, cô chỉ sợ mình sẽ làm ra hành động đường đột.

- *Anh ra ngoài cho tôi!*

Lôi Lạc Thần không ngờ, nhìn anh cô cũng không muốn.

Căn phòng chợt trở nên tĩnh mịch một cách đáng sợ, hai người không nói gì.

Một lúc sau giọng nói bất lực của Lôi Lạc Thần vang lên từ phía sau cô.

- *An Nhi!*

Ngoài gọi tên cô một cách dịu dàng ra, anh không biết mình phải nên làm gì.

Storm không có phản ứng với tiếng gọi của anh, tuy nó nghe rất êm tai, rất ấm áp, nhưng cô phải giữ vững lập trường.

Nhìn thấy cô kiên quyết như vậy, anh đành rời đi.

Nghe được tiếng bước chân vang lên từ phía sau, cô xoay đầu lại, nhìn thấy dáng vẻ không tình nguyện lùi thủi đi ra ngoài của anh.

Mắt cô vô thức nhìn xuống bàn tay bị thương của anh, chớp mũi cô chợt cảm thấy cay cay.

Cô đau lòng hít vào một hơi thật sâu, để ổn định lại tâm tư của mình.

Cô rất muốn bước nhanh tới, ôm anh từ phía sau và nói với anh rằng cô rất yêu anh.

Nhưng cô không thể, cô phải cứng rắn không thể tiếp tục dây dưa với anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 32: Cô là của anh

Lôi Lạc Thần vừa ra khỏi cửa, sau lưng lập tức truyền đến âm thanh chói tai.

"Bang..."

Anh ngớ ngàng quay đầu lại, nhìn thấy cánh cửa phòng khép chặt, bàn tay đang đặt bên hông vô thức siết chặt lại.

Anh bức bối dùng sức đâm mạnh vào bức tường bên cạnh, khiến bàn tay bị thương càng nghiêm trọng hơn, rướm máu.

Mạnh An Nhi đứng dựa lưng vào cánh cửa phòng ngủ, cô đau lòng nhắm chặt mắt.

- Lạc Thần....Lạc Thần.....em phải làm sao đây?

Trái tim em rất đau.....

Storm đau lòng dùng tay sờ vào vị trí trái tim của mình, trái tim cô lúc này thật sự rất đau, đau đến nỗi tê tâm phế liệt.

Thân thể không hồn từ từ tuột xuống, cuối cùng cô ngồi bệt dưới mặt đất lạnh lẽo, gục đầu vào đầu gối khóc nức nở.

Một lúc sau Storm không còn nghe được tiếng động bên ngoài.

Anh đi rồi, cuối cùng anh cũng đã đi!

Căn phòng nhỏ quen thuộc lúc này lại khiến cô cảm giác cô đơn trống vắng vô cùng.

Ánh hoàng hôn màu đỏ cam bên ngoài khuôn cửa sổ, rọi thẳng lên thân hình mảnh mai lúc này đang gục đầu vào đầu gối dưới mặt đất, tạo thành một bức tranh cô độc.

Khóc một lúc cô ngẩng đầu lên, dùng hai tay lau đi những giọt nước mắt mặn đắng trên mặt.

Cô bước đến giường lớn ngã lưng xuống tấm nệm mềm mại, muốn ép buộc bản thân ngủ say, ngủ để quên đi tất cả.

Nằm trần trọc trên giường cả đêm, cuối cùng cô thiếp đi trong nước mắt.

"Cốc.....cốc.....cốc...."

Tiếng gõ cửa khiến Storm giật mình tỉnh giấc, cô khó chịu mở cặp mắt nặng trĩu nhìn vào cái đồng hồ báo thức bên cạnh giường.

- 7 giờ sáng, ai mà sớm như vậy?

Storm phản nản, hôm nay vẫn còn là ngày nghỉ của cô cơ mà!

Trong lòng còn đang kêu than nhưng thân thể đã ngồi dậy, tiện tay cầm lấy cái áo choàng ngủ vắt trên thành ghế khoác lên tấm thân mảnh mai.

Đứng trước cửa phòng cô tùy tiện chỉnh lại mái tóc dài lộn sộn của mình, rồi mới vươn tay mở cửa.

Cánh cửa phòng từ từ mở ra, xuất hiện trước mặt cô chính là Trung Tá La Thành.

Storm có phần kinh ngạc, nhưng ngay lập tức trở về dáng vẻ của ngày thường.

Kỳ thực khi đối diện với người mình không yêu, thì dù cô có xấu xí hay ăn mặt không chỉnh tề đi chăng nữa cô cũng không quan tâm.

Cô nhúm mày, sắc mặt lộ rõ sự không vui nhìn anh.

- Trung Tá, anh tìm tôi sớm như vậy có chuyện gì quan trọng không?

Storm cố tình thêm vào hai từ quan trọng, để nói cho anh biết cô không thích bị người nhàn rỗi quấy rầy.

La Thành không chấp nhất với lời nói của cô, anh cười tươi đáp.

- Chào buổi sáng.

Tôi vừa mới nhận được thông báo, một tiếng sau có cuộc họp đột xuất.

Tôi cố tình đến nói cho cô biết, sẵn tiện mời cô dùng buổi sáng cùng tôi.

Nhìn thấy gương mặt tươi cười của La Thành, Storm đoán được phần nào dụng ý của anh.

Đến thông báo về cuộc họp chỉ là cái cớ, muốn mời cô ăn sáng mới là mục đích thật sự của anh.

Storm ngẫm nghĩ một chút, nếu Lạc Thần đã không quan tâm đến cô vậy cô cũng không nên tự dấn dặc bản thân mình.

Cô nhìn La Thành gật đầu một cái, thay cho câu trả lời của cô.

Storm không nói gì đã khép chặt cánh cửa phòng trước mặt anh.

La Thành trong lòng vui vẻ nên không chấp nhất, người đẹp thì có quyền tỏ ra kiêu ngạo.

Anh đứng ngoài với tư thế vô cùng nhàn nhã, hai tay đút vào trong túi quần tây, miệng không ngừng huýt sáo, trong lòng chờ đợi giây phút được cùng cô dùng buổi sáng.

Mấy hôm trước có người mang đến cho cô mấy bộ quân phục nữ, Đại Tướng cố tình cho người thiết kế cho cô.

Mười phút sau cánh cửa phòng một lần nữa được mở ra, trước mặt La Thành lúc này là một quân nhân xinh đẹp, vẻ mặt sang chảnh kiêu ngạo.

Trên người cô mặc bộ quân phục màu trắng viền đen, chiếc áo sơ mi khiêu gợi bó sát vào đường cong gợi cảm của cô, đầu đội một chiếc mũ quân nhân màu trắng đen nhìn vào quyền rũ một cách lạ thường.

Cặp mắt La Thành tỏa sáng, anh chưa từng nhìn thấy một nữ quân nhân nào, khi mặc quân phục lại nhìn hấp dẫn như cô.

Nhìn thấy La Thành nhìn mình không chớp mắt, cô khó chịu hắng giọng.

- Uh um..... chúng ta đi được rồi!

Nói xong Storm không quan tâm đến anh, cất bước về phía trước.

La Thành sai bước theo sau cô, hai người vừa đi vừa trò chuyện về buổi họp.

Vừa bước vào căng tin tất cả ánh mắt đều dồn hết lên trên người Storm.

Có người chưa từng gặp qua cô, nên tò mò không biết cô gái xinh đẹp đi bên cạnh Trung Tá là ai?

Người đã từng gặp qua cô không thể che giấu được sự bất ngờ trên mặt họ, họ không ngờ bộ quân phục trên người cô lại đẹp như vậy, nói cho đúng hơn chính Storm đã khiến bộ quân phục này tỏa sáng.

Storm thần nhiên ngồi xuống chiếc ghế do La Thành lịch sự kéo ra, ánh mắt sắc bén nhìn xung quanh, bắt gặp ánh mắt hiếu kỳ của mọi người trong lòng cô hơi khó chịu.

Đột nhiên một đĩa thức ăn sáng cùng với ly cafe nóng hổi đang bốc khói xuất hiện trước mặt cô, nhìn vào đĩa thức ăn tuy rất ngon nhưng cô không ngon miệng.

Cô nhìn La Thành gật đầu một cái.

- Cảm ơn.

Nói xong cô tao nhã cầm lấy tách cafe đen lên, đưa đến đôi môi mềm mại hớp một ngụm.

La Thành ngồi đó cặp mắt sáng ngời nhìn cô, trong lòng vui vẻ vì Storm chịu cho anh cơ hội bước thêm một bước đến gần cô hơn.

Trong lúc hai người đang trò chuyện, Lôi Lạc Thần, Kỳ Sơn và Nhất Minh từ ngoài cửa bước vào.

Nhìn thấy mọi người đang nhìn vào cái bàn tròn chính giữa bàn tán, Lôi Lạc Thần không quan tâm, đó không phải là chuyện của anh.

Trong lòng anh lúc này còn đang phiền muộn về chuyện của An Nhi hôm qua.

Storm nhìn thấy anh nhưng giả vờ không thấy.

Lôi Lạc Thần ung dung bước ngang qua hai người không hề chú ý đến La Thành và cô, hành động thờ ơ này của anh khiến cô thất vọng trong lòng.

Đột nhiên giọng nói của Nhất Minh vang lên, khơi dậy sự chú ý trong lòng Lôi Lạc Thần.

- *Thiếu Tá, từ lúc nào Trung Tá và Storm trở nên thân thiết như vậy?*

Nghe Nhất Minh nói Lôi Lạc Thần mới nhìn theo ánh mắt của Nhất Minh, nhìn thấy Storm ngồi trò chuyện thân thiết với La Thành, bàn tay đang đặt trong túi quần tây bắt giác siết chặt lại.

Ánh mắt phát ra tia lửa nhìn chằm chằm vào hai người, Storm cảm giác được có người nhìn mình, cô quay đầu nhìn, chạm phải gương mặt mang theo tia phần nộ của anh, cô liền xoay lại nhìn La Thành nở một nụ cười rạng rỡ, muốn nó cho anh biết có rất nhiều đàn ông muốn theo đuổi cô.

Storm thật bất ngờ khi La Thành đột nhiên cầm lấy miếng khăn giấy bên cạnh, khom tới cúi giúp vết cafe còn đọng lại trên khoé môi cô.

Cử chỉ của La Thành vừa dịu dàng vừa tỉ mỉ, nhưng thật đáng tiếc anh không phải là tách cafe của cô.

Cô ngượng ngừng nói.

- *Cảm ơn.*

Lời vừa nói ra tay Storm đã vươn lên cầm lấy tờ khăn giấy muốn chặn anh lại, cô không thích hành động thân mật này.

Nhưng thật không ngờ, cái Storm cầm lấy không phải là khăn giấy mà là bàn tay ấm áp lớn của La Thành.

La Thành dường như bị trúng tiếng sét ái tình, cảm giác sung sướng khi tay cô chạm vào tay anh khiến La Thành mất đi lý trí, anh ngỡ người nhìn cô bằng ánh mắt yêu thương.

Storm vội vàng thu tay về, cô cup mắt không muốn đối diện với ánh mắt thâm tình của anh, cô không yêu anh nên không muốn tạo cho anh thêm hy vọng.

Lôi Lạc Thần nhìn hai người âu yếm bên nhau, máu trong người anh sôi lên sùng sục, anh thật sự không thể nào dằn xuống cơn thịnh nộ trong lòng.

Lôi Lạc Thần cảm giác như thứ gì đó vốn dĩ thuộc về anh, đột nhiên không biết vì nguyên nhân gì lại vượt khỏi tầm tay của anh.

Lôi Lạc Thần cất bước về phía Storm và La Thành, trong lòng quyết định anh phải giải quyết chuyện giữa An Nhi và anh ngày hôm nay.

Đột nhiên điện thoại trong túi quần tây của anh vang lên.

" Reng....reng...reng..."

Lôi Lạc Thần không quan tâm đến cái điện thoại chết tiệt, đang không ngừng đổ chuông mà tiếp tục hướng về phía trước.

Kỳ Sơn nhìn thấy vẻ mặt tối sầm của Lôi Lạc Thần, anh liền bước theo dùng tay vịn lên vai Lôi Lạc Thần nói với giọng thận trọng.

- *Thiếu Tá, bình tĩnh.*

Kỳ Sơn theo bên cạnh Lôi Lạc Thần từ nhỏ nên tâm tư của Lôi Lạc Thần, anh là người hiểu rõ nhất.

Anh biết Lôi Lạc Thần đã yêu Mạnh An Nhi, nhưng chỉ có điều Lôi Lạc Thần cũng không biết.

Vì từ nhỏ đến lớn Mạnh An Nhi luôn ở bên cạnh Lôi Lạc Thần, nên Lôi Lạc Thần đã quen nên tiềm thức cứ nghĩ cô là của anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Nỗi giận bùng bùng

Nghe Kỳ Sơn nhắc nhở, Lôi Lạc Thần đảo mắt xung quanh một vòng, trong căng tin lúc này đông nghịt người.

Cảm giác được nhất cử nhất động của mình đều bị người khác giám sát, Lôi Lạc Thần đành dằn xuống cơn thịnh nộ trong lòng.

Trong người mang theo nỗi giận dữ, anh cùng Kỳ Sơn và Nhất Minh đi thẳng đến phòng họp.

Storm nhìn thấy Lôi Lạc Thần không quan tâm đến việc cô ở bên cạnh người đàn ông khác, trong lòng đau như giao cắt.

Cặp mắt to tròn lúc nào cũng tỏa sáng, chợt cảm thấy cay cay.

Anh thật vô tâm, quan tâm đến cô một chút chắc anh sẽ chết ư?

Trong lòng không vui, cô đặt tách cafe trên tay xuống bàn trước mặt nhìn La Thành.

- Trung Tá, anh dùng xong chưa?

La Thành nghe vậy liền gật đầu, mặc dù từ nãy giờ anh chưa ăn gì cả chỉ lo ngắm nhìn cô.

Hai người sánh bước đi đến phòng họp, La Thành thật chu đáo bước tới mở cửa mời cô vào.

Storm nhìn anh cười lịch sự thay cho lời cảm tạ, cánh cửa phòng vừa được đẩy ra gương mặt nghiêm túc lạnh lùng của Lôi Lạc Thần xuất hiện trước mắt cô.

Lôi Lạc Thần nhìn thấy Storm ánh mắt chợt hiện lên tia sáng, nhưng đột nhiên tia sáng kia trở nên âm u một cách đáng sợ, khi anh nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của La Thành.

Ánh mắt thâm thúy của Lôi Lạc Thần lập tức chuyển sang nơi khác, lúc này anh không biết tâm trạng của mình là sao, anh chỉ biết cô đang thách thức sự nhẫn nại của anh.

Vài phút sau tất cả mọi người đều có mặt đầy đủ trong phòng họp, Trung Tá La Thành đứng ngay chính giữa cất giọng khản trương, bắt đầu cuộc họp.

- Vào 5 giờ sáng giờ địa phương, tổng tư lệnh cho người đưa tin xuống, chiếc máy bay trên tiến đường đưa Bộ Trưởng Bộ Ngoại giao đến Mỹ bị cướp.

Bọn không tặc điều khiển chiếc máy bay đến đảo Sara, một hòn đảo hoang nằm trong phạm vi của Đông Nam Á.

Nghe Trung Tá La Thành nói, tất cả mọi người đều kinh ngạc, chuyến bay của Bộ Trưởng Bộ Ngoại giao được giữ tuyệt mật, bên cạnh còn có rất nhiều cảnh sát xuất sắc theo bảo vệ chặt chẽ.

Nhìn thấy sắc mặt khó tin của mọi người, La Thành nói tiếp.

- Theo như tình báo của đội điều tra đặc biệt, thì bọn không tặc này cùng với bọn cướp cửa hàng trang sức có liên quan với nhau.

Đột nhiên giọng nói trầm trầm của Lôi Lạc Thần vang, lên thu hút ánh nhìn của mọi người.

- Sáng nay tên cướp bị giam trong phòng bệnh đã tỉnh lại.

Kỳ Sơn thẩm tra hẩn, lấy được chút thông tin.

Lôi Lạc Thần nói đến đây, ánh mắt nghiêm nghị nhìn Kỳ Sơn bên cạnh.

Kỳ Sơn lập tức mở ra tập hồ sơ trước mắt.

- Theo như lời khai của tên cướp, thì bọn họ đến từ Nhật Bản.

Vào một năm trước có một nhóm người thần bí chủ động liên lạc với bọn họ, thuê bọn họ đến Thành Phố S để chuẩn bị cho một kế hoạch lớn.

Nhưng trong lúc bọn họ đến đây chờ lệnh, họ nảy sinh lòng tham nên tự quyết định đánh cướp tiệm trang sức.

Thẩm Thanh nghe vậy liền nói xen vào.

- Theo như lời khai của tên cướp, họ tự quyết định đánh cướp tiệm trang sức.

Còn về kế hoạch lớn do đám người thần bí nói, thực chất còn chưa được tiến hành.

Kỳ Sơn nhìn Thẩm Thanh gật đầu, đồng ý với lời nói của cô.

Càng nghe Nhất Minh càng khó hiểu.

- Vậy có nghĩa là còn có một kế hoạch lớn ở phía sau?

Hay là việc cướp máy bay lần này, mới là kế hoạch lớn tên cướp đề cập đến?

Sắc mặt mọi người đều hiện lên sự căng thẳng, bọn người này không đơn giản.

Lôi Lạc Thần tiếp theo lời nói của Nhất Minh.

- Tạm thời tôi sẽ gọi bọn không tặc này là Mouse (Chuột).

Việc họ có thể âm thầm đánh đổ sự phòng vệ của cảnh sát đặc biệt, dễ dàng khống chế phi cơ, đã nói lên một đường giây tội phạm vô cùng nguy hiểm, vừa trầm tĩnh vừa có sự chuẩn bị hãn hoi.

Trung Tá La Thành ấn một cái nút trên điều khiển màu đen trên tay anh.

Hình ảnh của Bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao cùng với từng thành viên trong đội cảnh sát đặc biệt, hiện lên trên màn hình lớn trước mắt họ.

Sau khi nghiêm túc dò xét tình hình, Trung Tá La Thành bắt đầu phân phối mệnh lệnh.

- Vì sự việc lần này có liên quan đến quan chức chính phủ, nên cấp trên rất coi trọng, không muốn xảy ra chút sơ sót gì.

Thủ Tướng đích thân đề bạt đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) xử lý.

Lôi Lạc Thần không cần La Thành nói anh cũng biết, vì đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) là đội đứng đầu trong tổ chức.

Lôi Lạc Thần ngược gương mặt nghiêm nghị của mình lên, nhìn đồng đội cất giọng lạnh lùng.

- Chiều nay chúng ta sẽ bay đến đảo Sara, dù có hy sinh tính mạng cũng phải hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Nhưng trước tiên chúng ta phải liên lạc với người bên Đông Nam Á, nói cho họ biết một tiếng.

Dù sao chúng ta cũng tiến vào phạm vi cai quản của bọn họ.

La Thành nghe Lôi Lạc Thần nói vậy, liền sa sầm mặt nói với giọng khó xử.

- Đảo Sara không nằm trong phạm vi cai quản của chính phủ Đông Nam Á.

Kỳ Sơn thắc mắc khi nghe Trung Tá La Thành nói vậy, anh liền hỏi.

- Vậy thì hòn đảo Sara đó, thuộc về quyền sở hữu của quốc gia nào?

Sao anh càng nghe càng không hiểu, lúc này Lôi Lạc Thần mới lên tiếng giải thích.

- Sara không thuộc về quốc gia nào cả, mà thuộc về Bang Con Rồng Vàng.

Một bang phái hùng mạnh nhất của Đông Nam Á.

Nhất Minh thật sự cảm thấy choáng váng trước lời nói của Thiếu Tá.

Xin phép với chính phủ Đông Nam Á đã là một chuyện vô cùng phức tạp, huống hồ gì là xã hội đen.

Theo sự hiểu biết của Nhất Minh, mười mấy năm trước Bang con Rồng Vàng đã không xem pháp luật ra gì, xem trời bằng vung.

Bây giờ thể lực của bọn họ càng lúc càng hùng mạnh hơn, thì càng khó đối phó.

Lôi Lạc Thần nhìn La Thành nói với giọng đầy quả quyết.

- Việc liên lạc với người bên Bang con Rồng Vàng cứ giao lại cho tôi.

Các người hãy mau đi chuẩn bị khởi hành.

Lôi Lạc Thần nói đến đây dừng lại một chút, ánh mắt có phần giao động nhìn Storm.

Một lúc sau anh nói tiếp.

- Storm, lần này cô không cần theo chúng tôi hành động, cứ ở lại tổng bộ chi diện.

Ánh mắt bất ngờ của mọi người đều nhìn Storm, rồi nhìn sang Lôi Lạc Thần.

Ai nấy đều biết nếu lần này có sự hỗ trợ của chuyên gia vũ khí, mọi chuyện sẽ suôn sẻ hơn, vì không một ai ở trong căn phòng này am hiểu về vũ khí hơn Storm cả.

Mặc dù trong lòng họ không hiểu vì sao Thiếu Tá lại đưa ra quyết định này, nhưng họ vẫn nghe theo mệnh lệnh của anh vô điều kiện.

Ngược lại với bọn họ, Storm không đồng ý.

Anh lấy tư cách gì không cho cô tham gia nhiệm vụ lần này.

Storm đứng bật dậy nhìn Lôi Lạc Thần nói với giọng tức giận.

- Thiếu Tá Lôi, anh thừa biết năng lực của tôi.

Bọn cướp này không chỉ thông minh, còn xảo huyệt.

Có thêm người thì sẽ có thêm cơ hội để chiến thắng.

Cô không hiểu, vì sao mỗi lần có nhiệm vụ anh đều muốn cô ở lại tổng bộ chỉ diện.

Lôi Lạc Thần nghe cô nói vậy, anh dùng tay đập mạnh xuống mặt bàn.

"Àm...."

Âm thanh lớn khiến mọi người kinh ngạc nhìn anh.

- Storm, đây là mệnh lệnh!

Lôi Lạc Thần nói xong đứng lên đi thẳng ra khỏi phòng họp, bỏ lại sau lưng một đám người nhìn theo bóng lưng ngạo mạn của anh.

Vừa rồi anh đã làm gì?

Anh đã không phân công tư, trút hết cơn giận trong lòng vào công việc và lên người cô.

Lôi Lạc Thần với tâm trạng bức bối đi thẳng về phòng của mình, cả đoạn đường trong đầu anh cứ xuất hiện hình ảnh của La Thành và Storm thân mật bên nhau.

Nhìn thấy tay La Thành chạm vào mặt cô, ngọn lửa căm phẫn trong lòng anh đã xông lên đến đỉnh đầu.

Lôi Lạc Thần hung hăng đá văng cánh cửa phòng của mình bước vào trong, theo thói quen dùng chân khép cánh cửa sau lưng lại.

Nhưng thật không ngờ một bàn tay trắng nõn thò vào chặn cửa lại, bàn tay mềm mại vô tình bị kẹp giữa cánh cửa phòng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Tổ tình

Bàn tay trắng như tuyết với những ngón tay thon dài bị kẹp giữa cánh cửa cứng ngắc, khiến Storm đau điếng kêu lên.

"Ahhhhhhhhh."

Cô thở dài trầm nghĩ, tại sao mình lại ngu như vậy, dùng tay chặn cửa?

Nghe tiếng kêu đau đớn của cô, anh lo lắng quay đầu lại, nhìn thấy cánh cửa đóng mạnh vào tay cô, lòng anh quặn đau.

Lôi Lạc Thần bước tới cẩn thận cầm lấy bàn tay bị thương lên xem.

Nhìn thấy vết bầm tím hiện lên trên tay cô, ánh mắt quan tâm của anh chợt hiện lên nỗi lo.

Anh cúi đầu dùng miệng thổi nhẹ vào tay cô, cất giọng trầm khàn.

- Em lớn rồi, sao ngốc vậy?

Không biết làm như vậy, sẽ khiến tay mình bị thương sao?

Mặc dù anh buông ra lời trách móc, nhưng cử chỉ quan tâm dịu dàng của anh khiến cơn giận trong lòng cô nguôi đi.

Luồng gió nhẹ nhàng mát mẻ thổi ra từ miệng anh, khiến tay cô dễ chịu hơn nhiều, cô nhìn anh một hồi lâu rồi mới lên tiếng.

- Anh cũng biết quan tâm đến em sao?

Em còn tưởng trong lòng anh chỉ có Thẩm Thanh thôi.

Mạnh An Nhi vừa nói vừa xoay mặt sang chỗ khác, nghĩ đến Thẩm Thanh là trong lòng cô cảm thấy khó chịu ngay.

Lôi Lạc Thần nghe cô nói chợt dừng lại động tác thổi của mình, ngược mắt lên nhìn cô.

Anh không ngờ cô còn nhớ đến chuyện của bốn năm trước, khi anh đem Thẩm Thanh ra làm cái cớ để từ chối tình cảm của cô dành cho anh.

Lôi Lạc Thần không biết phải nói gì, anh chưa từ bỏ tình với ai càng không hiểu tình yêu là gì.

Nhìn thấy anh thần sắc khó xử, cô nghĩ vì mình đột nhiên nhắc đến Thẩm Thanh nên anh mới không được tự nhiên.

Chắc anh cảm thấy có lỗi với Thẩm Thanh khi quan tâm đến cô.

Trong lòng nghĩ vậy, cô chợt rút tay ra khỏi bàn tay ấm áp của anh, xoay người lại muốn rời khỏi phòng.

Mạnh An Nhi tự nói với lòng.

Đúng thật là hết thuốc chữa, chẳng lẽ trên thế gian này chỉ có anh là đàn ông chẳng?

- Thiếu Tá, xin lỗi đã làm phiền đến anh.

Kì thật cô đến tìm anh là để nói về chuyện đi đến đảo Sara, nhưng vào giờ phút này việc đi hay không chẳng còn quan trọng nữa.

Storm nói xong xoay người lại bước ra cửa, nhìn thấy cô quay lưng về phía mình, không biết vì sao anh lại có cảm giác nếu lần này anh để cô đi, chắc có lẽ anh sẽ mất cô vĩnh viễn.

Suy nghĩ này khiến anh không tự chủ bước tới, đôi tay cường tráng choàng qua vòng eo nhỏ của cô.

Tòan thân Mạnh An Nhi cứng đờ, tấm lưng mảnh mai chạm vào lồng ngực rắn chắc ấm áp của anh, trái tim cô vô thức nhảy loạn nhịp.

Cảm giác thực hư này khiến đầu cô choáng váng, cô đứng bất động thờ cũng không dám chỉ e là đó chỉ là một giấc mơ, nếu cô thờ mạnh sẽ tỉnh giấc.

Trong căn phòng yên tĩnh giờ chỉ nghe được tiếng tim đập loạn của hai người, một hồi lâu Lôi Lạc Thần mới đặt cái cảm cương nghị của mình lên vai cô, gương mặt hai người gần nhau trong gan tấc, hơi thở nóng hổi cùng với mùi xạ hương và hổ phách thuộc về riêng anh phả thẳng vào mặt cô.

Mạnh An Nhi ngượng ngùng đứng yên đó, mặc dù hai người quen nhau từ nhỏ nhưng chưa từng có cử chỉ thân mật như bây giờ.

Đột nhiên giọng nói trầm trầm của anh vang lên bên tai cô.

- An Nhi.....anh.....

Những lời trong lòng anh lên đến mép môi nhưng lại không nói nên lời, anh phải nói sao đây?

Nói rằng lòng anh vô cùng hoang mang.

Nói rằng cô đã khiến trái tim anh giao động.

Hay nói rằng lòng anh đã bị cô tác động.

Mạnh An Nhi đứng bất động trong vòng tay của anh, anh muốn nói gì?

Cả đời anh làm chuyện gì cũng dứt khoát quả quyết nhưng sao về phương diện tình cảm anh lại dầy dụa như vậy.

Cô nhẫn nại chờ anh rất lâu, nhưng anh cứ ngập ngừng không nói.

Đột nhiên cô nhớ đến, hiện tại bên cạnh anh còn có Thẩm Thanh, anh đã là bạn trai của người ta.

Mặc dù anh và cô quen nhau trước nhưng anh và Thẩm Thanh đã là người yêu của nhau, nếu anh chưa làm rõ được tình cảm của anh với Thẩm Thanh, thì không nên vượt quá giới hạn với cô.

Trong lòng nghĩ vậy Mạnh An Nhi lập tức gạt hai tay anh ra khỏi eo cô.

Cô vừa bước một bước bàn tay rộng lớn của anh, đã vươn tới nắm lấy tay cô, kéo cô lại.

Lôi Lạc Thần ngẫm nghĩ một lúc trầm giọng nói.

- An Nhi, anh không biết thứ tình cảm trong lòng anh đối với em có phải là tình yêu không.....

Nhưng khi nhìn thấy em ở cùng người đàn ông khác, anh rất khó chịu không thể tập trung vào thứ gì hết.

Chỉ nghĩ đến việc em không còn quan tâm lo lắng cho anh giống như trước đây, trái tim anh cảm thấy rất đau.

Mạnh An Nhi sưng sờ trong giây lát, nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của anh, đuôi mắt cô hơi cong lên.

Cô biết đối với một người lạnh lùng ngạo mạn như anh, nói ra những lời này đã là việc rất khó khăn.

Nếu anh không nhìn thấy cô và La Thành ở trong căng tin lúc sáng, chắc có lẽ anh sẽ không đối diện với tình cảm của mình.

Nhưng.....

- Vậy anh định giải quyết như thế nào với Thẩm Thanh, bạn gái của anh?

Lôi Lạc Thần nhìn sâu vào mắt cô, nhìn thấy tia đau lòng khi nhắc đến người gọi là bạn gái của anh.

Anh đột nhiên dùng sức kéo mạnh một cái, thân thể mảnh mai thuận theo hành động của anh nằm gọn trong lòng anh.

Lôi Lạc Thần ôm cô rất chặt, mùi thơm ngọt ngào của loài hoa Tử Đằng tỏa từ trên người cô xông thẳng vào mũi anh, khiến lòng anh tan chảy.

Anh nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu, hai tay càng siết chặt thân thể mềm mại của cô hơn, cất giọng đều đều.

- Anh và Thẩm Thanh không hề có quan hệ gì cả, lúc trước đã không sau này càng không!

Mạnh An Nhi kinh ngạc đẩy anh ra, mặc dù cô cao 1m75 nhưng Lôi Lạc Thần vẫn cao hơn cô nhiều nên cô phải ngước mặt lên nhìn anh.

Nhìn thấy vẻ mặt ngỡ ngàng khó tin của cô anh khẽ cười.

Bàn tay rộng lớn vươn lên sờ vào cái cằm tinh tế của cô, từ từ nâng mặt cô lên đối diện với anh.

- Em không tin anh?

Mạnh An Nhi lắc đầu, cô biết tính tình của anh, anh không cần thiết phải nói dối.

Thế nhưng cô nghĩ mãi cũng không nghĩ ra.

- Bốn năm trước chẳng phải anh nói rằng anh và Thẩm Thanh có quan hệ nam nữ sao?

Lôi Lạc Thần biết bốn năm trước mình đã khiến cô tổn thương, anh trầm giọng giải thích.

- Thật ra từ trước đến giờ anh chưa từng xảy ra quan hệ với bất kì ai.

Bốn năm trước vì đột nhiên em đến tỏ tình với anh, anh không biết phải tiếp nhận như thế nào đành tìm đại một cái cớ.

Mạnh An Nhi xấu hổ vì câu nói "đột nhiên em đến tỏ tình với anh".

Cô nhìn anh nói.

- Anh có biết anh đã khiến em tổn thương đến dường nào không?

Từ nhỏ đến lớn em cho rằng anh là của em, cho đến khi anh nói anh chỉ xem em như em gái, thế giới xung quanh em dường như sụp đổ chỉ vì câu nói đó của anh.

Mạnh An Nhi nói với giọng tức tưởi, cô nâng tay đánh vào ngực anh trút giận.

Anh để mặc cho cô đánh mình, anh biết mình là người có lỗi.

Đợi đến khi Storm trút hết nỗi giận trong lòng, anh mới vươn tay nắm lấy tay cô đặt ở ngay vị trí trái tim của mình.

- Anh nói vậy là vì anh sợ.....

Mạnh An Nhi nghe anh nói trong lòng khó hiểu.

- Anh sợ về điều gì?

Chẳng lẽ anh sợ cô?

- Anh sợ em còn quá nhỏ không hiểu tình cảm của mình, sợ một ngày nào đó em sẽ nhận ra rằng anh không phải là người đàn ông trong đời em, mà chỉ là

Anh cúi đầu áp đôi môi mỏng lên cánh môi mềm mại, hôn cô một cái.

Nụ hôn tuy rất nhanh mang theo sự ngại ngùng, vì đó là nụ hôn đầu của anh.

Khi đôi môi anh chạm vào cánh môi đầy đặn của cô, trái tim anh nhảy loạn, cảm giác sung sướng thôi thúc anh khom tới, một lần nữa hôn cô.

Nụ hôn bắt đầu thật dịu dàng cẩn trọng, đột nhiên chuyển sang cuồng nhiệt đắm thiết hơn.

Đầu lưỡi nóng bỏng hiện ngang tách đôi môi khiêu gợi thom ngọt ngào của cô ra, tiến thẳng vào bên trong khoang miệng, hút lấy mật ngọt thuộc về riêng cô.

Cảm giác hưng phấn khi hai đầu lưỡi vô thức khiêu vũ trong miệng đối phương, càng khiến cảm xúc đè nén trong lòng đối phương bấy lâu nay không lửa cũng bốc cháy.

Đối với một người luôn cho rằng mình có khả năng kiềm chế rất cao như anh, nhưng một khi ở cùng người phụ nữ anh yêu thương nhất, cũng không thể nào đề nên được dục vọng trong lòng mình.

Lôi Lạc Thần một tay choàng qua eo cô kéo cô sát vào lòng, tay còn lại giữ chặt gáy cô.

Đôi môi kiều ngạo hé mở ra mút nhẹ nhàng cánh môi cô, nụ hôn của anh đầy mãnh liệt, đầu lưỡi nóng hừng hực xoáy quanh lưỡi cô, nụ hôn vừa dịu dàng vừa mạnh mẽ khiến hai người cảm giác phiêu linh.

Mạnh An Nhi bị nụ hôn bá đạo của anh, khiến cảm xúc trong lòng thăng hoa đến tuyệt đỉnh.

Hai tay cô không tự chủ siết chặt eo anh, cô không ngờ nụ hôn của anh lại tuyệt vời như vậy, khiến đầu cô cảm thấy lâng lâng.

Lôi Lạc Thần cảm nhận được hơi thở của cô trở nên bất ổn, anh lưu luyến buông đôi môi quyến rũ của cô ra, ánh mắt sắc bén lúc này đã bị một tầng mây mờ của dục vọng bao phủ.

Mạnh An Nhi nhìn sâu vào mắt anh, nhìn anh lúc này thật nam tính hấp dẫn.

Lôi Lạc Thần không thể nào kiềm chế được sự khao khát muốn có được cô, nhưng chút ít lý trí còn lại khiến anh phải dừng lại hành động chiếm hữu của mình.

Đột nhiên anh ôm chặt cô vào lòng, hơi thở nặng nề bất ổn vang lên bên tai cô.

Mạnh An Nhi biết anh đang cố gắng kiềm chế dục vọng trong lòng, cô mỉm cười hạnh phúc ôm anh.

Cuối cùng người đàn ông này đã thuộc về cô.

Một lúc sau Lôi Lạc Thần buông cô ra, chỉ vào cái ghế bên cạnh nói.

- *Em ngồi ở đây chờ anh một chút.*

Anh nói xong đi thẳng vào trong phòng tắm.

Lôi Lạc Thần không quan tâm đến quần áo đang mặc trên người mình, anh bước thẳng vào trong phòng tắm, tay bật vòi nước lên.

Vòi xen lớn phía trên không ngừng phun ra những giọt nước trong suốt lạnh như băng, chạm lên gương mặt anh tuần cùng với thân hình vạm vỡ của anh.

Chiếc áo sơ mi màu trắng bị nước thấm ướt, bó sát vào thân thể cường tráng, để lộ cơ bắp săn chắc cùng với cái bụng sáu múi.

Đứng trong phòng tắm đều duy nhất hiện lên trong đầu anh, chính là gương mặt hồng hào, cặp mắt mông lung của cô.

Mạnh An Nhi ngồi trên chiếc ghế bằng gỗ kiên nhẫn chờ anh, đột nhiên trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy, cô quay đầu lại nhìn về phía cánh cửa phòng tắm, lúc này chỉ được khép hờ.

Cô cong môi cười ngọt ngào, không cần nghĩ cũng biết anh đang dùng nước để hạ hỏa.

Mười phút sau Lôi Lạc Thần từ trong phòng tắm bước ra ngoài, nghe được tiếng động cô xoay lại nhìn anh.

Lúc này trên người anh là bộ quân phục màu xanh, trên vai có rất nhiều huy hiệu anh dũng, cùng với ngôi sao tượng trưng cho cấp bậc Thiếu Tá của anh.

Cô nhìn anh không chớp mắt, lúc trước cô nghĩ khi đàn ông mặc âu phục là nhìn hấp dẫn nhất, vì âu phục trên người họ càng tôn lên vẻ sang trọng.

Nhưng bây giờ nhìn anh trong bộ quân phục, cô mới biết quân phục mặc trên người anh càng tôn lên vẻ oai phong mang theo sự ngông cuồng ngạo mạn, khiến cô không tài nào dời tầm mắt của mình khỏi người anh.

Lôi Lạc Thần uy nghiêm bước tới bên cạnh cô, anh đưa tay nắm lấy tay cô.

- *Đi, anh đưa em đến gặp một người.*

Mạnh An Nhi nghi ngờ trong lòng, sáng mai đã khởi hành đến đảo Sara, vậy bây giờ anh định đưa cô đi gặp ai?

Tuy trong lòng thắc mắc, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn bước đi theo anh.

Anh đưa cô đến một nơi bí mật trong quân doanh.

Storm không thể nào ngờ được trong quân doanh lại có một nơi cơ mật như thế này, trước khi bước chân vào được nơi này họ phải đi qua mấy cánh cửa phòng vệ.

Cô quan sát một vòng, trước cửa phòng có rất nhiều quân nhân, nghiêm ngặt canh chừng.

Lôi Lạc Thần nhìn tên quân nhân gạt đầu một cái, rồi bước tới cánh cửa tự động, anh đặt bàn tay của mình lên bàn phím ổ khoá.

Sau khi tiết bị kiểm chứng dấu vân tay xác định được thân phận của anh, cánh cửa mới từ từ mở ra.

Anh nhìn cô lúc này còn đang đứng ngây người phía sau nhìn xung quanh.

- *Chúng ta vào trong.*

Storm nhìn anh gạt đầu một cái, thận trọng đi theo anh vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Soul 'linh hồn';

Vừa bước vào trong, cánh cửa bằng sắt phía sau họ lập tức đóng lại.

Nghe được tiếng động lớn cô quay đầu lại xem, nhìn thấy hai tên quân nhân tay cầm súng đứng trước cánh cửa sắt canh chừng.

Storm nghi ngờ không biết nơi này là đâu, tại sao lại thần thần bí bí đến như vậy.

Lôi Lạc Thần nhìn thấy vẻ mặt tọc mạch của cô, anh dùng ánh mắt trấn an nhìn cô, gạt nhẹ đầu.

Storm mỉm cười bước theo sau anh, cặp mắt sắt bén nhìn đảo dắc.

Storm kinh ngạc với hoàn cảnh của nơi này, trước mắt cô là một không gian rộng lớn, với tất cả thiết bị công nghệ thông tin mà cô có thể nghĩ đến.

Nhiều máy móc đến chính bản thân cô, cũng chưa từng nhìn thấy qua.

Ba người đàn ông nhìn thấy anh và cô, họ liền cung kính cúi đầu chào anh.

- Thủ lĩnh.

Lôi Lạc Thần nhìn họ, vẫy tay một cái.

Họ liền hiểu ý quay trở về vị trí của mình.

Lôi Lạc Thần nhìn Storm, lúc này sắc mặt của cô lộ rõ sự thích thú, ánh mắt sáng quắc nhìn khắp nơi.

Anh vươn bàn tay ấm áp của mình tới, nắm chặt tay cô nói với giọng dịu dàng.

- An Nhi, em thấy nơi này ra sao?

Storm nhìn một vòng, gạt đầu táng dương.

- Em rất thích nơi này, thiết bị và máy móc ở nơi này đã khiến em mở mang kiến thức.

Dù có tiền cũng chưa chắc gì mua được.

Nói đến đây Storm chợt dừng lại, cô dùng tay chỉ vào màn hình máy vi tính trước mặt, nói với giọng phấn khởi.

- Nếu em đoán không lầm, thì đó chính là phần mềm Iris có phải không?

Storm vừa nói vừa bước tới bên cạnh một người đàn ông, lúc này hắn đang dùng chương trình Iris để loại bỏ sự xâm nhập của bọn hacker.

Lôi Lạc Thần dứt hai tay vào trong túi quần tây của mình, thần thái vô cùng ngạo mạn, bước đi chậm rãi phía sau cô.

Đột nhiên giọng nói trầm trầm của anh vang lên, thu hút sự chú ý của Storm.

- Không sai, đó chính là chương trình Iris do mẹ của anh phát minh ra.

Sau bao nhiêu lần chỉnh sửa, bây giờ Iris còn lợi hại hơn xưa nhiều.

Không chỉ chống xâm nhập, còn phản xâm nhập một cách dễ dàng.

Khi anh nói ra những lời này, ánh mắt của anh hiện lên sự tự tin pha lẫn tia kiêu ngạo.

Cặp mắt sắc bén của Storm nhìn anh không chớp, sự nguông mộ mà cô dành cho anh đã hiện lên rõ ràng trên gương mặt xinh đẹp của cô.

Lúc nhỏ cô từng nghe ba kể về bác Lôi, đệ nhất hacker, có biệt danh là "The Devil".

Lúc đó cô rất hâm mộ anh vì có ba mẹ là cao thủ hacker, cô cũng muốn học nên đi theo năn nỉ anh dạy cho cô.

Nhưng thật đáng tiếc cô không có khiếu hacking, dù anh có chú tâm dạy cho cô, cô vẫn không hiểu.

Kì thực khi nhìn vào vũ khí, cô liền biết cách xử dụng nó ngay, nhưng khi nhìn vào những ngôn ngữ lập trình trên màn hình máy vi tính, không biết vì sao đầu cô cảm thấy rất đau.

Nhìn thấy ánh mắt hâm mộ của cô khi nhìn anh, Lôi Lạc Thần vui vẻ trong lòng.

Sự dịu dàng trên mặt anh, khiến đám thuộc hạ bất ngờ.

Thủ lĩnh là một người nghiêm ngặt, gương mặt lạnh lùng chưa từng biến sắc trước mọi hoàn cảnh.

Nhưng hôm nay gương mặt băng lãnh của thủ lĩnh, lại vì cô gái này mà trở nên ôn hoà một cách khó tin.

Lôi Lạc Thần không quan tâm đến ánh mắt thâm dò của đám thuộc hạ, anh thần nhiên nắm tay cô đưa cô tham quan một vòng, vừa đi anh vừa giải thích với cô.

- Anh là thủ lĩnh của đội hacker "SOUL" còn được gọi là "LINH HỒN".

Một đội hacker gồm có hai mươi thành viên, bọn họ làm việc cho chính phủ.

Không!

Nói cho chính xác, bọn họ làm việc cho anh.

Họ chỉ nghe theo mệnh lệnh của một mình Lôi Lạc Thần anh, dù cấp trên có đưa ra mệnh lệnh, họ cũng sẽ không phục tùng, nếu không có sự đồng ý của anh.

Cô gật đầu khi nghe anh nói vậy, cuối cùng tắc mắc trong lòng cô bấy nhiêu năm, giờ đã có câu trả lời.

Từ nhỏ đến lớn niềm đam mê duy nhất của anh chính là hacking, thế nhưng không hiểu vì sao khi lớn lên anh lại quyết định gia nhập vào quân đội.

Bây giờ cô mới hiểu, cô tò mò nhìn xung quanh, vũ khí thì cô đã nhìn thấy rất nhiều, nhưng về những thứ máy móc dùng để hacking, thì cô thật sự không biết.

Nói là máy móc nhưng trên thật tế chỉ là máy vi tính, nhưng đều khiến một người trở thành cao thủ hacking không nằm ở máy vi tính hay chương trình hacking, mà nằm ở kỹ thuật của họ.

Dù trong tay có được bộ máy vi tính tốt nhất, một chương trình hacking siêu việt, nhưng người dùng lại không am hiểu gì về hacking thì cũng vô dụng.

Anh đưa cô đến một căn phòng được vây quanh bởi bốn bức tường kính trong suốt, trên bức tường lớn trước mặt treo hàng trăm màn hình LCD, cô hiếu kỳ nhìn kỹ vào màn hình.

Cô bất ngờ khi phát hiện, họ lắp đặt máy camera giám sát khắp nơi ở Thành Phố S.

Thì ra nơi này là nơi họ giám sát toàn bộ an ninh của Thành Phố S.

Nhìn thấy Lôi Lạc Thần tất cả mọi người đều dừng lại động tác của mình, thận trọng đứng lên cúi đầu cung kính chào anh.

- Thủ lĩnh.

Anh gật đầu một cái, họ liền hiểu ý quay trở về công việc của mình.

Mạnh An Nhi đứng phía sau anh, cặp mắt sắc bén không ngừng quan sát xung quanh.

Cô ngỡ ngàng khi phát hiện trên màn hình ở góc bên trái, đang trực tiếp quay lại tình cảnh của Sân bay quốc tế Sheremetyevo ở Nga.

Thì ra họ không chỉ giám sát Thành Phố S mà còn có tai mắt khắp nơi trên toàn thế giới.

Nhìn thấy vẻ mặt bất ngờ của cô, Lôi Lạc Thần nhìn theo ánh mắt của cô.

Anh nhếch môi cười nhẹ, bước tới bên cạnh cô nói.

- An Nhi em đừng quá kinh ngạc,

Nhiệm vụ của bọn anh chính là giám sát, và xâm nhập sự riêng tư của người dân và hệ thống an ninh của quốc gia.

Thuộc hạ của anh dùng cách hacking, ở từ xa bí mật truy cập vào các thiết bị cá nhân và của chính phủ, tất cả thông tin riêng tư hay tài liệu có liên quan đến chính trị mà họ lưu trữ, đều được thuộc hạ của anh giám sát một cách chặt chẽ.

Hacking không chỉ thu thập thông tin còn có thể khống chế thời gian thực tại, dùng thiết bị microphone của ảnh, hoặc dựa trên GPS định vị công nghệ, để giám sát.

Hacker còn có thể phục hồi lại dữ liệu vô tình hay cố ý bị xóa đi, và đôi khi những thông tin được thu thập chính là mấu chốt để ngăn ngừa hành vi phạm tội của bọn khủng bố, nhằm mục đích giảm tới thiểu sự thiệt hại cho quốc gia, lẫn người dân vô tội.

Storm không ngờ trách nhiệm anh gánh trên vai lại quan trọng đến như vậy, nếu so với anh thì chuyên gia vũ khí như cô chẳng là gì cả.

Nhìn thấy Lôi Lạc Thần bước tới, cô gái trẻ tầm mười sáu tuổi đang ngồi trước máy vi tính, đột nhiên đứng lên nhường lại vị trí của mình cho anh.

- Thủ lĩnh, mạng đã được kết nối.

Đột nhiên màn hình lớn trước mặt Lôi Lạc Thần được bật lên, hình ảnh của một người đàn ông trẻ, xuất hiện trên màn hình.

Mạnh An Nhi quan sát người đàn ông, cô thật không ngờ trên thế gian này ngoài anh Lạc Thần của cô ra, còn có một người đẹp trai đến như vậy.

Gương mặt của cậu ta đẹp đến không thể tả, mặc dù còn nhỏ tuổi nhưng trên người cậu ta toát lên khí thế khiếp người.

Sự uy nghiêm vô tình của một thủ lĩnh hiện, lên rõ ràng trong ánh mắt sâu thẳm của cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Nam Cường

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Người đàn ông trẻ sở hữu gương mặt hoàn mỹ, ngũ quan cân đối tương xứng hai bên, sống mũi cao rộng, nhân trung rõ rệt, cùng với đôi môi bạc mỏng mím chặt thành đường thẳng.

Trên gương mặt anh tuấn của hắn không hề lộ ra chút biểu cảm gì, cái duy nhất Storm nhìn thấy chính là sự ngạo mạn tỏa ra từ trong ánh mắt sâu thẳm của hắn ta.

Hắn mặc trên người bộ âu phục màu đen, phong thái vương giả ngồi trên chiếc ghế da rộng lớn.

Đứng bên cạnh hắn là hai người đàn ông và một cô gái trẻ, với mái tóc tím, gương mặt của họ giống y như người máy, không một tia cảm xúc.

Storm bị sự thần bí tỏa ra từ trên người đàn ông trước mặt thu hút, trên người hắn tiềm ẩn thứ gì đó vô cùng nguy hiểm, y như con rắn Hoa Cò nhỏ với màu sắc rực rỡ, thần nhiên quần lầy cánh tay của hắn.

Đừng bị sắc đẹp rực rỡ của loài rắn bảy màu này đánh lừa, nó là loài rắn vô cùng nguy hiểm với nọc độc mạnh.

Sau khi quan sát kỹ người đàn ông trước mặt, trong lòng cô hiện lên cảm giác quen thuộc.

Sự quen thuộc này, bất chợt khiến cô không còn sự đề phòng đối với hắn.

Cô khom tới muốn hỏi Lôi Lạc Thần hắn là ai, đột nhiên giọng nói lạnh lùng của Lôi Lạc Thần vang lên.

- *Tôi có chuyện muốn nói với cậu.*

Người đàn ông với sắc mặt lạnh tanh đáp.

- *Chuyện gì?*

Mạnh An Nhi đứng một bên nghe hai người nói chuyện, trong lòng cảm thấy buồn cười.

Hai người lạnh lùng kiêu ngạo như nhau, nói chuyện cũng cụt ngủn như nhau.

Lôi Lạc Thần không khách khí, nói thẳng vào vấn đề.

- *Tôi muốn thông báo với cậu, sáng mai tôi và đồng đội sẽ bay đến đảo Sara.*

Giương mặt của người đàn ông không hề biến sắc, dường như hắn đã biết trước việc Lôi Lạc Thần sẽ gọi cho hắn.

Hắn gật đầu một cái, cất giọng đều đều.

- *Được, tôi sẽ ra lệnh cho thuộc hạ mở đường!*

Nghe những gì người đàn ông kia nói, cô mới biết cậu ấy là ai.

Nam Cường!

Đúng, chính là Nam Cường, mười mấy năm không gặp cậu ấy, cậu ấy đã trưởng thành, và đã là một người đàn ông đẹp trai mạnh mẽ, sự ngông cuồng tỏa ra từ trên người của cậu ấy, so với ba mẹ của cậu ấy có hơn chứ không kém.

Nam Cường vươn cánh tay trái đang đỡ con rắn bảy màu quần lấy lên, ra hiệu cho thuộc hạ.

Cô gái trẻ phía sau lập tức hiểu ý, cúi đầu nhận lệnh.

- *Thuộc hạ đã hiểu.*

Cô gái cung kính đáp.

Nam Cường trầm mặc trong giây lát, hần thần nhìn dùng tay phải vuốt ve đầu con rắn trên tay trái.

Đột nhiên hần cất giọng lạnh lùng.

- *Cậu cần tôi giúp gì không?*

Lôi Lạc Thần lắc đầu từ chối.

- *Không làm phiền đến cậu.*

Trong lúc Nam Cường nói chuyện với Lôi Lạc Thần, con rắn bảy màu trên tay hần nhìn thấy sát khí tỏa ra từ trong ánh mắt của Lôi Lạc Thần.

Con rắn đột nhiên mở miệng gầm nanh sắt nhọn chứa đựng nọc độc, như muốn phục kích Lôi Lạc Thần, để bảo vệ cho chủ nhân của nó.

Nam Cường cảm nhận được sát khí tỏa ra từ con rắn, hần nhẹ nhàng vuốt vuốt đầu nó, muốn trấn an con rắn độc.

Lôi Lạc Thần thật sự hiếu kì về Nam Cường, cậu em rể tương lai này của mình.

Lúc nhỏ anh từng nghe ba mẹ nhắc đến chuyện, hôn ước giữa Lạc Tuyết và Nam Cường.

Thế nhưng hôm nay nhìn vào cử chỉ lạnh lùng của Nam Cường, anh không thể tưởng tượng được việc Lạc Tuyết và Nam Cường sống chung với nhau.

Storm bị sự quyến rũ của con rắn bảy màu trên tay Nam Cường mê hoặc, loài rắn tuy mang trong mình nọc độc chết người, nhưng lại vô cùng trung thành với chủ nhân.

Trong lúc Storm đang chăm chú vào con rắn bảy màu, đột nhiên màn hình trước mặt họ chớp một cái, chuyển sang màu đen.

Nam Cường biến mất trước mặt cô, Storm còn chưa kịp nói gì với cậu ấy.

Sau khi giải quyết xong vấn đề mượn đường, Lôi Lạc Thần đưa cô đến văn phòng riêng của anh.

Căn phòng này ngoài Kỳ Sơn ra, không ai được phép bước vào.

Hai người vừa bước vào trong, cánh cửa tự động làm bằng kính sau lưng họ lập tức khép chặt lại.

Anh ung dung bước tới chiếc ghế sofa màu đen đặt ngay chính giữa phòng ngồi xuống, cô thận trọng bước theo sau anh.

Bước vào phòng cô nhanh chóng quan sát một vòng, căn phòng này giống y như thư phòng ở biệt thự Lôi Viên.

Nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của cô Lôi Lạc Thần dùng tay vỗ vỗ lên ghế bên cạnh, ý bảo cô ngồi xuống bên cạnh anh.

Mạnh An Nhi nhìn anh, bước vào phòng cô cảm giác được Lôi Lạc Thần đã buông xuống bộ mặt lạnh lùng xa cách của ngày thường, trở lại anh Lạc Thần dịu dàng ấm áp của cô.

Lúc này anh ngồi trên chiếc ghế sofa với tư thế vô cùng thoải mái, chân này bắt chéo chân kia, tay ung dung đặt trên thành ghế sofa.

Cô bước tới ngồi xuống bên cạnh anh, một tay anh choàng qua eo cô, tay còn lại vươn tới cầm lên cái điều khiển trên bàn.

Không biết anh ấn vào nút gì trên cái điều khiển, đột nhiên bức tường kính trước mặt chuyển sang màu đen.

Lúc này bên ngoài không thể nhìn thấy bên trong căn phòng, nhưng bên trong lại có thể quan sát mọi thứ đang diễn ra bên ngoài.

Storm nhìn anh, không biết vì sao cô lại có cảm giác phía sau thân phận Thiếu Tá của anh, còn có một thân phận khác.

Nhìn thấu tâm tư của cô, Lôi Lạc Thần trầm giọng giải thích.

- *Thật ra sáu năm trước Đại Tướng đến tìm anh, muốn anh gia nhập vào quân đội, mục đích không chỉ đơn giản là một quân nhân.*

Đại Tướng muốn anh dùng năng khiếu hacking của mình, để khống chế toàn bộ mạng lưới thông tin và an ninh của Thành Phố S.

Anh và Đại Tướng có hiệp định, ở trong quân trường anh sẽ bí mật thành lập một đội ngũ hacker của riêng mình, gọi là " Soul".

Soul là đội hacker ẩn mình dưới cái bóng của Thiếu Tá Lôi.

Lôi Lạc Thần nói đến đây, mấy ngón tay thon dài đang đặt trên thành ghế, bất giác làm động tác nhịp nhịp theo thiết tấu.

Mạnh An Nhi thật kiên nhẫn, nghe anh nói tiếp.

- Thuộc hạ của anh, được đích thân anh chỉ huy phân phối mệnh lệnh.

Trong tay anh nắm giữ những phương trình hacking tối tân nhất và cả Iris cũng đang được dùng để bảo vệ cơ mật của quốc gia.

Anh đồng ý với Đại Tướng chuyện "Soul" phải giữ tuyệt mật, chỉ cần Soul có thể ngăn ngừa sự xâm nhập của những quốc gia thù địch và những tổ chức khủng bố thì Đại Tướng sẽ không quản những gì anh làm.

Thì ra là vậy!

Cô nắm lấy tay anh, nhẹ giọng nói.

- Em không biết ước mơ của anh là gì, em chỉ biết dù anh muốn làm gì đi chăng nữa, em cũng sẽ ủng hộ anh.

Ánh mắt sắc bén của anh đang nhìn về phía trước đột nhiên nhìn cô, sự dịu dàng tỏa ra từ trong mắt anh khiến trái tim cô thổn thức.

Anh biết ở trên thế gian này ngoài ba mẹ và Lạc Tuyết ra, cô chính là người duy nhất anh có thể tin tưởng.

Nhưng thật kì lạ, bây giờ cô đã ở bên cạnh anh, nhưng nỗi bất an trong lòng anh lại càng gia tăng.

Lúc trước anh không có nhược điểm để kẻ khác công kích, bây giờ cô đã là nhược điểm của anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Tứ đại tài phiệt

Trong căn phòng VIP sang trọng tại quán bar Night Angel, ngồi bốn người đàn ông ưu tú, còn được gọi là Tứ đại tài phiệt, một thời làm mưa làm gió tại Thành Phố S.

Theo bên cạnh họ là bốn thuộc hạ cận thân, Tề Phong, Việt Vũ, Trần Siêu và Tạ Chánh.

Bốn người cung kính đứng nghiêm trang sau lưng họ chờ lệnh.

Bar Night Angel thuộc quyền sở hữu của bang Phi Long, một trong những bang hội hùng mạnh nhất thế giới ngầm hiện nay.

Lúc trước nơi này còn được gọi là thiên đường của sự tự do, một nơi thư giãn dành riêng cho những người có quyền lực trong xã hội.

Bây giờ bar Night Angel được Nam Cường tiếp quản, Nam Cường còn độc ác hơn ba mẹ của mình gấp mười lần.

Nam Cường đã ra ba quy định, cho những kẻ bước vào nơi này.

Một, không mãi dâm.

Hai, không ma túy.

Ba, không gây náo loạn.

Ai phạm phải một trong ba quy định trên, sẽ bị anh trừng trị thẳng tay, dù người đó có thân phận gì cũng vậy.

Ánh đèn mờ ảo, tiếng nhạc êm ả cùng với hương vị rượu mạnh, thoang thoảng tỏa ra từ trong chai rượu Whisky lâu năm, khiến tâm tình của bốn người đàn ông sáng khoái vô cùng.

Mạnh Hùng, Nam Liệt, Lôi Lạc Thiên và Trần Hạo, mỗi người mang trong người phong thái riêng của mình.

Nam Liệt vẫn ngông cuồng như xưa, Lôi Lạc Thiên lạnh lùng bá đạo, sự nguy hiểm tỏa ra từ trên người Mạnh Hùng không hề giảm đi theo thời gian, còn về phần Trần Hạo.

Tuy trên mặt Trần Hạo vẫn là nụ cười bất cần đời, nhưng trong ánh mắt của anh lại lộ rõ sự thâm sâu khó đoán.

Thời gian thấm thoát trôi qua đã bao nhiêu năm, thế nhưng tình bạn giữa họ càng lúc càng mặn nồng hơn.

Bốn người vẫn giữ lời hứa của mình, cứ đầu tháng sẽ gặp mặt tại bar Night Angel.

Lôi Lạc Thiên nhìn ba người bạn chí cốt, trong lòng vui vẻ, mặc dù công việc luôn khiến anh bận bịu, nhưng mỗi khi hàn huyên cùng đám bạn thân, sự căng thẳng mệt mỏi trong lòng dường như không cánh mà bay đi.

Mạnh Hùng tao nhẩn lấy hộp cigar trong túi áo vest ra, đưa cho mỗi người một điếu.

Sau khi Nam Liệt, Lôi Lạc Thiên và Trần Hạo lấy xong, anh tiện tay đặt hộp cigar xuống cái bàn cafe trước mặt, nhìn Nam Liệt nói.

- Liệt, tôi nghe nói bây giờ Nam Cường đã chính tức ngôi vào vị trí của cậu và Hàn gia.

Nam Liệt ngồi thoải mái dựa lưng vào ghế sofa, tay thân nhiên mân mê điếu cigar đáp.

- Phải tôi đã già rồi, cũng đến lúc nhường đường lại cho bọn trẻ.

Nghe Nam Liệt nói vậy, ai cũng gật đầu đồng ý.

Nếu có thể Mạnh Hùng cũng muốn giao lại bang Bạch Hổ cho An Phong cai quản, chỉ có điều tính tình của An Phong quá háo thắng, khiến anh không an tâm.

Nghĩ đến An Phong, Mạnh Hùng cảm thấy đau đầu, anh phải tìm cách khiến An Phong hiểu cái đạo lý,

"Cao nhân tất hữu, cao nhân trị."

Nam Liệt bây giờ thành thoi chưa từng có, cuối cùng gánh nặng trên vai anh và Hàn Mạc cũng đã buông xuống.

Nam Liệt nhìn ba người bạn thân, cất giọng trầm trầm.

- Các cậu cũng biết Mạc Mạc lo lắng nhất, chính là chuyện người thừa kế Bang con Rồng Vàng.

Anh nói đến đây, thờ dài một cái rồi mới nói tiếp.

- Mạc Mạc vì muốn huấn luyện Nam Cường tiếp nhận ngôi vị thủ lĩnh nên em ấy rất nghiêm khắc với thằng bé, nhiều lúc người là ba như tôi cũng cảm thấy xót xa.

Từ nhỏ đến lớn chưa có một ngày Mạc Mạc lơ là với con.

Vào ngày sinh nhật bảy tuổi của Nam Cường, các cậu có biết Mạc Mạc làm gì không?

Lôi Lạc Thiên và Mạnh Hùng nghiêm túc suy nghĩ, Trần Hạo cười tươi nói.

- Thì mở tiệc sinh nhật, mời rất nhiều bạn bè của thằng bé đến góp vui.

Nghĩ đến lần sinh nhật bảy tuổi của đứa con gái, Gia Duyên mở một buổi tiệc sinh nhật lớn nhất, mời tất cả bạn bè của con đến tham dự.

Nam Liệt lắc đầu, nâng điếu cigar trong tay đến mép môi hít vào một hơi thật sâu, rồi từ từ nhả ra làn khói xám dày đặc.

- Thay cho tiệc sinh nhật hay lời chúc phúc, Mạc Mạc lại nói với Nam Cường rằng.

"Con trai, con sinh ra đời đã mang trong người trọng trách, là người thừa kế của Bang con Rồng Vàng và cả bang Phi Long.

Nên trách nhiệm con gánh trên vai rất lớn.

Đừng trách mẹ quá nghiêm ngặt với con."

Nhiều lúc anh cảm thấy Nam Cường lạnh lùng như bây giờ, cũng vì Hàn Mạc và anh mà ra.

Nghĩ đến Hàn Mạc trong lòng anh cảm thấy hạnh phúc vô cùng, đôi môi hấp dẫn chột cong lên.

Nghe Nam Liệt nói vậy, ba người không hề kinh ngạc chút nào.

Khi quen với Hàn Mạc, họ đã biết cô là một người phụ nữ khác thường, sự mạnh mẽ độc đoán của cô, có hơn chứ không kém đàn ông.

Nhiều lúc Trần Hạo cho rằng tà đất tội với Nam Liệt, còn có con đường sống.

Chứ đừng đất tội với Hàn Mạc, vì đất tội với Hàn Mạc chỉ có con đường chết mà thôi.

Nhắc đến Nam Cường, Mạnh Hùng chợt nhớ đến điều gì đó.

Anh nhìn Lôi Lạc Thiên và Nam Liệt nói.

- *Thiên chuyện giữ Nam Cường và Lạc Tuyết ra sao rồi?*

Lôi Lạc Thiên hơi bất ngờ khi nghe Mạnh Hùng hỏi.

- *Ha...ha...*

Cậu không nhắc, tôi cứ ngỡ Lạc Tuyết vẫn còn là một đứa bé.

Trần Hạo ngồi bên cạnh nhâm nhi ly rượu mạnh trong tay, ánh mắt thích thú nhìn Nam Liệt rồi nhìn sang Lôi Lạc Thiên.

- *Thiên cậu đừng nói rằng, cậu vẫn chưa nói cho Lạc Tuyết biết về chuyện hôn ước giữa con bé và Nam Cường?*

Nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt của Lôi Lạc Thiên và Nam Liệt, Mạnh Hùng và Trần Hạo đoán hai người vẫn chưa nói với bọn trẻ.

Mạnh Hùng ung dung lắc lắc ly rượu mạnh trong tay, chất lỏng màu hổ phách theo hành động của anh xoay tròn trong ly rượu.

Anh nheo mắt nhìn Nam Liệt và Lôi Lạc Thiên nói.

- *Chuyện này hơi cần à.*

Nam Cường và Lạc Tuyết đều là những đứa trẻ cứng đầu, không dễ gì chịu sự dàn xếp của người lớn.

Nam Liệt nhếch môi cười nguy hiểm, anh nhìn ba người trầm giọng nói.

- *Không chịu cũng phải chịu.*

Nam Liệt biết, dù Nam Cường không muốn nhưng nếu đó là điều Hàn Mạc và anh quyết định thì Nam Cường nhất định nghe theo.

Nam Liệt khom tới cầm lấy chai rượu mạnh trên bàn, rót thêm cho Lôi Lạc Thiên một ly, anh thận trọng nói.

- *Về phía Nam Cường cậu không cần phải lo, tôi chỉ sợ Lạc Tuyết không đồng ý.*

Lôi Lạc Thiên cầm lên ly rượu Nam Liệt vừa mới rót cho anh, trút hết chất lỏng màu hổ phách trong ly vào miệng.

Chất lỏng nóng ran khiến cổ họng của anh hơi khó chịu, anh nhăn mặt nuốt xuống, sau vị đắng chát là vị nồng nàn, ngọt ngào và êm dịu đáng nhớ của rượu mạnh lâu năm.

Lôi Lạc Thiên cảm thấy khoan khoái trong lòng, đột nhiên giọng nói trầm trầm của anh vang lên.

- *Lạc Tuyết sẽ đồng ý thôi.*

Trần Hạo nghe Lôi Lạc Thiên và Nam Liệt nói một cách chắc chắn như vậy, thế nhưng trong lòng anh cảm thấy không mấy gì khả quan.

- *Thiên, từ lúc Nam Cường bảy tuổi, Hàn Mạc đã không cho Nam Cường tiếp xúc với bất kì ai, vì muốn bảo vệ thiếu chủ tương lai của Bang con Rồng Vàng.*

Kể cả An Nhi và An Phong, em họ cũng không được gặp mặt, nếu đã vậy sao cậu dám chắc Lạc Tuyết sẽ đồng ý?

Lôi Lạc Thiên nhìn Trần Hạo nói một cách đầy quả quyết.

- *Thành tích mấy năm gần đây của Nam Cường, đã chứng minh rằng nó là một người đàn ông xuất sắc.*

Tôi tin rằng trên thế gian này, không ai xứng với Lạc Tuyết hơn Nam Cường cả.

Nam Liệt, Mạnh Hùng và Trần Hạo đều đồng ý với lời nói của Lôi Lạc Thiên, so với họ trước đây Nam Cường mạnh mẽ, cương quyết hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Hôn Ước Của Nam Cường Và Lạc Tuyết

Chiếc xe Cadillac màu đen, như con báo từ từ di chuyển trong màn đêm đen tối.

Lôi Lạc Thiên một thân âu phục màu đen như thường lệ, ngồi ở vị trí ghế sau.

Anh một mình ngồi đầu về phía sau, cặp mắt chìm ung nhắm lại định thần.

Tề Phong vừa lái xe vừa nhìn vào gương chiếu hậu, nhìn thấy thân sắc một mình của chủ nhân, anh thận trọng nói.

- Chủ nhân, người đang lo lắng cho Tiểu thư?

Ở bên cạnh Lôi Lạc Thiên nhiều năm, dường như Tề Phong có thể nhìn thấu tâm tư của anh.

Lôi Lạc Thiên nghe Tề Phong nói vậy, cặp mắt sắc bén từ từ mở ra.

Giọng nói trầm trầm của anh vang lên.

- Tôi cảm thấy mình thật mâu thuẫn.

Biết được người trong hắc đạo thân bất vô kỹ, thế nhưng tôi lại chính tay đưa đứa con gái vào con đường vốn dĩ không có lối thoát.

Với tôi rút lui ra khỏi giới hắc đạo không có gì là khó cả, nhưng với Nam Cường thì khác.

Dù cậu ấy có muốn cũng không được!

Tề Phong nghe Lôi Lạc Thiên nói, trong lòng cũng cảm thấy xót xa.

Anh và Đường Tam không có con nên xem Lạc Tuyết như con gái ruột của mình, Lạc Tuyết hạnh phúc cũng giống như anh hạnh phúc.

Suy nghĩ một chút Tề Phong lên tiếng.

- Chủ nhân, thuộc hạ có cách này.

Lôi Lạc Thiên nghe Tề Phong nói vậy, anh ngồi hắng người lại ánh mắt hứng thú nhìn Tề Phong.

- Cách gì?

Anh không muốn sau này Lạc Tuyết không được hạnh phúc, nhưng cũng không muốn làm tổn hại đến tình nghĩa anh em với Nam Liệt.

Nghe Tề Phong nói ra cách của mình,

Lôi Lạc Thiên thận trọng suy nghĩ, một lúc sau giọng nói bất đắc dĩ của anh vang lên từ phía sau.

- Được quyết định như vậy đi.

Về đến biệt thự Lôi Viên, chiếc xe Cadillac hiện ngang đỡ trước cửa lớn.

Lôi Lạc Thiên cùng với Tề Phong ung dung từ ngoài cửa bước vào.

Lôi Lạc Thiên vừa bước vào cửa chính, đập vào mắt anh chính là Trình Lam.

Cô mặc trên người cái đầm dài màu trắng, mái tóc màu hạt dẻ tùy tiện buộc về phía sau.

Cô nhìn anh mỉm cười, bàn tay mềm mại vươn tới giúp anh cởi bỏ áo vest màu đen trên người, theo thói quen cô đưa áo khoác ngoài cho Tề Phong lúc này đang cung kính đứng bên cạnh.

Trình Lam khom tới ngửi ngửi người anh, cô choàng tay qua cánh tay mạnh mẽ của anh, đôi môi gọi cảm cong lên thành một nụ cười hài lòng.

- Thật ngoan, không tiếp xúc với phụ nữ.

Lôi Lạc Thiên thân nhiên choàng tay qua eo cô, dùng sức kéo cô sát vào lòng.

Anh cúi đầu đặt trên trán cô một nụ hôn ngọt ngào.

- Ngoài em ra, không người phụ nữ nào lọt vào mắt của Lôi Lạc Thiên anh.

Thật ra không cần anh nói, cô cũng biết.

Hai người ở bên cạnh nhau nhiều năm như vậy, tính tình của anh ra sao cô là người hiểu rõ nhất.

Lôi Lạc Thiên ôm eo Trình Lam đi đến chiếc ghế sofa hình vòng cung, đặt trong phòng khách.

Hai người vừa ngồi xuống, Trình Lam liền nhìn cô giúp việc đứng bên cạnh căn dặn.

- Chuẩn bị trà giải rượu.

Cô giúp việc cung kính khom người.

- Dạ phu nhân.

Nói xong cô giúp việc lập tức đi vào phòng bếp, vài phút sau cô giúp việc bước ra trên tay cầm tách trà gừng nóng hổi.

Cô giúp việc đặt tách trà giải rượu xuống cái bàn cafe thủy tinh trước mặt hai người, nhìn Lôi Lạc Thiên và Trình Lam cung kính nói.

- Mời ông chủ dùng.

Lôi Lạc Thiên vẫy tay ra hiệu cho tất cả người giúp việc lui xuống, anh nâng tay dây dây huyết thái dương của mình.

Trình Lam nhìn anh đau lòng nói.

- Lần sau anh đừng uống nhiều như vậy.

Cô vừa nói vừa đứng lên đi vòng ra phía sau ghế sofa, bàn tay mềm mại chạm vào đầu làm động tác massage cho anh.

Hành động này của cô khiến anh thoải mái vô cùng, anh nhắm mắt lại hưởng thụ sự thư giãn do cô mang lại cho anh.

Đột nhiên anh vươn tay nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, hôn một cái rồi mới nói.

- Hôm nay anh vui, nên mới uống nhiều một chút.

Trình Lam mỉm cười nói với giọng dịu dàng.

- Nhiều lúc em cảm thấy anh gặp Mạnh Hùng, Nam Liệt và Trần Hạo còn vui hơn gấp em.

Bàn tay ấm áp của Lôi Lạc Thiên đang nắm lấy tay cô kéo một cái, ý bảo cô đến ngồi bên cạnh anh.

Trình Lam vừa đi đến bên cạnh anh, Lôi Lạc Thiên bắt ngờ dùng sức kéo một cái, theo phản ứng tự nhiên cô choàng tay qua cổ, ôm chặt anh.

Khi bình tĩnh lại cô mới ý thức rằng, mình đang ngồi thoải mái trên đùi anh.

Cô và anh lúc này mặt đối mặt với nhau, anh đặt cằm trên vai cô, cặp mắt ngà ngà say hơi khép lại.

Đột nhiên giọng nói quyến rũ của anh vang lên.

- Đã lâu Lam Lam của anh không ghen.

Nhưng tại sao lại ghen với đàn ông?

Trình Lam bị anh chọc bật cười.

Cô đẩy anh ra, đặt trên môi anh một nụ hôn ngọt ngào.

- Lạc Thiên của em xuất sắc như vậy, em phải đề phòng cả nữ lẫn nam.

Trình Lam cười ha hả khi nói ra lời này.

Sau khi chọc Lôi Lạc Thiên cười, cô khom tới cầm lên tách trà giải rượu đưa cho anh dùng.

Anh nhận lấy tách trà từ trên tay cô, đưa đến miệng hớp một ngụm.

Trong lúc này Lạc Tuyết từ trên tầng hai bước xuống, nhìn thấy ba mẹ Lạc Tuyết vui vẻ bước tới.

- Ba, ba mới về.

Lôi Lạc Thiên nghe tiếng nói của Lạc Tuyết, anh ngẩng đầu nhìn đứa con gái.

Nhìn thấy tâm trạng của Lạc Tuyết vui vẻ, anh thuận nước đẩy thuyền.

Anh đặt tách trà lại trên bàn, nhìn Lạc Tuyết trầm giọng nói.

- Lạc Tuyết đến đây, ba có chuyện muốn nói với con.

Bước chân của Lạc Tuyết hơi khựng lại, cô biết điều ba sắp nói ra rất khẩn yếu.

Nhưng ngay sau đó cô tỏ ra như không có gì, bước tới ngồi xuống bên cạnh ba.

Lạc Tuyết nhìn ba nghiêm túc nói.

- Ba, ba có chuyện gì muốn nói với con?

Trình Lam nhìn Lôi Lạc Thiên, cô không biết anh định nói gì, nhưng linh cảm nói cho cô biết lời anh sắp nói ra, sẽ ảnh hưởng đến tương lai của đứa con gái.

- Lạc Tuyết con đã lớn cũng đến lúc lập gia đình.

Ba đã chọn cho con một người đàn ông xuất sắc.

Trình Lam thật bất ngờ với lời nói của anh, Lạc Tuyết thì khác dường như cô đã biết trước ba định nói gì, cô nhìn ba một cách trầm tĩnh nói.

- Người đó là ai?

Tính tình có giống ba không?

Lạc Tuyết yêu thương nhất chính là ba, nên dù sau này cô có kết hôn cũng sẽ kết hôn với một người đàn ông giống y như ba, vừa phong độ vừa tình thâm nghĩa trọng.

- Cậu ấy chính là Nam Cường.

Mặc dù ba đã đính ước cho con với Nam Cường, nhưng cuối cùng ba vẫn muốn con là người quyết định cho cuộc hôn nhân của chính mình.

Tề Phong nói không sai, hãy để cho Tiểu thư tự chọn người mà Tiểu thư cảm thấy có thể gói gắm tâm thân của mình.

Không chỉ Lạc Tuyết mà ngay cả Trình Lam cũng kinh ngạc không thôi, Trình Lam nhìn Lôi Lạc Thiên phản đối.

- Lạc Thiên, anh biết vì sao em muốn anh rút lui ra khỏi giới hắc đạo.

Tại sao.....?

Trình Lam tức đến không nói nên lời, tại sao?

Tại sao lại là Nam Cường.

Nam Cường không chỉ là người trong hắc đạo, mà còn là đầu rỗng của giới xã hội đen.

Anh biết cô lo lắng cho an nguy của anh, nên muốn anh rút lui ra khỏi hắc đạo.

Anh yêu thương nhìn cô, kiên nhẫn giải thích.

- Lam Lam anh tin tưởng vào năng lực của Nam Cường, cậu ấy mạnh mẽ hơn Nam Liệt và cả anh.

Cậu ấy nhất định sẽ bảo vệ tốt cho Lạc Tuyết.

Lời nói của anh không thể thuyết phục được cô, nhưng ngược lại với mẹ Lạc Tuyết suy nghĩ phóng khoáng hơn nhiều.

Lạc Tuyết nhìn ba nói với giọng kiên quyết.

- Được!

Nhưng con có điều kiện.

Trình Lam bất ngờ với quyết định của con gái, Lạc Tuyết từ trước đến giờ là người với tính tình ương ngạnh, sự ngoan mạng trong con không thua gì với cô.

Sao hôm nay lại dễ dàng để người khác, sắp đặt cuộc đời của mình.

Lôi Lạc Thiên suy ngẫm một chút, mới lên tiếng.

- Được, điều kiện gì con cứ nói.

Lạc Tuyết cười nhẹ, trong ánh mắt lộ rõ tia uyên thâm.

- Con sẽ đến Đông Nam Á thăm dò Nam Cường, nếu anh ấy thật sự là một người đàn ông lỗi lạc, đầu đội trời chân đạp đất như lời nói của ba, thì con sẽ gả cho anh ấy.

Nhưng nếu anh ấy không giống như những gì con nghĩ, thì dù ba có ép buộc, con cũng sẽ không đồng ý.

Nghe Lạc Tuyết nói vậy Lôi Lạc Thiên gật đầu đồng ý, ánh mắt lo lắng nhìn con gái.

- Lạc Tuyết, con hãy cẩn thận.

Lôi Lạc Thiên biết hiện giờ bên Đông Nam Á rất loạn, tam đại bang phái đang đấu đá lẫn nhau, thừa dịp tân Nam Cường vẫn chưa ngồi vững vị trí của mình, lật đổ tân thủ lĩnh của Bang con Rồng Vàng.

Trình Lam không đồng ý với cách suy nghĩ của Lạc Tuyết, nhưng cô biết dù mình có phản đối cũng vô dụng.

Suy nghĩ một chút, Trình Lam thấy

để Lạc Tuyết ra trường đời cũng tốt, mặc dù từ nhỏ đến lớn Lạc Tuyết chưa từng rời xa anh và cô, nhưng cô tin rằng không ai có thể bắt nạt được đứa con gái.

Vì năng lực của Lạc Tuyết không thua gì với cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Đảo Sara

Ngồi trên chiếc máy bay quân sự, Storm quan sát tình hình phía dưới.

Lúc này chiếc máy bay đang bay ngang qua biển Thái Bình Dương mênh mông.

Bề ngoài vùng biển Thái Bình Dương này nhìn thật bình lặng êm đềm, thế nhưng không ai có thể ngờ được, dưới mặt nước xanh biếc phẳng lặng, lại ẩn chứa muôn trùng nguy hiểm.

Những vùng đất màu mỡ xung quanh, đã bị từng đợt sóng thần nuốt chửng.

Không hiểu vì sao, Storm càng chăm chú vào mặt biển tĩnh lặng, trong lòng cô càng hiện lên cảm giác bất an.

Phải chăng linh cảm nói cho cô biết, nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm.

Trong lúc Storm còn đang suy nghĩ, đột nhiên giọng nói của Nhất Minh vang lên, kéo về suy nghĩ của cô.

- *Bang con Rồng Vàng có gì to tát, sao có thể khiến trên giới hắc đạo và ngay cả chính phủ của Đông Nam Á kiêng dè đến như vậy?*

Nghĩ đến chuyện một hòn đảo lớn như Sara, lại thuộc về quyền sở hữu của Bang con Rồng Vàng, Nhất Minh thật sự không tin.

Storm định lên tiếng, nhưng thật không ngờ Kỳ Sơn đã nói trước cô.

- *Hai mươi mấy năm về trước, Bang con Rồng Vàng đã có tiếng tăm trong giới xã hội đen.*

Sau này vì sự thống lĩnh của Hàn gia, nên Bang con Rồng Vàng đã trở thành bang hội đứng đầu Đông Nam Á.

Nhất Minh thật hiếu kỳ, không biết Hàn gia này là thần thánh phương nào, lại có thể xưng hùng xưng bá ở Đông Nam Á.

- *Hàn gia?*

Hắn là ai?

Thảm Thanh cũng thật tò mò, không biết người đàn ông này là ai.

Kỳ Sơn và Storm nghe Nhất Minh nói vậy, hai người bật cười.

Nhất Minh nhìn thấy hai người cười mình, trong lòng tức giận, anh nhìn Kỳ Sơn giận dữ nói.

- Hai người cười cái gì?

Giọng nói của Nhất Minh mang theo sự tức giận.

Vì sao lại cười anh?

Kỳ Sơn lắc đầu nhìn Nhất Minh giải thích.

- Hàn gia là nữ Thủ lĩnh đầu tiên, trong lịch sử của Đông Nam Á.

Kỳ Sơn nói đến đây chợt dừng lại một chút, sắc mặt lộ rõ sự kính trọng khi nhắc đến sự oai phong của bậc tiền bối.

Nhất Minh nghe vậy, sắc mặt lộ rõ vẻ khó tin.

- Phụ nữ?

Anh lập lại hai từ phụ nữ trong miệng, rồi đột nhiên hừ lạnh một tiếng nói tiếp.

- Hừ....

Sao một người phụ nữ chân yếu tay mềm, có thể thống lĩnh được một bang phái lớn như vậy?

Anh không tin mấy mươi ngàn thành viên của Bang con Rồng Vàng, lại chịu cúi đầu phục tùng một người phụ nữ.

Nhất Minh vừa dứt lời, Storm lập tức đáp.

- Cậu thật nông cạn, Hàn gia không phải là một người phụ nữ bình thường, vừa mạnh mẽ, ra tay một cách tàn nhẫn không lưu tình.

Nhất Minh nhìn Storm, ánh mắt của Nhất Minh nói cho cô biết, lời nói của cô không hợp lý.

Phụ nữ thì làm sao bị được với đàn ông?

Nhìn thấy vẻ mặt không được vui của Storm, Lôi Lạc Thần nhìn Kỳ Sơn nói.

- Storm nói không sai, Hàn gia quả thật khác với người thường.

Nhất Minh cậu đừng suy nghĩ lung tung, Hàn gia là dì của Storm nên Storm là người hiểu rõ Bang con Rồng Vàng nhất.

Nhất Minh nhìn Lôi Lạc Thần, rồi nhìn sang Kỳ Sơn với ánh mắt ngờ ngẩn.

Storm xuất thân từ giới xã hội đen?

Thảm Thanh từ nãy giờ người yên lặng bên cạnh, nghe Lôi Lạc Thần nhắc đến thân phận của Storm, ánh mắt của Thảm Thanh lộ rõ sự thù hận.

Sự thù hận mà dù có chết cũng không thể nhòa đi.

Lúc này ngoài trời tối đen, cái cô nhìn thấy chỉ là một mảnh đất bị che bởi đám rừng rậm.

Ngồi trên máy bay nhìn xuống, cô không thể nhìn thấy được mặt đất. Đột nhiên cặp mắt của Storm tỏa sáng, khi cô nhìn thấy ở một nơi trong khu rừng có rất nhiều đốm lửa màu đỏ chói, không ngừng di chuyển trong bóng đêm.

Cô nghi ngờ nhìn theo, đó là gì?

Storm chăm chú vào những đốm lửa kỳ lạ, đến khi chiếc máy bay dần dần hạ xuống, không còn nhìn thấy được gì nữa.

Chiếc máy bay quân sự chuẩn bị hạ cánh tại một nơi hẻo lánh của hòn đảo Sara, người của Nam Cường đã thông báo với Lôi Lạc Thần vị trí xác thực của bọn cướp.

Nam Cường định cho người ra tay giúp đỡ nhưng Lôi Lạc Thần từ chối, anh không muốn mang ân huệ của người khác, mặc dù Nam Cường không phải

là ai xa lạ.

Chiếc máy bay quân sự không đáp hẳn xuống mặt đất, vì sợ gây chú ý đến bọn cướp.

Mấy sợi dây thừng từ trong chiếc máy bay được thả xuống, từng người một lần lượt từ trên chiếc máy bay trèo xuống mặt đất.

Sau khi mọi người đã an toàn đứng dưới mặt đất, chiếc máy bay quân sự lập tức bay đi.

Đứng trên mặt đất Storm cảm nhận được, một luồng gió lạnh thổi ngang qua người cô.

Storm rung mình một cái, cảm giác ớn lạnh lan tỏa toàn thân.

Storm nhìn xung quanh, không hiểu vì sao cô lại cảm giác có rất nhiều, rất nhiều cặp mắt đang nhìn bọn họ.

Lôi Lạc Thần nhìn thuộc hạ căn dặn.

- Kỳ Sơn cậu và hai tên thuộc hạ đi một vòng thám thính.

Kỳ Sơn nhìn anh gật đầu một cái, rồi cùng hai tên thuộc hạ rời đi.

Mỗi bước chân của Kỳ Sơn đều rất thận trọng, xem trước xem sau.

Kỳ Sơn vừa rời đi, Lôi Lạc Thần nhìn mọi người.

- Đêm nay chúng ta hãy nghỉ chân tại đây, trời chạng vạng sáng mới bắt đầu hành động.

- Dạ Thiếu Tá.

Mọi người nghiêm túc nhận lệnh.

Storm tìm một nơi trống trải có thể quan sát được tình hình tứ phía, cô ngồi dưới mặt đất tấm lưng mảnh mai dựa vào hòn đá lớn, cô ngược mặt nhìn lên bầu trời tối om như mực.

Mặc dù trời rất tối, nhưng những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời lại tỏa sáng hơn bất kỳ lúc nào hết.

Trong lúc Storm đang mải mê nhìn lên bầu trời ngắm sao, đột nhiên một chai nước lọc xuất hiện trước mặt cô.

Cô nhìn theo bàn tay cường tráng đang cầm chai nước lọc, nhìn thấy Lôi Lạc Thần dịu dàng nhìn cô.

Cô mỉm cười nhận lấy chai nước lọc, thần nhiên mở nắp uống một ngụm.

Nhìn thấy cô uống nước nhanh như vậy, anh ân cần nói.

- Em uống từ từ thôi, kẻo bị sặc.

Cô nhìn anh cười gật đầu một cái, trong lòng chợt nghĩ đến điều gì đó liền hỏi anh.

- Anh định dùng cách gì để cứu Bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao?

Lôi Lạc Thần trầm mặc suy nghĩ, một lúc sau anh nhìn cô trầm giọng nói.

- Ngày mai chúng ta sẽ chia ra thành hai đội, âm thầm tiến vào phạm vi bắt giữ con tin.

Một đội sẽ phụ trách đánh lạc hướng bọn cướp canh chừng bên ngoài, một đội sẽ xông thẳng vào bên trong cứu người.

Đôi tay mềm mại của Storm vươn tới, nắm lấy cánh tay của anh nói.

- Lạc Thần em muốn đi cứu con tin.

Lôi Lạc Thần nhìn sâu vào mắt cô, thận trọng nói với giọng lo âu.

- An Nhi em biết cứu con tin là nhiệm vụ vô cùng nguy hiểm.

Bên ngoài chỉ có phòng vệ qua loa, còn bên trong mới là nơi nguy hiểm trùng trùng.

Có thể bọn họ đã giăng sẵn cái bẫy, để chờ chúng ta bước vào.

Storm hiểu được tâm tư của anh, cô đặt chai nước lọc vào tay anh nói.

- Em biết, nên mới muốn cứu con tin.

Cô là một người hành sự tỉ mỉ, nên muốn theo bên cạnh để bảo vệ cho anh.

Về mặt ân cần kiên quyết của cô, khiến anh thật khó xử.

Lôi Lạc Thần chau mày, không hiểu dụng ý của cô.

Anh xoay mặt nhìn thẳng về phía trước.

- An Nhi.....

Em có biết không?

Em là trái tim của anh, nếu em xảy ra chuyện gì, thì xem như trái tim này của anh cũng sẽ ngừng đập.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Đoạt mệnh

Ánh mắt dịu dàng của Storm đang nhìn anh chột tóa sáng, cô thật bất ngờ với lời nói của anh.

Kỳ thật ở bên cạnh anh nhiều năm, sao cô không biết anh là một người chu đáo đến như vậy.

Làn gió đêm thổi ngang qua người anh, khiến mái tóc ngắn gọn chột lay chuyển nhẹ, ánh mắt của Storm dường như bị sự hấp dẫn trên gương mặt đẹp trai của anh thu hút.

Cô nhìn anh đến ngây cả người.

Vầng trăng sáng ngời rọi thẳng vào hai người, vô tình tạo ra khung cảnh vô cùng lãng mạn.

Cô mỉm cười vươn tay nắm lấy bàn tay rộng lớn của anh, tiếng nói êm dịu của cô vang lên trong màn đêm.

- Lạc Thần, em biết nhiệm vụ lần này đối với anh vô cùng quan trọng, nên em không muốn xảy ra bất kỳ sơ sót gì.

Cô nói đến đây bàn tay mềm mại dùng thêm sức, siết chặt tay anh nói tiếp.

- Lạc Thần có anh bên cạnh, em không sợ gì cả.

Lời nói của cô khiến anh hạnh phúc trong lòng, anh choàng tay qua vai ôm cô vào lòng.

Lôi Lạc Thần gật đầu, giọng nói trầm trầm vang lên bên tai cô.

- An Nhi hứa với anh.

Dù có xảy ra chuyện gì, em cũng phải bảo vệ tốt cho bản thân của mình.

Storm đang ở trong lòng anh, ngược mặt lên nhìn anh gật nhẹ đầu.

Ánh mắt chứa đựng sự hứa hẹn của cô không hề khiến anh yên tâm, ngược lại nổi bất an trong lòng anh càng gia tăng.

Trong lòng anh thầm nghĩ;

Lôi Lạc Thần, An Nhi chính là nhược điểm của mày!

Trời vừa chạng vạng sáng, mười người bắt đầu tiến hành theo kế hoạch đã định.

Theo như thông tin của Nam Cường, thì bọn cướp không biết trời cao đất dày này không cố tình đáp xuống hòn đảo Sara, nhưng vì chiếc phi cơ không đủ sẵn nên họ đành đáp xuống tại nơi gần nhất.

Họ vô tình tìm được một căn nhà bỏ hoang, ở ngay chính giữa hòn đảo.

Mười mấy năm về trước, căn nhà gỗ này được đích thân Hàn Mạc cho người xây lên.

Nhằm mục đích để Hồ Điệp đưa Nam Cường đến ở, để huấn luyện.

Bọn cướp chỉ tạm thời dừng chân tại nơi này, chờ chi diện.

Càng tiến đến gần căn nhà hoang, Storm càng cảm giác được sự nguy hiểm đến cận kề, cô cẩn trọng nhìn tứ phía.

Họ đi rất chậm, nhóm mười người bắt đầu bước vào phạm vi một cây số của căn nhà hoang.

Mỗi bước chân họ dẫm xuống đều cẩn thận vô cùng, không để phát ra bất kỳ âm thanh gì, tránh gây sự chú ý đến bọn cướp.

Trong lúc này Thẩm Thanh đang đi bên cạnh Kỳ Sơn ở phía sau, nhìn thấy một con rắn hổ mang màu đen tuyền, con mắt phát ra tia sáng một cách lạ kỳ, khiến cô nhìn vào cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Con rắn hổ mang quấn lấy cành cây phía trước, ẩn mình ở một nơi âm u khó thấy.

Thẩm Thanh mở miệng định lên tiếng nhắc nhở, thế nhưng khi Thẩm Thanh nhìn thấy người đứng gần con rắn nhất chính là Storm.

Cô lập tức nuốt xuống lời nói chuẩn bị thốt ra, trong lòng cảm thấy xung sướng khi nghĩ đến việc Storm sẽ bị con rắn hổ mang cắn chết.

Bị rắn cắn chết cũng tốt, cô đỡ phải tốn công phí sức nghĩ cách để đối phó với Mạnh An Nhi.

Ánh mắt của Thẩm Thanh lúc này hiện lên tia độc ác, cô nhìn chằm chằm vào con rắn trên cành cây.

Nhất Minh bước đi chậm rãi về phía trước, anh xoay đầu lại nhìn thấy Thẩm Thanh đứng bất động tại chỗ.

Nhất Minh không suy nghĩ, lập tức lên tiếng gọi cô.

- Thẩm Thanh.....

Thẩm Thanh giật mình theo tiếng gọi của Nhất Minh, cô nhìn Nhất Minh tiếp tục bước về phía trước, cặp mắt liếc nhìn con rắn và Storm.

Nhìn thấy Storm càng lúc càng bước đến gần con rắn, trái tim của Thẩm Thanh đập nhanh đến nỗi muốn rơi ra ngoài.

Con rắn dường như cảm nhận được có người tiến vào phạm vi sinh sống của nó, nó lập tức phồng mang gờ răng nhọn, con mắt to tròn màu đen tuyền mở thật to, tỏa ra tia sáng lấp lánh.

Với tốc độ kinh hoàng, nó phóng vào người Storm.

Thẩm Thanh thu hết mọi chuyện đang diễn ra vào mắt, thế nhưng trong lòng cô hiện lên tia nghi ngờ.

Storm là một người cẩn trọng, tầm quan sát vô cùng nhạy bén, nhưng sao bây giờ lại lơ là đến như vậy.

Chẳng lẽ cô đã đánh giá quá cao về Storm?

Con rắn nhắm vào cánh tay của Storm mà xông tới, cái miệng rộng lớn mở ra thật to, hàm răng nhọn liếc khiến Thẩm Thanh hoảng sợ trong lòng.

Mặc dù lúc này toàn thân Thẩm Thanh rung rẩy vì sợ hãi, thế nhưng việc nhìn thấy Storm bị rắn độc cắn chết, đã khiến cô dần xuống nỗi sợ hãi trong lòng.

Lôi Lạc Thần đang đi bên cạnh Storm,

anh cảm giác được có gì đó đang xông về phía bọn họ.

Cặp mắt sắc bén của Lôi Lạc Thần nhìn tứ phía, dù lúc này mặt trời đã lên, nhưng vì xung quanh họ là những cây tùng trăm năm cao lớn rậm rạp, nên mọi thứ trước mắt họ rất mờ hồ.

Con rắn vừa lao đến người Storm, anh còn chưa kịp hành động, con rắn đã bị vật thể gì đó phát ra tia sáng màu đỏ cắt ra làm đôi, con rắn độc rơi xuống mặt đất dẫy lộn độc.

Sự việc xảy ra nhanh đến nỗi mọi người không kịp trở tay, đến khi họ có lại ý thức, con rắn độc đã nằm dưới mặt đất, cái đầu không ngừng cựa quậy, dẫy dụa giữa cái sống và cái chết.

Mọi người đồng thanh lên tiếng cân nhắc.

- Cẩn thận.

Lôi Lạc Thần lập tức bước tới vươn tay chặn lại người Storm để bảo vệ cho cô, chân mạng đôi giày quân đội màu đen dùng sức dẫm mạnh lên đầu con rắn.

Sức mạnh của Lôi Lạc Thần hơn người, chỉ với một cước đầu của con rắn độc đã bị anh đạp vỡ.

Sau khi chắc chắn rằng con rắn đã chết, anh nhìn Storm lo lắng nói.

- Em có sao không?

Storm nhìn anh lắc đầu, ánh mắt của cô nói cho anh biết cô không sao.

Tất cả mọi người lập tức đứng với tư thế phòng thủ, cầm chặt khẩu súng trường tấn công trong tay, cặp mắt nhìn tứ phía đề cao cảnh giác.

Kỳ Sơn nhìn xuống con rắn hổ mang trên người chứa đựng nọc độc nằm dưới mặt đất, rồi nhìn sang Storm.

Vết thương trên thân con rắn vừa gọn vừa thẳng, anh không biết cô đã dùng đến vũ khí gì để giết chết con rắn độc này.

Trong lúc mọi người nhìn con rắn hổ mang, ánh mắt thâm thúy của Storm lại quan sát Thẩm Thanh.

Vừa rồi mọi người đều lên tiếng cảnh báo, chỉ có một mình Thẩm Thanh là không.

Theo suy đoán của cô, Thẩm Thanh đã nhìn thấy con rắn độc này từ trước.

Storm không hề che giấu việc mình đang nghi ngờ Thẩm Thanh, ngược lại với Storm, Thẩm Thanh có tật giật mình.

Chạm phải ánh nhìn chăm chăm của Storm, Thẩm Thanh có phần hoang mang, cô lập tức dời tầm mắt của mình sang chỗ khác.

Đột nhiên giọng nói của Kỳ Sơn vang lên, phá vỡ dòng suy nghĩ của Storm.

- Cô Storm, cô đã dùng vũ khí gì để giết chết con rắn độc này?

Không chỉ riêng Kỳ Sơn, mọi người có mặt đều tò mò muốn biết.

Loại vũ khí gì mà lợi hại đến như vậy?

Không biết từ lúc nào trên tay Storm đã cầm một thứ gì đó, nhìn giống y như một cái đèn pin nhỏ gọn.

Storm đưa nó ra trước mặt của mọi người nói.

- Thứ này là loại vũ khí bang Bạch Hồ mới vừa phát minh ra, nó có tên gọi là Đoạt Mệnh.

Sự độc đáo của loại vũ khí này chính là kích cỡ của nó, vừa nhỏ vừa gọn, nhưng lại có lực sát thương khiếp người.

Chém sắt như chém búng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Cứu người

Nhất Minh nghe Storm nói về loại vũ khí mới này, trong lòng cảm thấy thích thú vô cùng.

Anh nhìn Storm nói với giọng hào hứng.

- Cho tôi mượn xem.

Storm không hề do dự đưa Đoạt Mệnh cho Nhất Minh.

Nhất Minh vui vẻ nhận lấy Đoạt Mệnh từ trên tay Storm, ánh mắt hiếu kỳ nhìn Đoạt Mệnh.

Nhưng nhìn mãi cũng không thấy lưỡi dao sắc bén nằm ở đâu, anh không biết loại vũ khí này dùng ra sao.

Nhất Minh vươn tay gãi gãi đầu, vẻ mặt có phần lúng túng nhìn Storm.

- Cô Storm, Đoạt Mệnh dùng như thế nào?

Giọng nói của Nhất Minh mang theo sự e ngại, lúc trước anh còn mạnh miệng nói rằng Storm chẳng hay ho gì.

Bây giờ lại phải hỏi cô.

Storm nhìn Nhất Minh, nhìn thấy vẻ mặt ngượng ngùng của anh, cô vui vẻ giải thích.

- Đoạt Mệnh dùng rất đơn giản, chỉ cần ấn vài cái nút này là được.

Nhất Minh nghe vậy lập tức cầm Đoạt Mệnh nhắm về hướng cái cây phía trước, ngón trỏ cẩn thận ấn vào nút nhỏ Storm vừa chỉ anh.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ánh sáng màu đỏ phát ra từ Đoạt Mệnh.

Ngay lập tức trên thân cây cổ thụ lớn, xuất hiện một cái lỗ thủng hình tròn, xuyên thấu ra phía sau.

Sắc mặt của mọi người hiện rõ sự hoảng sợ, cặp mắt mở thật to, miệng há thành chữ O.

Trong lòng mọi người lúc này đều có cùng một suy nghĩ.

Thật đáng sợ!

Quá nguy hiểm!

Trong lúc mọi người còn đang ngây người nhìn Đoạt Mệnh, giọng nói trầm khàn của Lôi Lạc Thần vang lên.

- Vũ khí này là laser (Laser), nó dùng khuếch đại ánh sáng bằng phát xạ.

Những thợ trang sư thường dùng nó, để cắt tỉa những viên kim cương cứng như thép.

Nghe Lôi Lạc Thần nói mọi người mới hiểu, quả thật là một loại vũ khí tốt.

Chỉ ấn vào một cái nút, không cần dùng sức đã có thể làm thủng một thân cây cổ thụ ngàn năm.

Sắc mặt của Kỳ Sơn hết trắng rồi chuyển sang xanh, anh đã gặp qua đủ loại vũ khí khác nhau, thế nhưng chưa có loại vũ khí nào, nhỏ gọn nhưng lại có lực sát thương mạnh đến như vậy.

Kỳ Sơn phải công nhận, nói về Vũ khí không ai có thể sánh bằng bang Bạch Hổ.

Sau sự việc lần này, Storm có sự cảnh giác đối với Thẩm Thanh.

Lúc trước cô biết Thẩm Thanh cố tình khiêu khích cô, nhưng cô chỉ nghĩ đó là sự ghen tuông vớ vẩn của phụ nữ.

Cho đến ngày hôm nay, ánh mắt của Thẩm Thanh nói cho cô biết, sự đố kỵ cùng với thù hận đối với cô, đã vượt xa sự ghen tuông bình thường.

Lôi Lạc Thần nhìn thấy Storm ngây người suy nghĩ gì đó, anh nhẹ giọng gọi cô.

- An Nhi, chúng ta đi tiếp.

Nghe anh nói vậy, Storm bước theo sau anh tiến sâu vào trong khu rừng.

Đứng ngoài phạm vi của bọn cướp khoản tầm một mét, Lôi Lạc Thần ra lệnh cho thuộc hạ chia ra để chuẩn bị hành động.

Trước khi đi, Lôi Lạc Thần nghiêm túc cảnh báo.

- Các người hãy hành sự cẩn trọng, hòn đảo này nổi tiếng có nhiều rắn độc nhất ở Đông Nam Á.

Nếu ai bị rắn cắn trúng, phải uống thuốc giải độc ngay lập tức.

Lôi Lạc Thần nói xong đưa cho mỗi người một viên thuốc màu trắng, do Đường Tam phát minh ra.

Lôi Lạc Thần nhìn họ nói tiếp.

- Mặc dù viên thuốc này không trị được tận gốc, nhưng có thể tạm thời khống chế chất độc, không để nó di chuyển vào ngũ tạng lục phủ.

Đợi đến khi trở về Thành Phố S, sẽ điều trị đường hoàng.

Mọi người tuân lệnh, nhận lấy viên thuốc màu trắng cát trong túi áo.

Lôi Lạc Thần bắt đầu phân phối mệnh lệnh.

- Chúng ta sẽ chia ra thành hai đội, Nhất Minh, Thẩm Thanh và ba người một đội.

Kỳ Sơn, Storm và hai người theo tôi.

Nhất Minh đội của cậu theo kế hoạch, đối phó với những kẻ canh gác bên ngoài căn nhà hoang.

Chúng tôi sẽ lên vào bên trong, để cứu con tin.

Thẩm Thanh nghe Lôi Lạc Thần chia đội trong lòng bất phục, nhưng không thể làm gì hơn, vì mệnh lệnh của Thiếu Tá không phục tùng không được.

Mọi người cung kính gật đầu nhận lệnh.

- Dạ Thiếu Tá!

Lôi Lạc Thần quan sát bọn cướp, ở bên ngoài có năm người, trên tay họ cầm súng AK47, trên người mặc áo chống đạn.

Anh xoay mặt nhìn mọi người căn dặn.

- Chú tâm vào đầu tay và chân của bọn họ.

Nghe Lôi Lạc Thần nói họ lập tức hiểu, thân là quân nhân nên biết rõ vì sao Thiếu Tá nói vậy.

Vì họ mặc trên người áo chống đạn.

Sau khi chuẩn bị sẵn hoi, họ chia ra thành hai đội.

Trước khi cùng Nhất Minh đi, Thẩm Thanh liếc nhìn Storm một cái, ánh mắt của Thẩm Thanh như muốn ăn tươi nuốt sống Storm.

Thẩm Thanh nghiêng răng, bàn tay đang cầm khẩu súng trường tấn công bắt giác siết chặt lại.

Thẩm Thanh xoay người bước theo Nhất Minh, trong lòng mong sao.

Storm sẽ bỏ mạng trong lần nhiệm vụ này.

Lôi Lạc Thần, Kỳ Sơn, Storm và hai tên thuộc hạ ẩn mình sau những bụi cây um tùm, âm thầm quan sát tình hình.

Nhìn thấy người của Nhất Minh hành động, dụ bọn cướp sang một bên.

Lôi Lạc Thần, Kỳ Sơn, Storm và hai tên thuộc hạ lập lên vào trong.

Vừa bước vào bên trong căn nhà hoang, bước chân của Storm chợt khựng lại, mùi khẳn khiến cô nhú mảy trong vẻ khó chịu.

Lôi Lạc Thần nhìn thấy ba người đàn ông, bị bọn cướp dùng băng keo buộc hai tay và hai chân, ngồi dưới mặt đất ở trong góc.

Người đàn ông trung niên mặc âu phục màu đen dính đầy cát bụi, chính là bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao, còn hai người ngồi bên cạnh với quần áo rách nát và trên người đầy vết thương là cấp dưới của ông ta.

Lôi Lạc Thần nhanh chóng quét mắt một vòng, trong căn nhà hoang này ngoài bàn ghế cũ kỹ ra, còn lại là mấy cái xác chết của nhân viên cảnh đội nằm dưới mặt đất cách họ không xa.

Bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao vừa nhìn thấy Lôi Lạc Thần, ánh mắt sợ sệt của ông chợt hiện lên tia hy vọng.

Ông nhìn Lôi Lạc Thần rồi nhìn về phía bên phải.

Ý nói cho anh biết, bọn cướp đang ở bên kia.

Lôi Lạc Thần nhìn ông bằng ánh mắt trấn an, gật đầu một cái.

Anh xoay lại nhìn Storm, Kỳ Sơn và hai thuộc hạ, ra khẩu hình phân phối mệnh lệnh.

Bốn người nhìn anh gật đầu, tỏ ra hiểu rõ.

Ngay lập tức năm người chia ra hành động.

Lôi Lạc Thần, Kỳ Sơn và hai tên thuộc hạ, chịu trách nhiệm đối phó với bọn cướp.

Còn phần Storm thì đi cứu bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao và cấp dưới của ông.

"Pằng.....pằng....pằng...."

Đột nhiên tiếng súng chói tai vang lên, một trận mưa đạn diễn ra trong căn nhà hoang chật hẹp.

Lôi Lạc Thần, Kỳ Sơn và hai tên thuộc hạ xoay người tránh đạn, họ ẩn mình sau những bàn ghế cũ kỹ bám đầy bụi bặm.

Lôi Lạc Thần nhanh chóng dò thám bọn cướp, anh nhìn Kỳ Sơn và hai tên thuộc hạ.

- Bọn họ có năm người.

Tên đeo khẩu trang chính là người cầm đầu.

Nghe Lôi Lạc Thần nói, mục tiêu của bốn người chính là tên cầm đầu.

Có câu "đánh rắn phải đánh đập đầu" cho nên họ phải đối phó với người cầm đầu của bọn họ.

Bọn cướp không ngừng nã đạn về phía của bọn họ.

Lôi Lạc Thần, Kỳ Sơn và hai tên quân nhân thật kiên nhẫn chờ đợi thời cơ để phản kích, tiếng súng vừa dừng lại họ lập tức bắn trả.

"Pằng.....pằng....pằng....."

Lúc này trên bốn bức tường gỗ nhìn y như tổ ong, có rất nhiều lỗ nhỏ do đạn để lại khiến tia sáng bên ngoài vô tình rọi vào.

Storm nhìn thấy hai bên đầu súng, cô nhanh chóng chạy đến dùng Đoạt Mệnh cắt đi băng keo đang buột chân của bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao và cấp dưới của ông.

Cô diu ông đứng lên từ dưới mặt đất,

vì chân bị buột quá lâu nên khi đứng lên bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao không thể đứng vững, ông ngã người vào Storm.

Cũng may cô đã chuẩn bị tâm lý, dùng hết sức diu ông chạy ra khỏi căn nhà hoang nguy hiểm.

Đạn không có mất, chỉ e là sẽ khiến bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Storm trúng đạn

Vừa bước ra ngoài, Storm nhìn thấy một cây cỏ thụ ngàn năm cách căn nhà hoang không xa, cô diu ông đến ẩn nấp.

Storm không rõ vì sao bọn cướp lại nhắm vào bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao, nhưng cô biết một điều, nếu lỡ hành động lần này thất bại thì bọn cướp sẽ không ngần ngại mà giết người diệt khẩu.

Sau khi đưa bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao đến một góc an toàn, cô dùng Đoạt Mệnh cắt bỏ băng keo còn lại đang buột chặt hai tay của ông ra.

Cô nhìn ông thận trọng nói.

- Ngài hãy yên tâm, chúng tôi sẽ dùng cả mạng sống của mình để bảo vệ ngài và cấp dưới của ngài.

Bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao xoa xoa cổ tay bầm tím của mình, nhìn Storm

gật đầu một cái, ánh mắt kiệt sức hiện lên tia xúc động.

- Cảm ơn cô.

Vài phút trước ông còn nghĩ mình sẽ chết chắc.

Hai ngày này ở cùng với bọn cướp, ông biết họ rất dã man, là người thà giết lầm còn hơn bỏ sót.

Đến khi Lôi Lạc Thần xuất hiện, ông mới biết Diêm Vương vẫn chưa muốn lấy cái mạng nhỏ này của ông.

Đột nhiên trên gương mặt xanh xao của ông hiện lên tia căng thẳng, ông nhìn Storm nói với giọng khẩn trương.

- Cô hãy mau cảnh báo Thiếu Tá Lôi, họ đã đặt bom nổ bên trong căn nhà.

Nghe bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao nói vậy, cô đứng lên chạy nhanh về phía căn nhà gỗ.

Bước chân hồi hả của Storm chợt khựng lại khi cô nhìn thấy Lôi Lạc Thần, Kỳ Sơn và hai tên quân nhân phóng ra từ cái cửa sổ chật hẹp, theo sau họ chính là ba tên cướp.

Storm muốn chạy đến bên cạnh anh, nhưng vừa bước được vài bước căn nhà gỗ cũ kỹ nổ tung lên trước mắt cô.

"Đừng....."

Tiếng nổ thiên kinh động địa vang lên, khiến mọi người hoảng sợ nép mình sát xuống mặt đất, tay theo phản ứng tự nhiên đưa lên bảo vệ đầu.

Storm không hề tránh né, cô vẫn đứng yên đó mặc kệ những mảnh vụn, khói và cát bụi bay xung quanh mình.

Ánh mắt sắc bén lúc này đã nhuộm đỏ bởi tia lửa phía trước, vào giờ phút này ngoài Lôi Lạc Thần ra không còn gì là quan trọng hết.

Tiếng kêu cùng với tiếng sột soạt khi thú hoang chạy tán loạn trong bụi cây phía sau, khiến mọi người kinh hãi nhìn tứ phía.

Lôi Lạc Thần từ trong nhà hoang phóng ra ngoài, anh lảng vảng dưới mặt đất, cuối cùng đứng vững cách cô không xa, ánh mắt sắc lạnh nhìn chăm chăm vào ba tên cướp trên người toàn là vết thương, đang đứng trước mặt anh.

Thời gian không cho phép Storm do dự, vừa nhìn thấy Lôi Lạc Thần an toàn, cô liền xoay lại diu bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao đứng lên.

Cô phải đưa ông rời khỏi nơi này.

Storm nhìn bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao gấp gấp nói.

- Chúng ta đi.

Ông ép buộc thân thể không còn sức lực của mình bước theo cô, vừa đi Storm vừa nhìn xung quanh đề phòng tập kích.

Bất thành linh hai tên cướp từ đâu xuất hiện chặn đường bọn họ, tay cầm con dao sắc bén chỉ về phía Storm.

- Khôn hồn thì giao ông ta lại cho bọn tao, bằng không đừng trách bọn tao độc ác.

Storm nhếch môi cười khinh thường, cô nhìn tên cướp cất giọng ngạo mạn.

- Với sức của hai người?

Lời nói khêu khích của Storm khiến sắc mặt hai tên cướp từ trắng chuyển sang đỏ, cặp mắt thâm độc nhìn thẳng vào mặt Storm.

Họ siết chặt con dao trong tay, bước chậm rãi về phía bốn người.

Storm không hề hoảng loạn ngược lại còn bình tĩnh một cách lạ thường, cô nhìn bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao nói.

- Ngài và cấp dưới của mình, hãy lui về phía sau chờ tôi.

Storm vừa nói vừa dùng tay đẩy họ về phía sau, cô dùng thân chặn trước mặt để bảo vệ họ.

Cô bình thần đối diện với hai tên cướp, ánh mắt xem trời bằng vùng của cô khiến hai tên cướp nổi điên lên.

Bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao lo sợ trong lòng, ông nhìn Storm bằng ánh mắt lo lắng, giọng nói yếu ớt của ông vang lên.

- Cần thận.

Ông đã bị bọn cướp bắt giữ mấy ngày, ngoài chút ít nước ra họ không cho ông ăn gì cả.

Sau khi nói xong ông cùng cấp dưới lui về phía sau cách xa Storm ra, ông không muốn mình khiến Storm phân tâm.

Storm không quay lại nhìn ông, cô chỉ gật nhẹ đầu.

Ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào mặt hai tên cướp, như muốn thách thức bọn họ.

- Đồ phụ nữ đáng chết!

Tao sẽ giết mày.

Một tên cướp tức giận nói, hắn nói xong lập tức cầm con dao xông thẳng về phía cô.

Nhìn bề ngoài thì ai cũng nghĩ Storm đang nhìn vào mặt hai tên cướp, nhưng trên thật thế cô đang tập trung vào con dao nhọn liễu trên tay tên hắn.

Con dao vừa đến gần Storm cô đã vuron chân đá một cái, con dao màu bạc văng sang một bên, hắn tức giận nghiêng răng phun ra từng chữ một.

- Tao....sẽ....giết....mày!

Tên cướp nói xong cuộn tròn nắm đấm, tập kích đầu cô.

Storm cúi xuống tránh cú đấm của hắn, hai tay cô chống xuống mặt đất, chân phải quơ một cái gạt hai chân của tên cướp, khiến hắn mất thăng bằng ngã xuống mặt đất.

Tên cướp còn lại nhìn thấy đồng bọn của mình bị một người phụ nữ đánh bại, hắn không còn kiên nhẫn rút khẩu súng được giấu ở thắt lưng ra, hắn không nhắm vào Storm mà nhắm thẳng vào bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao, lúc này đang hốt hoảng, đứng cách Storm khoảng tám năm bước.

Giết người phụ nữ này chẳng có gì, giết bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao mới là mục đích của hắn.

Trên gương mặt hung tợn của tên cướp chợt hiện lên nụ cười gian trá, ngón trỏ thản nhiên ấn vào nòng súng.

"Pằng...."

Tiếng súng vang lên khiến mọi người đều kinh hãi, Storm nhìn theo tiếng súng.

Nhìn thấy viên đạn với tốc độ kinh hoàng, phóng về phía của bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Storm không còn đường lựa chọn, cô liền mình phóng về phía của bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao.

Thân hình mảnh mai, vừa vặn chặn trước người của bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao.

Trước ánh mắt kinh hoàng của mọi người, viên đạn màu bạc kim nhọn liễu ghim vào lồng ngực cô.

Thân thể mảnh mai bị sức mạnh của viên đạn đẩy lùi về phía sau, tấm lưng mảnh mai chạm phải người của bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao.

Ông chứng kiến tình cảnh chết chóc này, trong lòng khiếp hãi toàn thân không còn sức lực.

Hai cấp dưới của ông nhìn thấy, một người đỡ ông, người còn lại đỡ Storm nằm xuống đất.

Nằm dưới mặt đất, Storm vươn tay đề lên lồng ngực nơi viên đạn ghim vào, cô nhủ đôi mày thanh thú, đôi môi khẽ gọi bậm chặt lại chịu đựng cơn đau.

Lôi Lạc Thần đang đối phó với một tên cướp, nghe được tiếng súng anh quay đầu lại, nhìn thấy Storm dùng thân mình đỡ đạn cho bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao, trái tim anh truyền đến một cơn đau mà từ trước đến giờ anh chưa từng cảm nhận qua.

Anh rút trong đôi giày quân đội ra một con dao bén như guom, xông tới với tốc độ nhanh như chớp khứa ngang qua cổ tên cướp, đáng chết dám cản đường anh.

Vết thương trên cổ hắn vừa nhỏ vừa dài, bắt đầu từ bên trái dừng lại bên phải, máu trong miệng vết thương phun ra tứ tung chảy dài xuống con dao trên tay anh.

Lôi Lạc Thần giận dữ xông tới, hành động của anh nhanh như gió, chỉ trong tích tắc thân hình cao lớn đã đứng bên cạnh tên cướp vừa bắn Storm.

Hai tay vươn tới anh kẹp chặt đầu hắn, dùng sức bẻ mạnh một cái.

"Rắc....."

Tiếng xương bị gãy vang lên, tên cướp bị Lôi Lạc Thần bẻ gãy cổ chết ngay lập tức, mắt mở trao tráo, bàn tay đang cầm súng buông lỏng ra, cây súng trên tay hắn rơi xuống mặt đất.

Lôi Lạc Thần thản nhiên quăng thân thể bất lực của tên cướp sang một bên.

Sau khi giải quyết xong tên cướp, anh chạy nhanh đến bên cạnh Storm.

Lôi Lạc Thần không quan tâm đến bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao, bàn tay cường tráng run run đỡ thân thể mềm mại của cô từ dưới mặt đất lên, có trời mới biết lúc anh nhìn thấy Storm trúng đạn, anh sợ đến đường nào.

Giọng nói trầm trầm vang lên.

- An Nhi, em có sao không?

Nhìn thấy cô nằm bất động trong lòng anh, cặp mắt xinh đẹp nhắm nghiền, Lôi Lạc Thần như muốn điên lên, anh gọi cô liên tục.

- An Nhi.....An Nhi....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Lôi Lạc Thần Trút Giận

Tiếng gọi của anh văng vẳng bên tai cô, đôi mắt long lanh từ từ mở ra.

Đập vào mắt Storm chính là gương mặt đẹp trai của Lôi Lạc Thần, không biết vì sao lúc này trán anh lại toát đầy mồ hôi.

Sắc mặt của anh nói cho cô biết anh đang phần nộ vì điều gì đó, cô khó hiểu nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh, cái cô nhìn thấy chỉ là ngọn lửa, ngọn lửa màu đỏ lớn đến nỗi có thể thiêu cháy cô bất cứ lúc nào.

Kỳ thật mặc dù lúc này nhìn anh thật đáng sợ, nhưng cô lại không có cảm giác sợ anh.

Cô cong môi cố nặn ra một nụ cười gượng, nhẹ giọng trấn an anh.

- *Em không sao anh đừng lo, em có mặc áo chống đạn.*

Miệng thì nói vậy, nhưng ngực cô lúc này quả thật rất đau, tuy viên đạn chỉ ghim vào áo chống đạn, nhưng lực sát thương lại vô cùng mạnh, khiến cô bị nội thương.

Nghe cô nói vậy, sắc mặt của anh mới từ từ phục hồi lại trạng thái ban đầu.

Thế nhưng không hiểu vì sao ngọn lửa đang bùng bùng cháy trong ánh mắt anh, không hề nguội đi.

Anh ngẩng đầu, cặp mắt độc ác nhìn thẳng vào tên cướp bị Storm đã thương.

Thật tội nghiệp cho hắn ta, vừa rồi hắn vẫn chưa làm gì cô cả, chỉ có cô làm hắn bị thương.

Tên cướp bị ánh nhìn chết chóc của Lôi Lạc Thần làm cho hoảng sợ, hắn không tự chủ lui mình về phía sau như muốn tránh xa anh.

Lôi Lạc Thần nhẹ nhàng buông Storm ra nhìn Kỳ Sơn, Kỳ Sơn liền hiểu ý bước tới đứng bên cạnh cô, nhiệm vụ Thiếu Tá giao cho anh vào giờ phút này chính là bảo vệ cho Storm.

Lôi Lạc Thần bước từng bước chậm rãi về phía tên cướp, tên cướp bị tà khí tỏa ra từ trên người anh dọa đến hồn vía lên mây.

Mặc dù Lôi Lạc Thần là quân nhân nhưng trong người anh đang chảy là dòng máu của hắc đạo, sự ngạo mạn cùng với tà khí tỏa ra từ trên người anh, khiến người đối diện không rét mà run.

Nhìn thấy Lôi Lạc Thần bước từng bước đến gần hắn, tên cướp cảm giác được cái chết đang đến cận kề bên hắn.

Hắn sợ hãi, tay run run siết chặt khẩu súng trong tay, trong lòng cầu nguyện sao mình còn mạng rời khỏi cái nôi quỷ quái này.

Cái nơi vừa hoang vu vừa hẻo lánh và có rất nhiều, rất nhiều rắn độc.

Suy nghĩ đến cái mạng nhỏ của mình, hắn tự nói với lòng.

Hắn phải mạnh mẽ, phải chiến đấu đến cùng.

Một là hắn chết hai là kẻ địch phải chết!

Trong lòng nghĩ vậy, hắn cố gắng khống chế bàn tay đang run rẩy của mình, cầm chặt khẩu súng hơn.

Lôi Lạc Thần không hề sợ hãi hay hoảng loạn, ngược lại sự bình tĩnh của anh càng khiến tên cướp hoang mang trong lòng.

Mồ hôi trên trán hắn từng giọt từng giọt rơi xuống khuôn mặt tái xanh, khiến tầm nhìn của hắn không được rõ, bàn tay đang cầm súng vuron lên lau đi những giọt mồ hôi lạnh ngắt trên mặt hắn.

Hai tên cấp dưới của bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao thất kinh trong lòng, khi họ nhìn thấy Lôi Lạc Thần tay không vũ khí, chọi thẳng với tên cướp cầm súng.

Chẳng phải Thiếu Tá Lôi đang đâm đầu vào chỗ chết hay sao?

Nếu Lôi Lạc Thần chết, thì họ cũng sẽ chết theo.

Hai người lo lắng nhìn bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao nói.

- Bộ Trưởng, Thiếu Tá Lôi đang làm gì vậy?

Cậu ta chê mình sống quá lâu hay sao?

Bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao không biết trong lòng Lôi Lạc Thần có tính toán gì, nhưng ông tin tưởng vào anh.

Vì Thiếu Tá Lôi không phải là người tầm thường.

Lôi Lạc Thần không để tâm đến khẩu súng trên tay tên cướp, hành động của anh là đang thách thức sự gan dạ của hắn ta.

Tên cướp bị anh dồn ép tinh thần lẫn thể xác, sự nhẫn nại của hắn không còn nữa, ngón trỏ ấn mạnh vào cò súng.

Nhưng thật không ngờ đạn thì không bắn ra, cái mà hắn nghe được chỉ là tiếng kích.

Hắn không thể nào tin được thời vận của mình, tay liên tục ấn vào cò súng.

"Kích.....kích....."

Tiếng kích kích vang lên liên tục, khiến toàn thân hắn toát mồ hôi lạnh.

Không xui xẻo đến nhưng vậy chứ?

Chết tiệt súng đã hết đạn!

Tên cướp hoảng hốt quăng khẩu súng không còn đạn sang một bên, ánh mắt bối rối liếc nhìn con dao nhỏ đang nằm ở dưới mặt đất cách hắn không xa.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn phóng tới cầm lên con dao.

Cầm con dao trên tay, hắn cắn chặt răng tạo cho mình thêm dũng khí, xông tới tập kích Lôi Lạc Thần.

Lôi Lạc Thần nhìn hắn một cách bình tĩnh, anh nhếch môi cười khinh thường.

Nhìn thấy co dao trên tay hắn gần ghim vào người, anh nhích người sang bên phải, hành động của anh quá nhanh khiến tên cướp không kịp phản ứng.

Đến khi hắn nhìn kỹ, Lôi Lạc Thần đã thành công khống chế bàn tay đang cầm con dao sát bên của hắn.

Anh dùng sức bẻ mạnh một cái.

"Ahhhhhhhh....."

Tiếng kêu đau đớn của tên cướp vang lên, tay hắn đã bị Lôi Lạc Thần bẻ gãy, anh nâng chân đá vào đầu gối của hắn ta.

Sức lực của Lôi Lạc Thần khiếp người, khiến chân hắn bị trọng thương ngã quỵ xuống mặt đất, quỳ gối trước mặt anh.

- Hôm nay là ngày chết của ngươi.

Lôi Lạc Thần vừa nói xong tung cú đâm vào đầu hắn, khiến đầu hắn vỡ xương chết ngay lập tức.

Thật ra anh không muốn giết chết hắn, vì người chết đối với anh không có giá trị gì hết, nhưng ai bảo bọn họ dám chạm vào giới hạn cuối cùng của anh.

Hai tên cấp dưới của bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao nhìn thấy cảnh Lôi Lạc Thần hiên ngang giết người, trong lòng họ sợ đến không nói nên lời.

Họ làm việc cho chính phủ, chưa từng nhìn thấy cảnh chết chóc như thế này, chẳng phải vừa rồi Thiếu Tá Lôi có thể khống chế tên cướp sao, anh không

cần thiết phải giết chết hẳn.

Nhìn thấy bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao không lên tiếng, hai tên cấp dưới cũng không dám nói gì hơn.

Nhìn thấy Lôi Lạc Thần trút hết sự phẫn nộ lên người tên cướp, cô biết vừa rồi chắc anh lo lắng cho cô nhiều lắm.

Anh là người không biết thể hiện tình cảm của mình, thế nhưng ai dám động vào cô người đó sẽ chết chắc.

Trong lúc mọi người không chú ý, đột nhiên một viên đạn từ đâu bay đến hướng của Storm.

Ngòai Storm ra không ai nghe được tiếng súng, vì nó được bắn ra từ khẩu súng giảm âm.

Storm cực kì mẫn cảm với tất cả loại vũ khí, viên đạn vừa lướt ngang qua con gió, tạo ra âm thanh nhẹ nhàng, là Storm liền biết ngay.

Cô còn có thể phân biệt đó là loại đạn gì, và được bắn ra từ khẩu súng nào.

Mùi thuốc súng nhẹ nhẹ nói cho Storm biết đó là loại đạn SP-4, của khẩu súng PSS, súng giảm âm nhỏ nhất thế giới, có trọng lượng 0,85 kg khi nạp đầy đạn.

Chiều dài của PPS chỉ vọn vẹn 170mm với nòng súng giảm âm dài 60mm.

Viên đạn chỉ còn năm centimet là ghim vào đầu Storm, cô nhanh nhẹn nghiêng đầu sang một bên tránh viên đạn.

Viên đạn ghim sâu vào thân cây cổ thụ phía sau cô, tiếng viên đạn ghim vào thân cây, thu hút sự chú ý của mọi người.

Kỳ Sơn cầm súng đứng với tư thế phòng thủ nhìn xung quanh, để bảo vệ cô.

Storm lạnh mắt nhìn về hướng nơi viên đạn được bắn ra, cô nhìn thấy bóng dáng của một người phụ nữ, sau khi thất bại người phụ nữ nhanh chóng rời khỏi hiện trường, chạy sâu vào trong khu rừng biến mất sau những bụi cây um tùm.

Lôi Lạc Thần bước nhanh tới đỡ cô lên, tay sờ soạng khắp nơi trên cơ thể, muốn xem cô có chỗ nào bị thương không.

Nhìn thấy vẻ mặt khấn trương của anh, cô mỉm cười nói.

- *Em không sao cả, anh đừng tự dọa bản thân.*

Lôi Lạc Thần cau mày, không vui đáp.

- *Anh đã bảo em ở lại tổng bộ chỉ viện, mà em không chịu nghe.*

Có đau không?

Giọng nói dịu dàng cùng với cử chỉ lo lắng của anh, khiến bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao và cấp dưới của ông bất ngờ.

Họ hoài nghi có phải người vừa rồi ra tay một cách tàn nhẫn, giết người không chớp mắt và người bây giờ là cùng chung một người hay không?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Rắn độc

Lôi Lạc Thần nhìn hai tên thuộc hạ lúc này vừa mới giải quyết xong bọn cướp, ánh mắt lộ rõ sự hài lòng.

Kỳ Sơn nhìn Lôi Lạc Thần cung kính nói.

- *Thiếu Tá, chúng ta đi.*

Lôi Lạc Thần nhìn Kỳ Sơn gạt đầu một cái, tay ấn vào nút tròn nhỏ trên cái đồng hồ thông minh đeo trên cổ tay.

Chiếc đồng hồ phát ra tín hiệu cho thuộc hạ của anh, lấy máy bay đến đón người.

Đi được một chút họ nghe được tiếng bước chân dồn dập, càng lúc càng tiến đến gần bọn họ hơn.

Kỳ Sơn và hai tên thuộc hạ lập tức đứng chắn trước mặt Lôi Lạc Thần, tay cầm chặt khẩu súng, chuẩn bị liều mình chiến đấu.

- *Thiếu Tá.*

Nghe được tiếng gọi của Nhất Minh, họ mới hạ vũ khí trong tay, nòng súng chỉ xuống mặt đất.

Nhóm người của Nhất Minh không ai bị thương cả, ngoài vài vết xước ngoài da không đáng kể.

Nhất Minh đứng trước mặt Lôi Lạc Thần, cúi đầu thận trọng báo cáo.

- *Thiếu Tá máy bay đã đến.*

Chúng ta mau rời khỏi nơi này.

Lôi Lạc Thần gật đầu trầm giọng.

- *Đi!*

Anh nắm tay Storm đi về phía trước, đám thuộc hạ hộ tống bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao và hai cấp dưới của ông cẩn thận theo sau, mặc dù bọn cướp đã bị tiêu diệt toàn bộ, thế nhưng họ cũng không thể lơ là.

Vì chỉ cần sơ sót một giây, tính mạng của mọi người sẽ gặp nguy hiểm.

Nhìn thấy chiếc máy bay quân sự đậu cách đó không xa, bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao và cấp dưới mới thở phào nhẹ nhõm.

Ba người nhìn nhau nở một nụ cười yếu ớt, cuối cùng cũng được về nhà.

Đột nhiên bước chân của Lôi Lạc Thần chợt dừng lại, ánh mắt sắc bén đảo một vòng nhìn xung quanh.

Bàn tay mềm mại của Storm đang nắm tay Lôi Lạc Thần bất giác siết chặt hơn, linh cảm nói cho cô biết có chuyện không hay sắp xảy ra.

Cô nhìn Kỳ Sơn và Nhất Minh nói.

- *Cẩn thận.*

Storm vừa nói dứt câu, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn theo hướng phát ra âm thanh.

- *Sì.....sì.....sì....*

Trong mây bụi cây rậm rạp xung quanh họ, từ từ hiện ra rất nhiều rất nhiều đóm lửa màu đỏ chói.

Đó chẳng phải là những gì, cô nhìn thấy khi ngồi trên mây bay hay sao?

Trong đầu Storm lại hiện lên cùng một câu hỏi.

Đó là gì?

Ngay lập tức sự thắc mắc trong lòng cô được giải đáp, vừa nhìn thấy rõ đó là gì, mọi người hoảng hốt bước chân vô thức lui về phía sau.

Họ đang bị một bầy rắn độc bao vây, Nhất Minh nhìn kỹ mấy con rắn, anh đã từng gặp qua rất nhiều loại rắn khác nhau, nhưng mấy con rắn này!

- *Thiếu Tá, loại rắn này là gì?*

Sao tôi chưa từng nhìn thấy nó.

Không chỉ Nhất Minh mà tất cả mọi người đều hoang mang trước mấy con rắn độc, với cặp mắt màu đỏ chói lạ thường.

Lôi Lạc Thần nhìn kỹ mấy con rắn, giọng nói trầm ổn không một tia cảm xúc của anh vang lên.

- *Đó là rắn độc Úc.*

Rắn độc Úc còn được gọi là Death Adder, đặc điểm của nó chính là cặp mắt đỏ rực như lửa.

Loài rắn này vừa độc ác vừa dã man, vì chúng thường săn lùng và giết chết các loài rắn khác.

Chúng là loài rắn tấn công con mồi nhanh nhất trên thế giới.

Chỉ cần bị con rắn này cắn phải, sẽ gây bại liệt và tử vong trong khoảng 6 giờ.

Nghe Lôi Lạc Thần nói, sắc mặt của mọi người không còn giọt máu, trắng như tờ giấy.

Nhất Minh nuốt một ngụm nước bọt, nhìn Lôi Lạc Thần, Nhất Minh còn chưa kịp nói gì đột nhiên mấy tiếng sì...sì vang lên liên tục, khiến Nhất Minh rùng mình sờn gáy.

"Sì.....sì.....sì....."

Cặp mắt đỏ rực cùng với âm thanh rợn người vang lên bên tai họ, khiến mọi người mất đi sự trầm tĩnh.

Mấy mươi con rắn độc không biết vì nguyên nhân gì, bắt đầu tấn công bọn họ.

- *Thiếu Tá, chúng ta phải làm sao bây giờ?*

Một tên quân nhân trán toát mồ hôi lạnh hời, hấn sợ nhất chính là rắn.

Lôi Lạc Thần nhìn một vòng, anh trầm giọng nói.

- *Chỉ còn một cách, chính là Giết!*

Chữ giết cuối cùng Lôi Lạc Thần dùng giọng điệu vô cùng nguy hiểm để nói ra.

Kỳ Sơn lập tức đứng chặn trước mặt bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao, để bảo vệ cho ông, những người còn lại rút súng nhắm vào mấy con rắn độc.

Lôi Lạc Thần nắm chặt tay Storm, kéo cô về phía sau.

Ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào mắt cô, muốn nói cho cô biết anh sẽ bảo vệ cô.

- *Giết!*

Lôi Lạc Thần vừa nói xong, một trận xả súng lập tức diễn ra.

"Pằng.....pằng.....pằng....."

Âm thanh lớn càng khiến mấy con rắn trở nên hung hăng, xông tới tập kích bọn họ, chỉ cần nhìn vào đôi mắt màu đỏ chói của chúng cũng đủ khiến tay chân bần rùn.

Xung quanh Storm lúc này thật hỗn loạn, mấy con rắn bay lên tứ phía, đạn bay khắp nơi trên không trung.

Tiếng kêu đau đớn của một quân nhân vang lên.

- *Ahhhhhhhhhh.....*

Nhất Minh nghe vậy liền xoay người lại nhìn hấn, nhìn thấy một con rắn hung hăng cắn chặt cánh tay của hấn không buông, mặc cho hấn không ngừng dẩy gựa.

Nhất Minh bước nhanh tới, mau chóng túm lấy cái đuôi con rắn kéo mạnh một cái, con rắn bị anh kéo văng ra khỏi tên quân nhân.

Nhất Minh cầm cái đuôi của nó quay vòng vòng thật nhanh, đến khi tất cả khớp xương trong nó đều bị gãy, anh mới quăng nó xuống mặt đất.

"Pằng....."

Anh bang cho nó một phát súng, rồi bước tới đỡ tên quân nhân bị rắn cắn lên nói.

- *Đừng sợ, chỉ cần về đến Thành Phố S là cậu sẽ không sao!*

Tên quân nhân không hề hoảng loạn, theo bên cạnh Lôi Lạc Thần nhiều năm hấn đã luyện cho mình trở nên trầm tĩnh, chết vì Thiếu Tá là vinh hạnh của hấn ta.

Xác của mấy con rắn bị đạn bắn trúng rơi lộp độp xuống mặt đất, Kỳ Sơn nhìn thấy chúng tiến đến gần bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao, anh dùng chân dẫm mạnh lên đầu mấy con rắn.

Storm không hiểu vì sao càng giết chúng, chúng càng xuất hiện nhiều hơn, cô nhìn Lôi Lạc Thần lúc này đang hăng say giết rắn, vẻ mặt lạnh lùng vô cảm của anh thật sự rất hấp dẫn, nhất là sự hưng phấn tỏa ra trong ánh mắt của anh càng khiến cô say mê.

Cô ngây người nhìn anh một lúc, mới chợt nhớ đến điều gì đó.

- *Lạc Thần, như vậy không phải cách, chỉ e là đến khi chúng ta dùng hết đạn cũng không thể giết chết hết bọn chúng.*

Lôi Lạc Thần nghe cô nói cũng phải, anh nhìn chiếc máy bay quân sự đậu cách họ không xa.

Ngẫm nghĩ một chút Lôi Lạc Thần lên tiếng.

- *Kỳ Sơn, Nhất Minh tôi sẽ yểm trợ hai cậu, đưa bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao và Storm lên máy bay trước.*

Storm nắm chặt tay anh nói.

- *Em sẽ ở lại với anh.*

Ánh mắt kiên định của Storm nhìn anh, khiến Lôi Lạc Thần không thể từ chối.

Anh gật đầu đồng ý, vì anh biết nếu đổi lại là anh, anh cũng sẽ không đi.

Sau khi nghe mệnh lệnh của Lôi Lạc Thần, người nào nên rút lui thì rút lui, người nào ở lại thì không ngừng nổ súng giết rắn.

Storm lấy ra Đoạt Mệnh từ trong túi áo, nhắm về phía mấy con rắn.

Chỉ trong tích tắc Đoạt Mệnh đã giết chết không biết bao nhiêu rắn độc, sau khi Kỳ Sơn đưa bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao lên chiếc máy bay quân sự, anh nhìn về phía dưới nơi Lôi Lạc Thần, Storm, Thẩm Thanh và mấy quân nhân đang kịch liệt đối phó với bọn rắn độc.

- *Thiếu Tá, mau lên máy bay.*

Một con rắn độc phóng về phía của Lôi Lạc Thần, anh dùng súng bắn vào đầu của nó.

Đầu con rắn độc bị bắn vỡ ra, thịt vụn văng ra khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Thù hận

Giọng nói oai nghiêm của Lôi Lạc Thần vang lên.

- *Rút lui.*

Nói xong anh nắm tay Storm chạy về phía chiếc trực thăng quân sự.

Chạy gần đến chiếc trực thăng, anh đẩy cô về phía trước, còn anh thì ở phía sau bảo vệ cho cô.

Nhìn thấy cái thang dây đồng đưa trước mặt, Storm nhanh chóng lao tới bám chặt vào nó dùng sức leo lên.

Cánh quạt trực thăng xoay nhanh đến nỗi mái tóc dài của Storm bay tứ tung, cô mặt kệ những sợi tóc bay vào mặt và miệng của mình, ánh mắt lo lắng nhìn xuống phía dưới.

Nhìn thấy Lôi Lạc Thần một mình chống chọi với một bầy rắn độc, cô xoay lại lập tức tập trung leo lên trên, vì cô biết chỉ khi cô an toàn ngồi trên chiếc trực thăng anh mới chịu leo lên.

Nhìn thấy mọi người rút lui an toàn, anh mới nắm chặt thang dây leo lên.

Chiếc máy bay lập tức cất cánh, bay khỏi mặt đất.

Ở phía trên nhìn xuống cảnh tượng hỗn loạn phía dưới khiến mọi người rùng mình.

Dưới mặt đất nằm rất nhiều xác của mấy con rắn độc, bên cạnh chúng có hàng trăm con rắn độc với cặp mắt màu đỏ chói, đang không ngừng lượn lờ quanh chúng.

Thẩm Thanh thở hổn hển nhìn mọi người.

- *Thật may chúng ta không sao.*

Miệng thì nói vậy nhưng trong lòng cô không vui chút nào, vì Storm vẫn an toàn ngồi trước mặt cô.

Vừa rồi cô định ra tay với Storm nhưng không có dịp, vì phải đối phó với mấy con rắn độc, khi thời cơ đã đến thì trong tay Storm đã cầm Đoạt Mệnh và được Lôi Lạc Thần bảo vệ, dù cô có muốn ra tay cũng không được.

Ngồi trên trục thẳng Storm quay mặt nhìn ra cửa sổ.

Trên kính cửa sổ vô tình phản chiếu lại, gương mặt tức giận cùng với ánh mắt đầy oán hận của Thẩm Thanh.

Không hiểu vì sao Storm lại có cảm giác Thẩm Thanh rất ghét mình, nhưng dự cảm nói cho cô biết đó không chỉ đơn giản xuất phát từ sự ghen tuông.

Dù có ghét cô đi chăng nữa, thì cũng không đến nỗi muốn lấy mạng của cô.

Vừa rồi ở trong khu rừng, cô thoáng nhìn thấy người bắn lên cô chính là Thẩm Thanh.

Nhưng cô không dám khẳng định một trăm phần trăm, nên mới không nói cho Lôi Lạc Thần biết.

Cô quyết định khi trở về Thành Phố S, phải điều tra lai lịch của Thẩm Thanh.

Lôi Lạc Thần ngồi bên cạnh, nhìn ra cô có tâm sự anh lo lắng hỏi cô.

- An Nhi, đã xảy ra chuyện gì?

Từ trước tới giờ anh chưa từng nhìn thấy, vẻ mặt đầy nỗi bất an của An Nhi.

Cô bị giọng nói của anh làm thức tỉnh, khỏi dòng suy nghĩ của riêng mình.

Cô muốn nói với anh sự nghi ngờ trong lòng, nhưng cô không thể.

Một vì Thẩm Thanh ngồi bên cạnh, hai vì cô chưa chứng thực được những gì mình suy nghĩ.

Storm lắc đầu dùng nụ cười rục rờ, che giấu sự hoài nghi trong lòng mình.

- Anh đừng quá lo lắng, em không sao.

Em chỉ hơi mệt, khi trở về Thành Phố S nghỉ ngơi một chút sẽ không sao.

Lời nói của cô không có chút thuyết phục gì, nhưng nếu An Nhi không chịu nói ra thì ít cô phải có nguyên nhân của mình, nên anh không hỏi tiếp.

Ngày hôm sau tại một ngôi biệt thự rộng lớn, nằm ở nơi hoang vắng nhất của Thành Phố S.

Người phụ nữ ngoài bốn mươi, gương mặt lạnh lùng không một tia cảm xúc, ngồi uy nghiêm trên chiếc ghế sofa đặt ngay chính giữa phòng khách.

Đứng bên cạnh là hai tên vệ sĩ, lúc nào cũng theo bên cạnh để bảo vệ bà.

Người phụ nữ nhíu chặt đôi lông mày ánh mắt lộ rõ sự phẫn nộ, dùng tay tát mạnh vào gương mặt hỏang hốt của cô gái đang cung kính đứng trước mặt.

"Chát....."

Giọng nói giận dữ của người phụ nữ vang lên.

- Đúng là đồ vô dụng mười mấy tuổi đến tuổi này, bảo mày làm một chuyện cũng không xong.

Cô gái bị tát đến nửa bên má ửng đỏ sưng lên, nắm giấu tay hiện lên rõ ràng, nhưng cô gái không hề kêu đau.

Cô gái quỳ xuống mặt đất đầu cúi thấp, trên mặt lộ rõ sự hổ thẹn, nhẹ giọng nhận tội.

- Mẹ, mẹ đừng giận.

Lần sau con nhất định sẽ giết chết cô ta.

Người phụ nữ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt độc ác không hề hiện lên tia thương xót.

- Tốt nhất là như vậy, mày đừng khiến tao thất vọng!

Người phụ nữ nói xong, mặc kệ đứa con gái đứng lên đi thẳng lên trên lầu, hai tên vệ sĩ cung kính đi theo sau bà ta.

Cô gái quỳ dưới mặt đất ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng của mẹ, cặp mắt ngập nước càng lộ rõ sự thù hận.

Cô gái không hận mẹ của mình, mà ngược lại càng hận người nhà họ Mạnh hơn, nếu không phải vì người của Mạnh gia thì mẹ cô sẽ không lạnh nhạt với cô như bây giờ.

Nghĩ đến Mạnh gia, cô gái bất giác cuộn tròn nắm đấm, bàn tay siết chặt đến nỗi móng tay đâm vào da thịt đau nhói, khiến cô chột bình tĩnh lại.

Cô từ từ đứng lên, lặng lẽ rời khỏi nơi cô gọi là nhà, nhưng lại mang cho cô cảm lạnh lẽo một cách đáng sợ.

Từ nhỏ đến lớn Thẩm Thanh chưa bao giờ, nhận được tình thương hay sự ấm áp từ người mẹ mà cô hết mực tôn kính.

Ngoài ba ra không ai quan tâm đến cô, cô không hiểu vì sao mẹ lại đối xử với cô như kẻ thù, mỗi lần nhìn thấy cô mẹ liền nổi giận.

Sau khi Thẩm Thanh rời khỏi ngôi biệt thự, một người đàn ông trên người mặc bộ vest màu xám, dáng người uy nghiêm nhã nhặn từ trong thư phòng bước ra.

Nhìn thấy người phụ nữ ngồi trước quầy bar, trên tay cầm ly rượu đỏ, ánh mắt tức giận nhìn ra ngoài cửa sổ.

Người đàn ông bước tới bên cạnh, ông nhìn theo ánh mắt của bà ta, nhìn thấy Thẩm Thanh lui thui rồi đi, ông đau lòng nói.

- *Em đối với con bé quá tàn nhẫn.*

Người phụ nữ nâng ly rượu đỏ trong tay lên nhắm nhĩ một chút, khoé môi nhếch lên nói với giọng bất cần.

- *Tàn nhẫn?*

Em đối với nó như vậy là quá nhân từ rồi.

Chỉ cần nghĩ đến vì sao nó được sinh ra đời, là em đã muốn tự tay giết chết nó ngay.

Đối với đứa con gái bà thật sự không có chút tình yêu thương gì, chỉ cần nhìn thấy Thẩm Thanh bà liền nhớ đến cái ngày Mạnh Hùng tuyên bố từ hôn, lúc đó công ty của bà đang trong tình trạng khó khăn cần Mạnh Thị giúp đỡ, nhưng thật không ngờ Mạnh Hùng lại nhẫn tâm đập Thẩm Thị một cú, dẫn đến công ty bà bị

phá sản.

Từ thiên kim tiểu thư của nhà họ Thẩm, Thẩm Gia Quyên một tay che trời tại Thành Phố B.

Chỉ trong vòng một đêm đã mất hết tất cả, tán gia bại sản, còn thua một kẻ ăn xin ngoài phố.

Bà bà vì không chịu nổi sự dả kích phát bệnh tim mà chết, vài ngày sau mẹ bà vì uất ức rồi cuối cùng cũng đi theo bà.

Bà sinh ra trong gia đình quyền quý, nên chưa từng phải động một ngón tay vào những việc nặng nhọc, bây giờ chỉ còn một mình không biết làm sao để mưu sinh, cuối cùng bị một người phụ nữ gạt đi tiếp khách kiếm tiền để sống qua ngày.

Bà đã ngủ với không biết bao nhiêu người đàn ông, người nào cũng khiến bà cảm giác kinh tởm chưa từng có.

Ông trời đối với bà thật bất công, thấy cuộc đời bà chưa đủ khổ, nên mới hành hạ bà.

Bà còn nhớ rõ cái ngày bà bị ép tiếp bốn người đàn ông Đài Loan, họ thật dã mang hết người này đến người khác thay phiên nhau cưỡng hiếp bà, lúc đó bà xấu hổ đến muốn chết đi cho xong, nhưng nghĩ đến mối thù gia tộc, bà tự nói với lòng.

- *Mình không thể chết, mình phải trả thù!*

Thẩm Thanh cũng vì vậy mà sinh ra đời, mang theo sự nhục nhã mà bà không thể nào quên được, ai là ba của đứa con gái bà cũng không biết và cũng chẳng muốn biết.

Nếu không vì người đàn ông trước mặt này, bà đã phá bỏ cái thai.

Người đàn ông nhìn thấy sự đau khổ cùng với thù hận trong ánh mắt của bà, ông thờ dãi nói.

- *Chuyện cũng đã xảy ra rất lâu, em cần gì phải chìm mình trong thù hận.*

Thù hận sẽ dần dần giết chết em.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Mục Đích

Mười mấy năm về trước ông và mấy người bạn đi đến một hộp đêm bàn chuyện, vô tình gặp được bà.

Lần đầu tiên nhìn thấy bà ông đã yêu, ánh mắt của bà ẩn chứa sự thâm sâu, cùng với nỗi sầu thảm mà ông chưa từng nhìn thấy ở người phụ nữ khác.

Cuối cùng ông chuộc thân cho bà và đưa bà về làm vợ chính thức của ông.

Tuy trong xã hội tiếng tăm của Trung Tiên Sinh không phải tầm thường, thế nhưng trong thâm tâm ông chưa từng chê bai bà.

Chỉ có bà mặc cảm không chịu xuất đầu lộ diện, ai nấy đều biết Trung Tiên sinh một mực yêu thương vợ, nhưng chưa ai được điểm phục gặp mặt phu nhân của ông.

Biết bà mang thai ông tình nguyện nhận con bà làm con.

Mặc cho ông có dùng bao nhiêu tình cảm, để bù đắp sự tổn thương trong tâm hồn bà, cũng không thể cảm hoá được nỗi hận đã in sâu vào tận xương tủy của bà.

Người phụ nữ hóp một ngụm rượu, chậm rãi phun ra từng chữ một.

- Dù có xuống địa ngục, em cũng kéo bọn họ theo cùng!

Người đàn ông lắc đầu, ông xoay người lại bước đi bất lực ra khỏi thư phòng.

Ông là một người luôn làm việc chính trực chưa từng làm hại đến ai, nhưng bây giờ vì bà ông phải che đậy lương tâm, dùng hết năng lực để giúp bà.

Bà đã hứa chỉ cần trả được thù, bà sẽ chú tâm làm một người vợ hiện, một người mẹ tốt.

Nghe được tiếng đóng cửa sau lưng, người phụ nữ đặt ly rượu trong tay xuống cái bàn thủy tinh bên cạnh, ánh mắt sắc bén nhìn vào chất lỏng màu đỏ trong ly.

- Mạnh Hùng.....Mạnh Hùng....

Rồi từ từ người sẽ cảm nhận được cái gọi là nỗi đau tột cùng ra sao!

Trước tiên là con gái của người, rồi đến người vợ mà người xem trọng hơn cả mạng sống của mình!

Ha.....ha....ha...

Giọng cười độc ác nhưng lại mang theo sự thê lương của người phụ nữ, vang vọng cả ngôi biệt thự rộng lớn.

Bà nghiêng răng trợn mắt, quơ tay một cái khiến ly rượu trên bàn rơi xuống mặt đất bẽ nát.

Chất lỏng màu đỏ cùng mảnh vỡ thủy tinh, văng khắp nơi trên sàn nhà lạnh lẽo.

Đột nhiên điện thoại di động đặt trên cái bàn bên cạnh reng lên, bà đảo mắt nhìn màn hình điện thoại, nhìn thấy dãy số quen thuộc, bà vươn tay ấn vào nút nhận.

Giọng nói của người phụ nữ vang lên.

- Bà suy nghĩ kỹ chưa?

Có chịu hợp tác với tôi không?

Nghĩ đến đứa con gái vô dụng, bà liền đáp.

- Được, cứ tiến hành theo kế hoạch của bà đi.

Người phụ nữ trong điện thoại thật hài lòng với câu trả lời, bà ta cười tươi đáp.

- Ha...ha...

Như vậy mới đúng, hai chúng ta trong ứng ngoại hợp nhất định sẽ khiến Mạnh Hùng thân bại danh liệt, sống không bằng chết.

Thẩm Gia Quyền thật không ngờ có người còn hận Mạnh Hùng hơn cả bà.

Tại quân trường Hùng Tâm, sau một ngày luyện tập mệt mỏi Lôi Lạc Thần trở về phòng của mình, anh thần nhiên cởi bỏ bộ quân phục trên người quăng lên chiếc giường lớn, thân hình cao lớn vạm vỡ không một mảnh vải che thân ung dung đi thẳng vào trong phòng tắm.

Đứng trong nhà tắm, Lôi Lạc Thần để mặc cho những giọt nước ấm trôi suốt, phun lên làn da màu nâu của mình, anh ngước mặt lên, tay vuốt vuốt mái tóc ngắn gọn, trong lòng không ngừng suy nghĩ đến chuyện người thần bí tập kích Storm ở trên đảo Sara.

Kỳ thật không hiểu vì sao trong lòng anh lại có dự cảm, những chuyện xảy ra gần đây đều vì Storm mà ra.

Thẩm Thanh có chuyện cần tìm Lôi Lạc Thần, đứng ngoài cửa phòng của anh, cô khần trương chỉnh lại y phục trên người.

Sau khi hài lòng với bản thân cô nâng lên gõ nhẹ vào cánh cửa bằng gỗ trước mặt, nhưng thật không ngờ tay cô vừa chạm vào cánh cửa, cánh cửa đột nhiên hé mở ra.

Vừa rồi Lôi Lạc Thần không cẩn thận nên đóng cửa không sát.

Thẩm Thanh đẩy nhẹ cửa một cái, cánh cửa phòng mở toang ra.

Cô do dự không bước vào, cặp mắt sắc bén nhìn vào trong, không nhìn thấy anh đâu, Thẩm Thanh cất tiếng gọi anh.

- *Thiếu Tá... Thiếu Tá anh có ở trong phòng không?*

Không nghe anh trả lời Thẩm Thanh quyết định bước vào trong phòng, cô chưa từng vào phòng của anh nên muốn xem phòng anh ra sao.

Thẩm Thanh thật bất ngờ, tuy căn phòng không quá lớn nhưng đồ trong phòng được bài trí rất chỉnh tề, gọn ghẽ.

Trong lúc Thẩm Thanh còn đang quan sát căn phòng, đột nhiên tiếng nước chảy truyền ra từ trong phòng tắm thu hút sự chú ý của cô.

Thì ra anh đang tắm, vậy một lát mình sẽ quay lại tìm anh ấy sau.

Trong lòng nghĩ vậy Thẩm Thanh quay đầu muốn rời đi, nhưng thật không ngờ lúc này đột nhiên Storm xuất hiện trước mặt cô.

Vừa hay Storm định tìm anh đi ăn tối, nhìn thấy cửa phòng mở toang ra cô tò mò bước vào trong.

Vừa bước vào cửa cô chạm phải Thẩm Thanh, Thẩm Thanh nhìn cô bằng ánh mắt thù địch.

Thật ra Thẩm Thanh biết mình không nên tỏ thái độ chán ghét đối với Storm vì thời cơ còn chưa tới, nhưng cô không thể kiềm chế được bản thân của mình.

Chỉ cần nghĩ đến mẹ và nghĩ đến việc Storm đoạt lấy Lôi Lạc Thần, Thẩm Thanh liền muốn giết chết Storm ngay.

Thẩm Thanh nở một nụ cười hiểm khích, cô khom người cầm lấy quân phục của Lôi Lạc Thần thần nhiên gấp lại đặt cẩn thận trên giường lớn.

Storm nhú mày sắc mặt hiện rõ tia kinh tởm, khi nhìn thấy Thẩm Thanh chạm vào quần áo của anh.

Nhìn thấy sắc mặt đen thui của Storm, trong lòng Thẩm Thanh cảm thấy thoả mãn vô cùng.

Thẩm Thanh cong môi cười châm biếm, nhìn Storm nói.

- *Anh Lạc Thần đang tắm, cô tìm anh ấy có chuyện gì không?*

Thẩm Thanh đang tỏ ra mình mới chính là người yêu của Lôi Lạc Thần.

Thái độ của Thẩm Thanh không hề khiến Storm tức giận, ngược lại càng khinh thường cô hơn.

Mặc dù Storm không biết ý đồ của Thẩm Thanh là gì, nhưng cô tuyệt đối không để Thẩm Thanh đắc ý.

Storm bước từng bước thận trọng tới gần Thẩm Thanh, đột nhiên cô cúi người cầm lấy bộ quân phục Thẩm Thanh vừa gấp lại, thẳng tay quăng vào thùng rách bên cạnh, cô nhìn Thẩm Thanh cười nhạt.

- *Đồ đã bẩn thì nên vứt nó đi, gấp lại để làm gì?*

Sao tôi cứ cảm thấy cô luôn làm ra những chuyện vô ích như thế?

Thẩm Thanh thật không thể nào chịu nổi tính khí xem trời bằng vung của Storm, cô lờm Storm nói với giọng mỉa mai.

- *Chuyện vô ích?*

Tôi thấy cô mới làm toàn chuyện vô ích.

Cô đã biết trong lòng anh Lạc Thần chỉ có tôi, sao còn bám lấy anh ấy không buông?

Cô và mẹ cô rất giống nhau, luôn thích dành giật những gì không thuộc về mình.

Lời nói của Thẩm Thanh khiến Storm tức giận.

- *Thẩm Thanh, cô có tư cách gì nói đến mẹ tôi.*

Nói cô thế nào cũng chẳng sao, nhưng nói đến mẹ cô thì không được.

Hôm nay cô sẽ làm rõ mọi chuyện, lý do gì Thẩm Thanh luôn nhắm vào cô.

Storm dần xuống con phần nộ trong lòng, nghiêm túc nhìn Thẩm Thanh nói.

- *Thẩm Thanh, ở đây chỉ có cô và tôi, cô muốn gì cứ nói thẳng!*

Thẩm Thanh giật mình, ánh mắt hiện lên tia kinh ngạc.

Storm đã nghi ngờ đến cô?

Thẩm Thanh im lặng trong giây lát, ánh mắt phẳng lặng chợt hiện lên tia độc ác.

- *Cô thông minh hơn tôi nghĩ nhiều.*

Từ từ rồi cô sẽ biết!

Storm là người thẳng thắn, nếu cô không thích Thẩm Thanh thì cô sẽ nói thẳng, nên khi nghe Thẩm Thanh nói một cách mờ ám, Storm tức giận bước tới cầm lấy cổ tay của Thẩm Thanh, giọng nói nghiêm túc vang lên.

- *Thẩm Thanh, thật ra cô là ai?*

Cô tiếp cận với Lạc Thần và tôi là vì mục đích gì?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Trần sở sở trở về

Thẩm Thanh dùng sức rút tay về, ánh mắt thù hận nhìn thẳng vào mặt Storm, không hề có ý định tránh né.

- Mục đích gì?

Thẩm Thanh lập lại ba từ này, cặp mắt trợn lên cất lên tiếng cười nham hiểm.

- Ha....ha.....ha....

Mạnh An Nhi!

Tôi sẽ trả lại những gì gia đình cô đã ban cho chúng tôi.

Storm kinh ngạc với lời nói của Thẩm Thanh.

Chúng tôi!

Vì sao Thẩm Thanh lại dùng hai từ này, hai từ chúng tôi thốt ra từ miệng Thẩm Thanh là đang ám chỉ đến ai?

Suy nghĩ mãi cũng không ra, Storm mặc kệ ý đồ của Thẩm Thanh là gì, cô sẽ không để Thẩm Thanh đắc ý.

- Cô không nói cũng chẳng sao, tôi sẽ có cách tìm ra nguyên nhân.

Tôi nói cho cô biết, cô hãy thôi cái trò gian xảo của mình đi, tôi sẽ không để cô làm hại đến anh Lạc Thần.

Lời nói của Storm mang theo sự uy hiếp rõ rệt, cô sẽ không tha cho những ai muốn làm hại đến anh.

Ánh mắt của Storm khi nói ra những lời này thật đáng sợ.

Đối với người khác chắc sẽ hoảng hốt trong lòng, nhưng đối với Thẩm Thanh một người không sợ chết thì chẳng có tác dụng gì.

Thẩm Thanh nhìn Storm cười thách thức.

- Vậy cô hãy từ từ mà tìm hiểu!

Đừng để quá lâu, chỉ e là khi cô biết thì đã quá muộn.

Storm ngỡ ngàng với lời nói của Thẩm Thanh, Thẩm Thanh nói vậy là có ý gì?

Nghe được tiếng nước chảy trong phòng tắm ngừng lại, Thẩm Thanh lập tức bước tới cầm lấy tay Storm.

Thẩm Thanh nghiêng răng dùng sức bóp chặt cổ tay Storm.

- Tôi sẽ để Thiếu Tá nhìn rõ bộ mặt dối trá của cô.

Trong lòng Thẩm Thanh luôn cho rằng Storm giống y như mẹ của mình, chỉ biết giờ trò quyền rũ đàn ông, hết Lôi Lạc Thần rồi đến La Thành.

Storm không hiểu Thẩm Thanh đang nói gì, cô chỉ biết rằng lúc này cổ tay của cô rất đau.

Vào thời điểm cánh cửa phòng tắm được mở ra, Thẩm Thanh bất ngờ buông tay Storm ra, thân thể mảnh mai đột nhiên ngã xuống mặt đất.

Lôi Lạc Thần đứng bất động trước cửa phòng tắm, anh hơi bất ngờ khi nhìn thấy Storm lần Thẩm Thanh ở trong phòng anh.

Lôi Lạc Thần quả thật quá xuất sắc thân hình cao lớn vạm vỡ, trên người chỉ mặc mỗi cái quần tây che lại nửa thân dưới của mình.

Phần ngực trần xăn chắc cùng với cái bụng sáu múi, khiến Thẩm Thanh nhìn anh không chớp mắt.

Không biết từ lúc nào người đàn ông này đã chiếm lấy toàn bộ trái tim của cô.

Mặc dù Thẩm Thanh bị thu hút bởi sự hấp dẫn tỏa ra từ trên người anh, thế nhưng cô vẫn không quên mục đích của mình.

Thẩm Thanh nhìn Storm bằng ánh mắt ngập nước, giọng nói uầy khuất vang lên.

- Tại sao cô lại đánh tôi?

Sắc mặt của Lôi Lạc Thần tối sầm lại, anh nhíu mày thần sắc lộ rõ sự phẫn nộ nhìn Storm.

Nhìn thấy vẻ mặt tức giận của anh, trong lòng Thẩm Thanh cảm thấy dắc ý vô cùng.

Dù sao cô và anh đã làm việc cùng nhau sáu năm, anh lo lắng cho cô cũng là chuyện đương nhiên.

Storm bối rối khi bắt gặp ánh mắt chứa đựng nộ khí của anh, cô cúi đầu đem cánh tay giấu ở phía sau.

Thẩm Thanh nhìn thấy vẻ mặt sợ sệt của Storm trong lòng vui vẻ.

Bây giờ cô mới biết chữ sợ viết ra làm sao?

Thẩm Thanh nhìn Lôi Lạc Thần bằng ánh mắt vô tội, chờ đợi anh lấy lại công đạo cho mình.

Lôi Lạc Thần bước nhanh đến trước mặt Storm, bàn tay rộng lớn đưa về phía sau, cầm lấy cánh tay bị thương của Storm kéo ra phía trước.

Lôi Lạc Thần nhìn vào cổ tay bầm tím của Storm, nói với giọng đầy trách móc nhưng lại mang theo tia đau lòng.

- Sao lại để tay mình bị thương?

Thẩm Thanh không thể nào tin được những gì mình vừa mới nghe, anh tức giận không phải vì cô bị Storm bắt nạt

mà vì cổ tay của Storm.

Bàn tay của Lôi Lạc Thần thật nhẹ nhàng vuốt ve chỗ bầm tím trên cổ tay cô, cất giọng trầm trầm.

- Có đau không?

Storm nhìn anh lắc đầu, Thẩm Thanh không chịu nổi cảnh ngọt ngào âu yếm của hai người, cô tức giận lên tiếng.

- Thiếu Tá, là cô ta khiến tôi.....

Lôi Thẩm Thanh còn chưa nói xong, đã bị giọng nói lạnh lùng của Lôi Lạc Thần cắt ngang.

- Từ nay về sau, cấm cô bước chân vào phòng của tôi.

Lôi Lạc Thần nói nhưng ánh mắt không hề rời khỏi cổ tay bầm tím của Storm.

Thẩm Thanh cố dần xuống sự phẫn nộ trong lòng, cô lặng lẽ rời khỏi phòng.

Trước khi đi Thẩm Thanh xoay lại nhìn hai người, bàn tay đang đặt bên hông bất giác cuộn tròn lại thành nắm đấm, nỗi hận của ngày hôm nay cô sẽ không bao giờ quên.

- Storm, tôi sẽ hủy diệt những gì cô xem trọng nhất.

Nếu cô không có được anh, thì Storm cũng đừng hồng ở bên cạnh anh.

Nhìn thấy Thẩm Thanh rời đi, anh kéo Storm đến bên cạnh cái giường lớn.

- Em ngồi ở đây chờ anh.

Lôi Lạc Thần vừa nói xong thân hình cao lớn đã đi vào trong phòng tắm.

Vài phút sau anh bước ra, trên người đã mặc vào cái áo sơ mi màu trắng, tay cầm hộp cứu thương.

Anh đi đến bên cạnh giường, tay thản nhiên kéo cái ghế bằng gỗ ngồi xuống đối diện với cô.

Lôi Lạc Thần mở hộp y tế ra, cầm lấy tuýp thuốc mỡ, cẩn thận bôi lên vết thương trên tay cô.

Anh đau lòng nói.

- Đừng để người khác bắt nạt mình.

Sự lo lắng của anh khiến lòng cô ấm áp, kỳ thật chỉ với riêng cô anh mới dịu dàng như vậy.

Hôm nay là ngày đầu tiên Trần Sở Sở bước chân vào quân trường Hùng Tâm, với vai trò chuyên gia tâm lý.

Mặc dù mẹ là một luật sư tài năng nhưng cô lại không thích theo ngành luật, ngược lại rất hứng thú về tâm lý tội phạm.

Trong phòng học lúc này đã ngồi đông đủ học sinh, nói cho chính xác là quân nhân.

Trần Sở Sở sở hữu gương mặt tròn dễ thương cùng với cặp mắt tròn xoe, đôi môi mỏng kêu gọi càng tôn lên sự hấp dẫn trên gương mặt xinh đẹp của cô.

Cô mặc trên người cái áo sơ mi trắng mỏng bó sát vào cặp ngực căng tròn, để lộ áo lót màu đen quyến rũ, phối hợp cùng với váy đen ngắn trên đùi nhìn gợi cảm vô cùng.

Cô được Trung Tá La Thành đưa vào phòng học.

Nhìn thấy La Thành, mười mấy quân nhân đang ngồi trên ghế trong phòng lập tức đứng lên hành lễ.

- Trung Tá!

La Thành vẫy tay ý bảo bọn họ ngồi xuống, anh và Trần Sở Sở đứng nghiêm trang trước mặt họ.

Trung Tá La Thành nhìn họ bắt đầu giới thiệu.

- Ở trước mặt các người là chuyên gia tâm lý tội phạm mới vừa từ Paris đến Thành Phố S.

Sau này cô Trần sẽ phụ trách dạy các người và giúp chúng ta phân tích tâm lý và hành vi của bọn tội phạm.

Nhất Minh nhìn thấy Trần Sở Sở còn nhỏ tuổi, lại xinh đẹp trong lòng hiện lên ý nghĩ trêu đùa cô.

Anh khiêu Kỳ Sơn một cái nói nhỏ.

- Kỳ Sơn, cô ấy nhìn sexy quá.

Nhất Minh vừa nói vừa bày ra vẻ mặt ham muốn khiến Kỳ Sơn bật cười.

Tên khi này là một người tốt, nhưng lúc nào cũng bày trò khiến người khác hiểu lầm mình là quỷ râu xanh.

Sau khi La Thành giới thiệu xong anh rồi đi để lại Trần Sở Sở với học viên của mình.

Cô đứng trước một đám quan nhân với vẻ mặt không đường hoàng, theo thống quen cô quan sát từng người một đang ngồi phía dưới.

Trần Sở Sở cầm lên một quyển sách nói về hành vi tội phạm, cô lật trang đầu.

- Ở trước mặt các người là quyển sách, Criminal behaviours tạm dịch là phân tích hành vi của tội phạm.

Các người hãy lật đến trang năm.

Sau khi Trần Sở Sở nói, một số quân nhân nghe theo lời cô lật sách ra xem, Nhất Minh và hai người bạn cùng phòng đột nhiên cười lớn.

- Cô Trần, với tội phạm thì cần gì phải phân tích hành vi của bọn họ.

Sau chúng ta không dùng cách học được ở trong trường cảnh đội, thậm chí bọn họ cho xong.

Nhất Minh bày ra vẻ mặt khinh thường nói, cô gái này trẻ tuổi hơn anh, biết gì về tội phạm mà bày đặt đứng ở đây ra uy dạy các anh.

Sau khi Nhất Minh nói xong, xung quanh lập tức vang lên những tiếng xì xào theo.

- Cần gì phân tích!

Thật lãng phí thời gian.

Trần Sở Sở là một người cứng đầu không dễ gì khuất phục trước sự khó khăn, học trò càng khó dạy càng tạo cho cô sự hứng thú để chinh phục bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Thuật Thôi Miên

Trần Sở Sở đặt quyển sách trên tay xuống bàn, cô ngẩn mặt nhìn thẳng vào mặt Nhất Minh, đầu sỏ gây náo loạn trong lớp học chính là hắn.

Trần Sở Sở cầm cây bút màu bạc kim, gõ gõ trên mặt bàn tạo ra âm thanh cụp cụp theo thiết tấu.

- Cậu chính là Nhất Minh?

Nhất Minh kinh ngạc, sao cô ta lại biết tên mình, chẳng lẽ.....

Đột nhiên Nhất Minh nhìn Trần Sở Sở cười một cách gian xảo.

- Cô Trần, cô đã để ý đến tôi từ trước?

Nụ cười khoái chí cùng với ánh mắt như cười như không của Nhất Minh khiến Trần Sở Sở tức giận điên lên, thế nhưng cô là một người rất khéo léo che giấu tâm tư của mình.

Sắc mặt trầm tĩnh của cô khiến Nhất Minh không được thoải mái trong lòng.

Anh còn nghĩ cô sẽ tức giận làm lớn chuyện, đến lúc đó sẽ có kịch vui để xem.

Trần Sở Sở điềm nhiên tiếp tục gõ gõ cây bút trong tay xuống mặt bàn, ánh mắt sắc bén nhìn Nhất Minh nói với giọng nghiêm túc.

- Cậu có nghe đến thuật thôi miên chưa?

Nhất Minh nhìn cô cười cười, nháy mắt một cái đáp.

- Tôi không tin vào những trò vô vị đó.....

Nhất Minh còn chưa nói xong cây bút trên tay Trần Sở Sở đột nhiên gõ mạnh xuống mặt bàn, tạo ra âm thanh lớn.

"Cụp..."

Gương mặt tươi cười của Nhất Minh đột nhiên trở nên vô cảm một cách lạ lùng, nếu nhìn kĩ sẽ phát hiện con ngươi đen tuyền của anh co rút dữ dội.

Trần Sở Sở nhếch môi cười đắc ý, chờ xem cô trừng trị những kẻ lưu manh như thế nào!

- Nhất Minh, con gà kêu ra sao?

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Nhất Minh đứng lên đặt hai tay dưới nách làm động tác vỗ vỗ như vỗ đôi cánh, miệng thốt lên những tiếng gà gáy.

"Ò.....Ó....O.....Ò.....Ó....O...."

Cả lớp cười ồm ồm, lần đầu tiên họ chứng kiến thuật thôi miên, quả thật quá lợi hại.

Thế nhưng điều khiến họ cười khoái chí hơn, chính là nhìn thấy Nhất Minh bị cô giáo đem ra làm trò đùa.

Một tên quân nhân bên cạnh thừa dịp này, lấy ra điện thoại di động quay lại toàn bộ sự việc.

Trần Sở Sở nhìn dáng vẻ làm gà của Nhất Minh, trong lòng thỏa mãn vô cùng.

Đáng đời!

- Nhất Minh, chó sủa như thế nào?

Nhất Minh dừng lại động tác làm gà của mình, bất thành linh quỳ gối chống hai tay xuống mặt đất, ngẩng đầu kêu lên.

"Gâu....gâu....gâu...."

Mặc dù mấy quân nhân trong phòng vẫn đang phân khởi trước thuật thôi miên, thế nhưng tận sâu trong thâm tâm họ thật sự kính nể Trần Sở Sở.

Họ không ngờ khi khai triển thuật thôi miên, trong vô hình có thể khống chế hành vi của một người.

Suy nghĩ kĩ, quả thật rất đáng sợ.

Lôi Lạc Thần và Kỳ Sơn từ ngoài cửa bước vào, hai người nhìn thấy một đám người tụ tập lại, đứng thành một cái vòng tròn.

Kỳ Sơn nhìn Lôi Lạc Thần, hai người không biết họ đang giở trò gì, cái họ nghe được chỉ là tiếng chó sủa truyền ra từ bên trong cái vòng.

Lôi Lạc Thần dứt hai tay vào trong túi quần tây, bước chậm rãi vào trong vóit tư thế vô cùng nhàn nhã, Kỳ Sơn nhìn thấy vậy cất bước theo anh.

Trần Sở Sở nhìn thấy Lôi Lạc Thần và Kỳ Sơn, cô lập tức dùng đầu bút gõ mạnh lên bàn.

"Cụp....."

Đột nhiên Nhất Minh có lại ý thức của mình, anh sững người trong giây lát, khi bình tĩnh lại Nhất Minh nhìn xung quanh một vòng.

Nhìn thấy một đám người đứng vây quanh anh, Nhất Minh không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, vì sao anh không nhớ gì cả.

Lúc này nhìn lại bản thân anh mới biết mình đang quỳ dưới mặt đất, Nhất Minh lập tức đứng lên.

Anh đảo cặp mắt giận dữ xung quanh, muốn người nào đó nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhìn thấy Thiếu Tá bước vào mọi người liền tản ra, ai về chỗ nấy ngồi một cách nghiêm chỉnh.

Nhất Minh cũng giống như họ, anh bực bội đứng lên quay về vị trí của mình ngồi xuống, cặp mắt phát ra tia lửa nhìn đám bạn bên cạnh, như muốn ăn tươi nuốt sống bọn họ.

Lôi Lạc Thần nhìn Trần Sở Sở cất giọng trầm khàn.

- Bọn họ có làm khó cô không?

Anh thừa biết tính tình của bọn họ, chỉ cần nhìn thấy gái đẹp liền giở trò trên ghẹo.

Trần Sở Sở nhìn Lôi Lạc Thần cười nói.

- Đương nhiên là không, họ rất chiều cô đến tột.

Trần Sở Sở vừa nói vừa nhìn Nhất Minh, ánh mắt gian trá của cô khiến Nhất Minh không thoải mái chút nào.

Lôi Lạc Thần nghe Trần Sở Sở nói trong lòng tò mò, anh kéo ghế ngồi sang một bên nghe cô giảng.

Trong suốt buổi học Nhất Minh thần trí mơ hồ không thể tập trung, chắc là vì vừa rồi bị Trần Sở Sở thôi miên nên còn chưa tỉnh hẳn.

Trong lúc Nhất Minh còn đang thất thần, giọng nói thanh thoát của Trần Sở Sở vang lên.

- Các cậu đã hiểu thêm về chứng bệnh Sociopath.

Sociopath còn được gọi là chứng bệnh rối loạn nhân cách chống đối xã hội (Sociopathic).

Tóm tắt về chứng bệnh rối loạn nhân cách, những người mắc bệnh này thường coi nhẹ cảm giác của mọi người, không có cảm giác hối hận hoặc xấu hổ khi làm ra hành động thiếu đạo đức, thao túng người khác, ích kỷ vô lối, luôn lừa dối để đạt được mục đích của riêng mình.

Bài tập tuần này của các cậu chính là tham khảo một tội phạm có chứng bệnh rối loạn nhân cách, và viết ra một bài luận án về hành vi và những vụ án họ đã gây ra.

Sau khi lớp học kết thúc, Trần Sở Sở thu đoạn tập sách rời khỏi phòng học.

Mọi người thu đoạn tập sách của mình, nhìn thấy Trần Sở Sở rời đi họ liền vây quanh Nhất Minh nói.

- Nhất Minh, cậu có biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì không?

Nhất Minh bày ra bộ mặt tức giận đập bàn nói.

- Cái này phải hỏi các cậu!

Đám khỉ này còn hỏi anh, anh cũng muốn biết.

Một tên quân nhân nhanh miệng nói.

- Vừa rồi cậu đã bị cô Trần thôi miên?

Nhất Minh nghe vậy liền phản bác.

- Không đời nào?

Tôi bị thôi miên lúc nào sao tôi không biết?

Lôi Lạc Thần nghe vậy trong lòng hiếu kỳ, anh đã từng nghe mẹ nói qua thuật thôi miên nằm trong lĩnh vực tâm lý học. Người khai triển thuật thôi miên có thể sai khiến người bị thôi miên làm bất cứ điều gì, bao gồm cả việc giết người phóng hỏa.

Trong một vụ ô nhiễm tự sát bên Hoa Kỳ vào nửa năm trước, người ô nhiễm cũng vì bị người khác thôi miên nên mới có hành động giết người tập thể.

Lôi Lạc Thần nhìn đám thuộc hạ hỏi.

- Vừa rồi cô Trần đã cho các người chứng kiến thuật thôi miên?.

Một tên quân nhân nhìn Lôi Lạc Thần gật đầu, cầm điện thoại di động mở lại đoạn phim vừa rồi hắn tải lại đưa cho Lôi Lạc Thần xem.

- Thiếu Tá, anh xem đi.

Lôi Lạc Thần, Kỳ Sơn và cả Nhất Minh nhìn vào cái di động trên tay hắn.

Nhìn thấy cảnh Nhất Minh làm gà giả chó, Lôi Lạc Thần và Kỳ Sơn kinh ngạc nhìn nhau.

- Cô ta quá lợi hại.

Tốt nhất sau này đừng đắc tội với cô ta.

Kỳ Sơn vừa nhìn Nhất Minh vừa cười cười nói, Nhất Minh sa sầm mặt lườm Kỳ Sơn.

- Cậu thôi đi, tôi đang nổi điên nè cậu còn chọc nữa thì đừng trách tôi.

Nhất Minh thờ phỉ phào khi nói ra những lời này, nếu ai còn dám chọc anh, anh sẽ ra tay đánh hấn ngay.

Xem xong đoạn phim, trong lòng Lôi Lạc Thần thầm nghĩ, có được cô giúp đỡ thì việc thẩm vấn tội phạm sẽ dễ dàng hơn.

Đột nhiên Nhất Minh chụp lấy cái điện thoại di động trên tay tên quân nhân, ném thẳng xuống mặt đất, khiến cái điện thoại vỡ tan tành.

Thật mất mặt, anh sẽ tìm cô tìn sỏ.

Nhất Minh cắn phẫn trong lòng, dám bắt anh làm chó, anh sẽ cho cô biết tay.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Dương Minh Huy

Trần Sở Sở trong lòng vui vẻ rời khỏi phòng học.

Đáng đời!

Vừa rồi cô chỉ cho hấn một bài học nho nhỏ, xem hấn còn dám tùy tiện trêu chọc người khác nữa không?

Trần Sở Sở với tâm trạng vô cùng sản khoái đi tìm Storm, vừa quẹo qua hành lang không biết từ đâu xuất hiện một người đàn ông, hấn vội vàng nên không cẩn thận đụng mạnh vào người cô.

Theo phản ứng tự nhiên Trần Sở Sở hét lên.

"Ahhhhh...."

Tập sách trên tay cô bất ngờ rơi xuống mặt đất, cô tức giận đưa mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

Trần Sở Sở bất ngờ khi nhìn rõ diện mạo của hấn ta, hấn sở hữu gương mặt điển trai, ngũ quan tuấn tú, nhưng lại vô cùng bất nhã.

Hấn không nói một lời xin lỗi, quýnh quắn bước nhanh về phía trước.

- Ay.....ay....

Trần Sở Sở còn chưa kịp nói gì, người đàn ông đã biến mất trước mặt cô.

Trần Sở Sở phùng mang tròn mắt, dậm chân tại chỗ.

- Sao hôm nay mình toàn gặp những người gì đâu không vậy?

Trần Sở Sở tức giận phàn nàn, cô bức bối khom người nhặt lên tập sách nằm lộn xộn dưới mặt đất.

Mặc dù cô đang giận dữ nhưng không hiểu vì sao cô lại cảm giác người đàn ông này rất quen mặt, giống như người nào đó cô từng quen biết.

Nghĩ mãi cũng không nghĩ ra, cô đành gạt nó sang một bên tiếp tục đi tìm Storm.

Lôi Lạc Thần ngồi trên chiếc ghế da màu đen rất thoải mái sau cái bàn làm bằng gỗ rộng lớn trong phòng làm việc của mình, xem lại thông tin về buổi hội nghị thượng đỉnh Asean.

Trong lúc anh đang chăm chú vào những thông tin quan trọng, đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên.

- Cốc.....cốc.....

Tiếng gõ cửa khiến anh ngược mặt lên, mắt rời khỏi tập hồ sơ trên tay, sắc mặt của anh có phần không vui, giọng nói trầm trầm vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

- Vào đi.

Cánh cửa phòng lập tức được một bàn tay rộng lớn đẩy ra.

Ánh mắt thâm thúy của Lôi Lạc Thần quan sát người đàn ông trẻ bước vào.

Hắn bước từng bước mạnh mẽ nhưng lại vô cùng kiên định tới gần bàn làm việc của anh, nhìn vào dung mạo của hắn ta Lôi Lạc Thần đoán hắn mới ngoài 20.

Lôi Lạc Thần đánh giá hắn từ trên xuống dưới.

Người này không đơn giản, từ thần sắc cho đến ánh mắt của hắn khiến người đối diện vô thức e dè đến hắn.

Lôi Lạc Thần mặc kệ hắn là loại người gì, nhưng một khi bước vào quân trường Hùng Tâm hắn chính là thuộc hạ của anh.

Lôi Lạc Thần nâng tay nhìn vào cái đồng hồ thông minh trên cổ tay của mình.

Người đàn ông đứng nghiêm trang trước mặt Lôi Lạc Thần, trước khi hắn có cơ hội tự giới thiệu bản thân, Lôi Lạc Thần đã cất giọng uy nghiêm.

- Cậu đã đến trễ 3 phút!

Giọng nói của Lôi Lạc Thần mang theo âm điệu đều đều, khiến hắn không thể nào suy đoán ra tâm tư của anh.

Dương Minh Huy với vẻ mặt vô cảm đứng nghiêm chỉnh trước mặt Lôi Lạc Thần, hắn nâng tay đặt ở trán làm động tác hành lễ.

- Thiếu Tá, tôi biết mình phạm lỗi.

Xin Thiếu Tá trừng phạt theo quân quy.

Hôm nay là ngày đầu tiên hắn đến trình diện với Thiếu Tá, lại bị cô gái vừa rồi làm chậm trễ thời gian.

Trước khi đến đây hắn đã điều tra về Lôi Lạc Thần, biết được Lôi Lạc Thần là một người làm việc công tư phân minh, quy luật hắn hoi nên mới đề nghị chịu tội.

Lôi Lạc Thần bất ngờ với lời nói của Dương Minh Huy, anh nhìn thẳng vào mặt hắn.

Ánh mắt của anh tỏa ra sát khí khiến hắn bị ám lực trong vô hình, nhưng ngoài mặt hắn vẫn giữ được sự trầm tĩnh của mình.

Một lúc sau Lôi Lạc Thần đặt tập hồ sơ trên tay xuống cái bàn gỗ trước mặt.

- Hôm nay là ngày đầu tiên của cậu nên tôi sẽ bỏ qua, mong rằng không có lần sau.

Dương Minh Huy cúi đầu cảm tạ.

- Cảm ơn Thiếu Tá!

Nói xong hắn đứng nghiêm trang chờ Lôi Lạc Thần nói tiếp.

- Tôi nghe cảnh sát trưởng nói, cậu nhờ ông ấy đề cử vào đội của tôi.

Cậu cảm thấy như thế nào khi được làm việc cùng với đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma)?

Nghe Lôi Lạc Thần hỏi vậy, Dương Minh Huy không cần suy nghĩ lập tức nói.

- Được làm việc cùng với Thiếu Tá và đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) là vinh hạnh của tôi.

Tôi sẽ dùng hết khả năng của mình và cả sinh mệnh này để bảo vệ cho tổ quốc.

Dương Minh Huy muốn thể hiện sự hâm mộ cùng với lòng thành của mình đối với anh.

Lôi Lạc Thần không hài lòng với câu trả lời của Dương Minh Huy, đột nhiên trong lòng anh lại hiện lên dự cảm chẳng lành.

Anh nhìn Dương Minh Huy miễn cưỡng gật đầu một cái.

- Tốt!

Tôi sẽ cho người đưa cậu tham quan quân trường, cậu hãy nghỉ ngơi sớm chuẩn bị ngày mai theo chúng tôi ra đảo diễn tập.

Lôi Lạc Thần nói xong, anh ấn vào cái nút vuông trên điện thoại bàn trước mặt nói.

- Sắp xếp cho người đưa Trung sĩ Dương tham quan quân trường.

Lôi Lạc Thần nói xong, ngược mắt nhìn Dương Minh Huy.

- Cậu ra ngoài sẽ có người đưa cậu đi xem một vòng, và sẽ đưa cậu đến nơi nghỉ của cậu.

Dương Minh Huy cúi đầu nhận lệnh,

Sau khi Dương Minh Huy rời khỏi, Lôi Lạc Thần trầm mặc một lúc, trong đầu anh lúc này suy nghĩ rất nhiều, nhưng những gì anh nghĩ vốn chưa được chứng thực.

Chỉ khi anh nắm trong tay chứng rõ ràng, anh sẽ không ngần ngại mà thủ tiêu những kẻ có liên quan.

Trong lòng phiền não anh chợt nghĩ đến An Nhi, nghĩ đến ánh mắt cùng với nụ cười ngọt ngào trên gương mặt cô, anh liền muốn gặp cô ngay.

Lôi Lạc Thần đứng lên đi một mạch đến phòng làm việc của Storm để tìm cô.

Đứng trước cửa phòng, anh nhìn thấy Storm đang tươi cười trò chuyện một cách thoải mái với Trần Sở Sở.

Anh không bước vào trong ngay, ngược lại đứng yên tại cửa nhìn cô thêm một chút.

Nụ cười rạng rỡ trên quẻo môi cô khiến mọi phiền muộn trong lòng anh tiêu tan.

Một lúc sau anh nâng tay lịch sự gõ cửa.

"Cốc...cốc....."

Thật ra vừa rồi khi Lôi Lạc Thần đến Storm đã biết, nhưng cô lại thích cái cảm giác anh đứng từ xa âm thầm quan sát cô.

Ánh mắt của anh thật dịu dàng khiến lòng cô ấm áp, trước mặt thuộc hạ anh ít khi biểu lộ tình cảm của mình đối với cô, nên có dịp cô liền hưởng thụ.

Cô mỉm cười gọi anh.

- Thiếu Tá...

Không biết vì sao hai từ Thiếu Tá này thốt ra từ miệng cô, lại nghe ngọt ngào đến như vậy.

Trần Sở Sở nghe Storm gọi anh, cô xoay lại nhìn anh gật đầu chào hỏi.

Trong lòng Trần Sở Sở trầm nghĩ.

An Nhi thật lợi hại, chỉ trong thời gian ngắn đã thuận phục được Lôi Lạc Thần.

Lôi Lạc Thần chậm rãi ánh nhìn tò mò của Trần Sở Sở, anh ngại ngùng đi vào trong.

Đứng bên cạnh Storm anh lên tiếng căn dặn.

- An Nhi em và Sở Sở hãy nghỉ ngơi thật tốt, sáng mai chúng ta khởi hành.

Trần Sở Sở vui mừng trong lòng, cô còn đang phiền não về việc xin theo mọi người đi đến đảo hoang diễn tập.

Storm nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của Trần Sở Sở cô thở dài.

Không biết lần này Trần Sở Sở sẽ gây ra rắc rối gì?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Nhất Minh và Thiết Sang Sang

Ngày hôm sau Storm, Trần Sở Sở, Nhất Minh và Kỳ Sơn cũng như mọi người đều tụ họp lại trước sân vận động.

Lần diễn tập này rất nghiêm túc, chỉ có thành viên trong đội đặc nhiệm Phantom (Bóng Ma) mới được tham gia.

Mỗi một người đều được Lôi Lạc Thần đánh giá từ biểu hiện ứng phó trong hoàn cảnh bất ngờ, cho đến sự ăn ý khi cùng đồng đội chấp hành nhiệm vụ.

Biểu hiện của người nào xuất sắc nhất khi trở về sẽ được lên chức, nên ai nấy đều muốn thể hiện tài năng của mình.

Mỗi một quân nhân chỉ được mang theo một cái ba lô, bên trong chứa đựng những gì Lôi Lạc Thần thật sự không quan tâm.

Trong lúc mọi người đứng nghiêm chỉnh chờ đợi Thiếu Tá xuất hiện, từ xa xa họ nghe được âm thanh của cánh hoạt, càng lúc càng đến gần bọn họ hơn.

Chiếc trực thăng ở phía xa xoi từ từ xuất hiện trước tầm nhìn của bọn họ.

Cánh hoạt xoay với tốc độ kinh hoàng, khiến cát bụi xung quanh xoáy lên bay mịt mù.

Đó là chiếc trực thăng quân đội AH348, do bang Bạch Hồ mới vừa tung ra thị trường.

Kỳ Sơn đứng trong đám quân nhân nhìn thấy chiếc trực thăng, trong lòng anh thật sự rất khâm phục bang Bạch Hồ, nói về sản xuất vũ khí nếu bang Bạch Hồ nhận mình ở vị trí thứ nhì thì trên thế gian này không ai dám nhận mình là thứ nhất.

Storm nhìn thấy ánh mắt ngưỡng mộ của Kỳ Sơn, cô mỉm cười.

Ba cô thật lợi hại.

Lôi Lạc Thần và La Thành từ trong quân trường bước ra, anh mặc trên người bộ quân phục màu xanh, đầu đội mũ quân nhân màu đen nhìn thật uy nghiêm.

Nhìn thấy Trung Tá và Thiếu Tá, mọi người lập tức đặt bàn tay trước trán hành lễ với hai người.

- Xin chào Trung Tá...

Xin chào Thiếu Tá....

La Thành đứng với tư thế oai nghiêm, hai tay đặt ở phía sau, gật đầu một cái, nghiêm mặt nhìn đám quân nhân đưa ra chỉ thị.

- Hai người đàn ông bị một đám người, không rõ lai lịch bắt cóc đưa đến đảo hoang.

Nhiệm vụ lần này của các người, chính là giải cứu một con tin.

Mặc dù nhiệm vụ lần này chỉ nhằm mục đích diễn tập, nhưng những vũ khí bọn cướp dùng đều là thật nên các người phải hết sức cẩn trọng, đề cao cảnh giác.

La Thành nói đến đây, anh xoay mặt nhìn Lôi Lạc Thần, ý bảo Lôi Lạc Thần nói tiếp.

Lôi Lạc Thần bước một bước về phía trước, ánh mắt thâm thúy quyết ngang qua từng người cất giọng thâm trầm.

- Trong lần nhiệm vụ này không tránh khỏi sẽ có người bị thương, thế nhưng dù có bị trọng thương tôi vẫn mong sao các người đừng bỏ cuộc một cách dễ dàng.

Cuối cùng nếu ai không chịu nổi đầu hàng, sẽ có người đến đón các cậu trở về đất liền ngay.

Hiểu không!

Tất cả mọi người đồng thanh lên tiếng.

- Dạ rõ!

Sau khi Thiếu Tá căn dặn xong, mọi người lần lượt leo lên chiếc trực thăng đậu cách đó không xa.

Trần Sở Sở luôn theo sát bên cạnh Storm, bước ngang qua Dương Minh Huy cô khom tới nói nhỏ vào tai Storm.

- An Nhi không hiểu vì sao chị lại có ác cảm với người này.

Em hãy cẩn thận.

Nghe Trần Sở Sở nói Storm đưa mắt nhìn theo ánh mắt của Trần Sở Sở.

Nhìn thấy Dương Minh Huy nhìn mình bằng ánh mắt khó hiểu, cô liền chuyển tầm nhìn sang nơi khác điềm nhiên đáp.

- Em biết.

Storm nói xong khom người ngồi vào vị trí của mình trên chiếc trực thăng, ngồi bên cạnh cô chính là Lôi Lạc Thần.

Ánh mắt của anh khi nhìn cô tỏa sáng như những vì sao trên bầu trời, đôi môi khẽ gọi hơi nhếch lên.

Giương mặt ảm áp cùng với ánh mắt dịu dàng kia, lập tức trở về vẻ lạnh lùng của thường ngày, khi anh chuyển tầm mắt của mình vào đám thuộc hạ.

Biểu hiện của anh rõ như ban ngày, ai nấy đều nhìn ra nhưng anh không quan tâm.

Storm nhìn anh cười cười, người đàn ông này thật bá đạo.

Chiếc trực thăng từ từ bay lên khỏi mặt đất, hoà huyễn vào bầu trời xanh biếc.

Vài giờ sau xuất hiện trước mặt họ là một hòn đảo nhỏ, nằm đơn độc giữa đại dương mênh mông, hiện giờ hòn đảo Daro với diện tích mấy chục ngàn kilo-mét vuông nhìn y như một hòn đá nhỏ, chỉ cần với tới sẽ nắm được trong lòng bàn tay.

Storm đã đọc qua tập tài liệu Lôi Lạc Thần đưa cho cô, trong đó có thông tin về hòn đảo này.

Một nơi hoang vắng, không có người sinh sống, không có điện không có nước, điều duy nhất có trên hòn đảo này chính là một thác nước ngọt trong suốt, chảy từ đỉnh núi xuống chân núi.

Chiếc trực thăng chậm rãi đáp xuống nơi bằng phẳng nhất trên hòn đảo, tất cả mọi người theo trình tự leo xuống.

Sau khi mọi người đã an toàn ra khỏi chiếc trực thăng, chiếc trực thăng lập tức bay lên.

Chiếc trực thăng chính là cách duy nhất để họ rời khỏi hòn đảo này, nhìn thấy nó khuất dần trước mắt, Storm cảm giác như họ bị cô lập tại nơi này.

Không biết vì linh cảm hay vì Storm quá đa nghi, trong lòng cô cảm giác lần diễn tập này nhất định sẽ xảy ra chuyện không hay.

Suy nghĩ một chút, cuối cùng cô đành gạt sự lo lắng trong lòng mình sang một bên, cô và mọi người bắt đầu dựng lều.

Sau khi sắp xếp xong mọi chuyện, Lôi Lạc Thần đi đến bên cạnh Storm, nhìn thấy cô bận bịu trán toát đầy mồ hôi, anh đau lòng nói.

- *Để anh giúp em.*

Storm nhìn anh cười tươi, nụ cười của cô ngọt đến chết người.

- *Không cần, có Sở Sở giúp em rồi.*

Trần Sở Sở đang căng lều vải, nghe Storm nói vậy cô ngược mặt lên nhìn Lôi Lạc Thần, dùng tay vỗ vỗ vào ngực của mình, mạnh mẽ nói.

- *Có tôi bên cạnh Storm, anh đừng lo.*

Sau khi họ dựng lều xong trời cũng đã tối, nhưng mọi người không cảm thấy mệt ngược lại trong lòng cảm thấy hăng hái vô cùng.

Nhất Minh nhìn thấy Trần Sở Sở mặt mày lem luốc, anh cười ha hả nói.

- *Cô là con mèo sao?*

Trần Sở Sở đang mệt, nghe Nhất Minh nói cô tức giận lườm Nhất Minh một cái, cô thò tay vào trong túi áo lấy ra một cây bút đưa trước mặt anh, nói với giọng hung hăng.

- *Lần này cậu muốn làm gà hay làm chó?*

Nghe Trần Sở Sở nói vậy Nhất Minh liền nhớ lại chuyện lần trước, khi anh bị cô thôi miên.

Nhất Minh làm mặt tỉnh nhìn Lôi Lạc Thần nói sang chuyện khác.

- *Thiếu Tá tối nay chúng ta làm gì?*

Storm nhìn hai người lắc đầu, trong lòng trầm nghĩ.

Hai người này đúng thật là quan gia.

Lôi Lạc Thần liếc ngang qua đám quân nhân bên cạnh, cất giọng trầm trầm.

- *Tối nay tự do hoạt động.*

Ngày đầu tiên nên anh không muốn tạo cho mọi người áp lực, anh sẽ để họ thư giãn một đêm, để chuẩn bị tinh thần bắt đầu đợt huấn luyện ngày mai.

Kỳ Sơn từ xa đi tới, nhìn Nhất Minh và Trần Sở Sở nói.

- Hai người hãy đi tìm củi khô về nhóm lửa.

Trần Sở Sở nghe Kỳ Sơn nói, cô nhìn anh bằng ánh mắt bất phục.

- Tại sao lại là cậu ấy và tôi?

Kỳ Sơn nghiêm mặt nhìn cô nó với giọng đầy miễn cưỡng.

- Mọi người đều bận, nếu cô không chịu đi cùng với Nhất Minh chẳng lẽ cô muốn Storm và Thiếu Tá đi?

Trần Sở Sở nghe Kỳ Sơn nói liền sa sầm mặt, cô nhủ mảy nói với giọng bất đắc dĩ.

- Đi thì đi!

Trần Sở Sở vừa nói vừa lườm Nhất Minh một cái, rồi đi xăm xăm về phía rừng cây phía trước.

Sao cô có thể để Tiểu thư đi làm những chuyện cực nhọc như nhặt lấy củi khô.

Trần Sở Sở và Nhất Minh vừa đi vừa tranh cãi với nhau.

- Tôi nói là đi hướng này.

Trần Sở Sở tức giận quát lớn.

Nhất Minh không chịu nghe theo cô, anh đã đến nơi này được vài lần nên địa hình của nơi này anh nắm rõ trong lòng bàn tay.

- Tôi nói rồi, hướng này mới đúng!

Tiếng tranh cãi của hai người càng lúc càng to, hai người đều cứng đầu như nhau, không ai chịu nhường ai.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Nhất Minh Và Trần Sở Sở 2

Nhất Minh bực bội, sao cô gái này lại ngang ngược đến như vậy?

Luôn cho là mình đúng.

Nhất Minh mặc kệ cô, anh xoay lại bước về phía trước.

Vừa đi Nhất Minh vừa lớn tiếng nói.

- Cô muốn đi đâu thì tùy cô, tôi không thèm quản!

Nhất Minh nói xong, bước nhanh về phía trước.

Trần Sở Sở nhìn theo bóng lưng đáng ghét của anh, cô trề môi chống hai tay ở eo quát lớn.

- Cảm ơn nhiều!

Trần Sở Sở nói xong xoay người lại tiếp tục đi về hướng mà cô cho rằng là đúng.

Đi được một lúc, Trần Sở Sở cảm thấy có điều không ổn.

Mặt trăng trên đỉnh đầu tỏa ra tia sáng yếu ớt rọi xuống con đường phía trước, thế nhưng mọi thứ xung quanh lúc này đã bị bóng đêm bao trùm, khiến tầm nhìn của cô trở nên mờ hồ.

Cô lấy cây đèn pin trong túi áo ra bật nó lên, ánh sáng tỏa ra từ cây đèn pin rất sáng nhưng vẫn không đủ sáng để khiến cô an tâm.

Cô bước đi thận trọng về phía trước, đôi giày óng quân đội dẫm xuống mặt đất, đập lên mấy cành cây khô phát ra âm thanh.

"Rắc.....rắc....."

Đột nhiên sống lưng cô truyền đến một cơn lạnh buốt, cô rùng mình một cái, hai tay đưa lên xoa xoa bắp tay của mình.

Cặp mắt hoang mang nhìn xung quanh, lần đầu tiên trong đời cô mong sao Nhất Minh lập tức xuất hiện trước mặt cô.

Nhìn một vòng không thấy bóng dáng của anh, cô lớn tiếng mắng.

- Nhất Minh chết tiệt, Nhất Minh đáng ghét.

Về tôi sẽ cho anh làm heo!

Miệng thì mắng chửi, chân vẫn tiếp tục bước chậm rãi về phía trước.

Vừa đi Trần Sở Sở vừa quan sát tình cảnh xung quanh, không hiểu vì sao đi mãi vẫn không thấy đường trở về.

Trần Sở Sở cảm giác nhưng mình đã đi lạc vào mê cung, lúc này cô thật sự không thể tìm ra phương hướng.

Cô tò tay vào trong túi quần, chạm phải cái điện thoại di động, cô liền lấy nó ra.

Nhìn vào cái điện thoại trong tay, Trần Sở Sở vui đến không thể tả.

Ngón tay trở chạm vào cái màn hình điện thoại, màn hình lập tức tỏa sáng, nhưng chỉ vài giây sau màn hình trở nên tối đen.

Nụ cười trên khoé môi cô tắt ngúm, thật xui xẻo, cái điện thoại đáng chết, tại sao lại hết pin vào giờ phút này.

Niềm hy vọng duy nhất của cô đã tan thành mây khói, cô thất vọng quăng cái điện thoại xuống mặt đất nói.

- Thật là vô dụng.

Không biết vận may của cô đã bị chó tha đi hay sao, hay vì tên quan gia kia?

Trong lòng tức giận cô quyết định quay trở lại hướng vừa rồi cô đi tới.

Trần Sở Sở là một người hành sự cẩn trọng, trước khi đi tiếp cô phải chắc chắn rằng phía trước an toàn.

Không nhìn thấy có gì nguy hiểm cô mới yên tâm bước tiếp, nhưng thật không ngờ chân bắt chợt đạp vào vũng lầy.

Cảm giác được thân thể của mình ngã xuống, Trần Sở Sở kêu lên.

- Ahhhhhhhh.....

Trần Sở Sở hốt hoảng khi nhìn thấy mặt đất cách mình không xa, theo phản ứng tự nhiên cô nhắm chặt hai mắt lại.

Trong lúc này một bàn tay rắn chắc vươn tới, nắm lấy cánh tay của cô kéo cô lại.

Thân thể mảnh mai theo lực kéo, rơi vào vòng tay cường tráng của người đàn ông.

Cảm giác được có người cứu mình cô mở mắt ra, đập vào mắt cô chính là gương mặt điển trai của Nhất Minh.

Trần Sở Sở thật không ngờ người cứu mình chính là Nhất Minh, cô mở to mắt nhìn anh, sự bất ngờ trên mặt cô khiến Nhất Minh bật cười.

"Ha....ha...ha..."

Lần đầu tiên cô nhìn thấy nụ cười mê người đến như vậy, cô bị thu hút bởi nụ cười vừa ngọt ngào vừa ấm áp của anh.

Trần Sở Sở giật mình, sao mình lại suy nghĩ lung tung.

Sau khi định thần cô mới ý thức được rằng mình đang nằm trong lòng ngực săn chắc của anh.

Trần Sở Sở thẹn thùng khi nhìn thấy cặp ngực to tròn của mình đang cọ sát vào ngực anh, chưa kịp suy nghĩ cô đã dùng sức đẩy anh ra.

Nhất Minh không ngờ Trần Sở Sở lại ra tay với mình, nên không có sự phòng bị, thân hình cao lớn bị cô đẩy một cái ngã về phía sau, cây đèn pin trong tay anh rơi xuống mặt đất.

Mọi việc diễn ra quá nhanh khiến Nhất Minh không kịp trở tay, theo phản xạ tự nhiên anh vươn tay chụp lấy cái gì đó, chạm phải tay cô Nhất Minh không suy nghĩ lập tức nắm chặt, anh vốn không định kéo cô theo.

Trần Sở Sở không ngờ Nhất Minh lại nắm chặt tay mình không buông, thân hình cao lớn của anh ngã xuống mặt đất, cô ngã theo anh.

- Ahhhhhhhhhhh.....

Tiếng thét chói tai của Trần Sở Sở vang lên, ngay sau đó thân thể mềm mại nằm gọn trên người anh.

Môi cô và môi anh vô tình chạm vào nhau.

Ánh sáng từ cây đèn pin rọi thẳng vào hai người, nhìn thấy Trần Sở Sở hoảng hốt nhìn mình, mắt mở thật to, hai hàng mi dài chớp chớp, không hiểu vì sao lúc này cái anh nghe được chỉ là tiếng tim đập rất nhanh của chính mình.

Trần Sở Sở cũng không khác gì với anh, khi môi cô chạm vào môi anh, một luồng điện từ môi chạy khắp nơi trên cơ thể cô.

Nhìn thấy Nhất Minh không có phản ứng gì nằm yên đó nhìn mình, Trần Sở Sở xấu hổ ngồi bật dậy, anh cũng ngại ngùng lồm khò đứng lên, tiện tay cầm lấy cây đèn pin nằm dưới chân anh.

Nhất Minh chưa kịp nói gì, Trần Sở Sở đã bang cho anh một cái tát tai.

"Chát....."

Nhất Minh ngỡ ngàng trước hành động thô lỗ của cô, anh chìa cây đèn pin trong tay vào mặt cô nói với giọng đầy phẫn nộ.

- Tại sao lại đánh tôi?

Nhất Minh giận dữ nói, lúc này sự căm phẫn trong mắt anh khiến Trần Sở Sở bối rối, nhưng ngay lập tức cô điều chỉnh lại tâm trạng của mình.

- Ai cho phép anh hôn tôi?

Nhất Minh nghe Trần Sở Sở nói, cơn giận trong lòng càng gia tăng.

- Ai hôn ai?

Tôi còn chưa tính sổ với cô.

Tại sao lại hôn tôi?

Trần Sở Sở giật mình khi nghe Nhất Minh nói vậy, trong đầu cô lúc này hiện lên tình cảnh của vừa rồi.

Oh đúng nhen, vừa rồi là cô nằm trên người anh, cũng là môi cô hôn lên môi anh.

Đột nhiên hai gò má của cô ửng hồng, cặp mắt hoang mang nhìn sang nơi khác lẩn tránh ánh nhìn của anh, cô cúi đầu nói lắp.

- Ai...ai...ai mà thèm hôn.....hôn...hôn.....anh.

Nói xong cô xoay lại chạy nhanh về hướng vừa rồi cô đi tới, để một mình Nhất Minh khó tin nhìn theo bóng lưng của cô.

Anh lắc đầu, tay phui phui cát bụi trên người miệng lẩm bẩm.

Cô gái này quá ngang ngược.

Tuy miệng thì nói vậy, nhưng chân đã chạy nhanh theo sau cô.

Nhìn thấy Trần Sở Sở, anh dừng bước chân của mình lại nói.

- Cô muốn làm môi cho mấy con nhện thì cứ đi tiếp.

Nhất Minh nghĩ phụ nữ nào mà chẳng sợ nhện.

Trần Sở Sở tính tình ngang bướng, không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ duy nhất là mấy con côn trùng nhỏ.

Chỉ cần nghĩ đến mấy con nhện toàn thân lông lá, bò qua bò lại trên người mình là cô đã lạnh cả sống lưng.

Trần Sở Sở sợ mất, cô đứng yên tại chỗ nhìn một vòng, quả thật nơi này rất đáng sợ.

Cô xoay lại nhìn anh.

- Vậy chúng ta đi hướng nào?

Nhất Minh mỉm cười trong lòng thầm nghĩ, sợ đến như vậy còn mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Mục đích của dương minh huy là gì?

Quả như lời Nhất Minh nói, anh thật sự biết phương hướng.

Đi một chút họ nhìn thấy phía trước hiện lên ánh lửa hồng. Trần Sở Sở vui mừng lay lay cánh tay của Nhất Minh cười tươi nói.

- Tìm được rồi, chúng ta tìm được rồi.

Nhất Minh ngỡ ngàng với hành động đáng yêu của cô, mắt nhìn vào bàn tay mềm mại đang giữ chặt cánh tay anh.

Hành động vô tình này của Sở Sở, khiến trái tim Nhất Minh vô thức đập loạn.

Thời gian dường như dừng lại, ở thời điểm tay cô chạm vào tay anh.

Nhất Minh ngậy người nhìn cô, bây giờ trong lòng anh thật mong sao họ vẫn chưa tìm ra phương hướng.

Trần Sở Sở buông tay anh ra, chạy nhanh về phía trước.

Đi được vài bước cô quay đầu lại, nhìn thấy Nhất Minh vẫn đứng ngây người nhìn cô, cô lên tiếng kêu anh.

- Sao anh còn không đi mau, họ đang chờ chúng ta kìa.

Nhất Minh thở dài, anh nâng tay sờ vào vị trí trái tim của mình, miệng lẩm bẩm.

- Sao lại đập nhanh đến như vậy?

Hai người vừa quay trở lại nơi họ dựng lều, Trần Sở Sở nhìn thấy một đám quân nhân đang tụ tập lại hò hát bài "Anh Hùng Vi Quốc".

Cô điều chỉnh lại tâm trạng của mình từ từ bước tới, cô cười tươi nhìn Storm lúc này đang đứng một bên nhìn họ hát.

Đột nhiên sắc mặt của Trần Sở Sở chợt trầm xuống, khi cô nhìn thấy Dương Minh Huy đứng một bên âm thầm quang sát Storm.

Ánh mắt của Dương Minh Huy khi nhìn Storm rất lạ, lạ đến nỗi khiến lòng cô bất an.

Cô nghi ngờ không biết hắn là người tốt hay xấu, muốn tiếp cận họ vì mục đích gì?

Lúc này hoàn cảnh xung quanh không khác gì với những buổi cắm trại bình thường, trên bầu trời lấp lánh những vì sao sáng, tiếng sóng biển đập đều trong gió tạo ra âm thanh rì rào thật êm tai.

Kỳ thật mặc dù lúc này sống yên gió lặng, thế nhưng lòng Storm lại dâng lên cảm giác bất an.

Storm nhìn họ trong lòng thầm nghĩ, họ chính là anh em vào sinh ra tử với anh.

Thế nhưng nếu trong đám người họ, có người tâm thuật bất chính, thì anh nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Storm nhìn từng người một, thầm đánh giá họ.

Ánh mắt của cô dừng lại trên người Dương Minh Huy, lúc này Dương Minh Huy đang nhìn cô.

Chạm phải ánh mắt của Storm, hắn không hề tỏ ra bối rối, ngược lại còn bình tĩnh một cách lạ thường.

Dường như Dương Minh Huy muốn nói cho Storm biết, hắn có hứng thú với cô.

Ánh nhìn chăm chăm của hắn khiến Storm không thoải mái chút nào.

Cô khó chịu chuyển tầm mắt sang nơi khác, muốn tìm Lôi Lạc Thần.

Nhìn một vòng cô không thấy anh đâu, Storm quyết định đi tìm anh.

Cô lặng lẽ đi xuống bờ cát trắng phía bãi biển, ánh mắt thâm thúy nhìn khắp nơi tìm kiếm bóng dáng quen thuộc đã in sâu vào lòng cô.

Thói quen quả thật rất đáng sợ, dạo gần đây anh và cô ở bên nhau như hình với bóng, nên chỉ vắng anh một chút cô đã nhớ anh.

Không tìm thấy Lôi Lạc Thần đâu, cô bị cảnh đẹp trước mặt thu hút.

Mặt nước lúc này phẳng lặng một cách đáng sợ, phản chiếu lại những vì sao trên bầu trời, khiến trên mặt biển lúc này nhìn giống y như bầu trời bao la.

Cảnh tượng yêu kiều trước mắt rất đẹp, thế nhưng đó chỉ là thứ giữ không được chạm không tới.

Chỉ cần cô đưa tay sờ vào, sẽ lay chuyển mặt nước khiến mọi thứ trước mặt lập tức biến mất.

Kỳ thật dù cô đang đứng trước phong cảnh tuyệt mỹ này, thế nhưng lòng cô lại nghĩ về chuyện khác.

Từ khi cô ở bên cạnh Lôi Lạc Thần, trong lòng cứ cảm giác điềm không may sẽ đến với anh, nhưng cô nghĩ mãi cũng không biết điềm bất an này xuất phát từ đâu.

Đột nhiên một chiếc áo choàng phủ lên bờ vai mảnh mai của cô, cô xoay đầu lại.

Nhìn thấy Lôi Lạc Thần, cô thở phào nhẹ nhõm mỉm cười nhìn anh.

Lôi Lạc Thần choàng tay qua vai, kéo cô vào lòng.

- Em đang nghĩ gì?

Lôi Lạc Thần biết chắc An Nhi trong lòng có tâm sự, với sự cảnh giác của cô sao lại không biết có người đến gần mình.

Storm nép vào lòng anh, vừa rồi cô không cảm thấy lạnh, nhưng không biết vì sao bây giờ cơn gió biển lại lạnh đến thấu xương.

- Lạc Thần, hứa với em phải hết sức cẩn thận.

Đừng để mình bị chút tổn thương gì!

Lôi Lạc Thần cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt của Storm lúc này nghiêm túc chưa từng có.

Anh hôn nhẹ lên tóc cô, rồi chuyển tầm mắt nhìn ra biển cả.

- Anh biết.

Không chỉ riêng Storm, Lôi Lạc Thần cũng cảm nhận được sự nguy hiểm đang rình rập quanh họ.

Anh đã cho người điều tra, nhưng chưa có kết quả.

Storm nhắm mắt lại khi môi anh chạm vào cô, tuy nụ hôn của anh không hề chứa đựng tia dục vọng nhưng lại khiến trái tim cô cảm thấy ấm áp vô cùng.

Trong lúc hai người đang âu yếm bên nhau, từ trong bụi cây cách đó không xa, có cặp mắt sắc bén âm thầm quan sát nhất cử nhất động của họ.

Ánh mắt kia thật đáng sợ, giữa màn đêm đen tối giống y như ngọn lửa của quỷ dữ chứa đựng thù hận thâm sâu.

Cô ta nghiêng răng ken két, siết chặt nắm đấm xoay người bỏ đi.

Cô gái không thể nào ngờ được hành động của mình luôn bị người nào đó giám sát, người này biết rõ âm mưu của cô gái.

Cô gái vừa đi ra khỏi bụi cây, chợt bị người nào đó giữ chặt cánh tay kéo sang một bên trong bụi lùm.

Thẩm Thanh giật mình kinh ngạc khi nhận ra người kéo cô chính là Dương Minh Huy.

Dương Minh Huy nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của cô, như bị người khác bắt quả tang đang làm chuyện xấu, Dương Minh Huy nhếch môi cười nhàn nhã nói.

- Tôi chính là người cô cần gặp.

Thẩm Thanh giật mình khi nghe Dương Minh Huy nói vậy, ánh mắt dò xét nhìn hẩn từ trên xuống dưới.

Hiện tại cô còn chưa chứng thực được Dương Minh Huy là địch hay bạn, nên không thể nào để hẩn nắm cán.

Cô cau mày tức giận nói.

- Buông tay tôi ra!

Vừa nói Thẩm Thanh vừa dùng sức rút tay ra khỏi tay Dương Minh Huy nói tiếp.

- Tôi không hiểu anh đang nói gì.

Dương Minh Huy buông tay Thẩm Thanh ra, trên mặt hiện lên một nụ cười thâm hiểm.

- Không phải mẹ cô đã nói cho cô biết, sẽ có người chủ động liên lạc với cô sao?

Nghe Dương Minh Huy nói, sự e dè trong lòng cô từ từ buông xuống.

Thẩm Thanh là một người đa nghi, cô không vì vậy mà phơi bày kế hoạch của mình, cô phải chắc chắn rằng hẳn chính là người mẹ cô đã nói.

Nhìn thấy Thẩm Thanh vẫn chưa tin mình, Dương Minh Huy nói tiếp.

- Thẩm Thanh, con gái của Thẩm Gia Quyên.

Gia nhập vào quân đội chỉ vì mục đích.

Mục đích đó chính là.....

Chỉ là cuối cùng anh dùng âm điệu thấp kéo dài ra, như đang thức thức sự nhẫn nại của Thẩm Thanh.

Ngừng lại một chút Dương Minh Huy nói tiếp.

- Người nhà họ Mạnh.

Thẩm Thanh bất ngờ với những gì Dương Minh Huy nói, cô hoảng hốt hỏi.

- Sao anh biết?

Cô đã theo bên cạnh Lôi Lạc Thần sáu năm, lúc đầu chỉ vì muốn tiếp cận với người nhà họ Mạnh nên cô mới gia nhập vào quân đội.

Cô không thể trực tiếp đối phó với Mạnh gia vì Mạnh Hùng không phải là một người đơn giản, hẳn rất đa nghi và sự cảnh giác của Mạnh Hùng cao hơn ai hết.

Thế nhưng cô không thể nào ngờ được thời gian đã khiến cô yêu Lôi Lạc Thần, và Lôi Lạc Thần lại dùng cả mạng sống của mình để bảo vệ Mạnh An Nhi.

Mọi chuyện diễn biến ngoài dự liệu của cô, vào giờ phút này trả thù đã không còn là điều quan trọng nhất, cái cô lo lắng chính là cảm nhận của Lôi Lạc Thần, khi anh biết cô vì mục đích nên mới tiếp cận với anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Âm mưu

Thẩm Thanh hoang mang trong lòng, cảm giác rằng bí mật của mình đột nhiên bị người khác phơi bày, cô hoảng hốt nhìn xung quanh để đảm bảo rằng không có người nhìn thấy họ, cô kéo Dương Minh Huy đến một nơi vắng vẻ, nhỏ giọng nói.

- Thật ra anh là ai?

Định làm gì?

Mẹ cô đã nói, sẽ có người giúp cô trừ khử Mạnh An Nhi ngay trên đảo hoang này, nhưng bà không nói người đó là ai.

Cô chỉ biết một điều người này còn hận Mạnh gia hơn cả cô.

Biểu cảm sâu sắc trên gương mặt của Dương Minh Huy lúc này khiến Thẩm Thanh chợt nhận ra một điều, lòng dạ của người này thâm sâu khó lường.

Trong lúc Thẩm Thanh còn đang suy nghĩ, giọng nói lạnh lẽo của Dương Minh Huy vang lên trong không gian tĩnh mịch.

- Cô chỉ cần biết người của tôi đã có mặt trên hòn đảo này, còn những chuyện khác cô không cần bận tâm, chỉ cần phối hợp với tôi là được.

Gương mặt của hắn lúc này khác một trời một vực với vẻ mặt lương thiện lúc sáng, sự độc ác tỏa ra từ trong ánh mắt của hắn khiến Thẩm Thanh bất giác rùng mình.

Bình tĩnh lại cô nhìn hắn nói.

- Anh định làm gì tôi không quan tâm, chỉ cần anh không làm hại đến Lôi Lạc Thần là được!

Dương Minh Huy hơi bất ngờ với lời nói của Thẩm Thanh, hắn nhìn cô cười giễu.

- Cô đã yêu hắn!

Dương Minh Huy không hỏi cô mà khẳng định những gì hắn nghĩ, hắn nghiêm mặt thận trọng nói.

- Cô cũng biết tình cảm của Lôi Lạc Thần đối với Mạnh An Nhi, cô nghĩ hắn có chịu ngồi yên đó để chúng ta làm hại đến Mạnh An Nhi không?

Thẩm Thanh thừa hiểu điều đó, nhưng cô không hề bận tâm.

- Tôi mặc kệ!

Nếu Lôi Lạc Thần bị chút tổn thương gì, tôi sẽ không ngần ngại mà phơi bày âm mưu của anh.

Dù có đánh đổi mạng sống của mình, tôi cũng không sợ.

Lời nói cùng với ánh mắt kiên định của Thẩm Thanh, khiến Dương Minh Huy hơi e dè.

Ngẫm nghĩ một chút hắn nhìn Thẩm Thanh trầm giọng nói.

- Được, tôi sẽ không ra tay với Lôi Lạc Thần.

Dương Minh Huy nói đến đây chợt dừng lại một chút, rồi mới nói tiếp.

- Nhưng nếu hắn tự đâm đầu vào chỗ chết, cô không thể trách được tôi.

Dương Minh Huy nói xong lập tức rời đi, như chuyện vừa gặp mặt Thẩm Thanh chưa từng xảy ra.

Thẩm Thanh đứng yên đó nhìn theo bóng lưng của Dương Minh Huy, đến khi hắn khuất dần trước mặt cô.

Bàn tay đang đặt bên hông của Thẩm Thanh bất giác cuộn tròn lại thành nắm đấm, miệng vô thức thốt lên.

- Dương Minh Huy.....

Thật ra anh là ai?

Vì sao lại thần bí đến như vậy?

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng Storm đã bị giọng nói quen thuộc mang theo sự uy nghiêm của Lôi Lạc Thần đánh thức.

- Mười phút sau tập hợp!

Storm đang ngủ say nghe giọng nói của anh cô từ từ mở đôi mắt sáng long lanh của mình ra.

Nhìn một vòng không thấy ai, cô vén chăn ngồi dậy.

- Sờ Sờ đâu rồi?

Thường khi Trần Sờ Sờ là người lười nhất, cũng là người dậy trễ nhất nhưng sao hôm nay không thấy chị ấy đâu.

Trong lòng nghĩ vậy, Storm mau chóng thay quần áo, chải tóc cho gọn và cầm lấy bàn chải đánh răng, kem và một chai nước lọc đi ra ngoài làm vệ sinh cá nhân.

Khái niệm thời gian của Storm rất chuẩn, không bao giờ để mình bị trễ, nhưng cả đêm vì suy nghĩ đến những chuyện xảy ra gần đây nên đến gần sáng cô mới chợp mắt.

Vừa vén lều vải lên cô nhìn thấy mọi người đang nghiêm trang đứng vào vị trí của mình chờ Thiếu Tá, bao gồm cả Trần Sờ Sờ.

Trần Sở Sở đứng bên cạnh Dương Minh Huy, như muốn theo sát hắn, xem hắn định giờ trò gì.

Storm nhìn xuống cái đồng hồ đeo trên cổ tay, chỉ còn lại năm phút, Storm bước nhanh về phía sau lều.

Cô nhanh chóng đánh răng rửa mặt, rồi đi đến vị trí của mình.

Vừa đứng vào chỗ cô nhìn thấy Lôi Lạc Thần từ trong lều bước ra ngoài, anh đứng uy nghiêm trước mặt mọi người, trên người anh là bộ quân phục oai hùng đầu đội mũ quân đội, cặp kính râm màu đen che khuất đôi mắt thâm thúy, càng tôn lên sự kêu ngạo trong anh.

Nhìn thấy vài người vẫn còn chưa đến, anh cất giọng âm trầm

- Còn lại ba mươi giây!

Kỳ Sơn nhìn thấy Lôi Lạc Thần trầm mặc không vui, liền tiếp lời Lôi Lạc Thần.

- 10...9...8....7....6....5...4...3...2...1...

Kỳ Sơn vừa đếm xong mọi người đã đứng sẵn sàng trước mặt Lôi Lạc Thần.

- Thiếu Tá!

Mọi người đồng thanh hô lên.

Lôi Lạc Thần nhìn Kỳ Sơn ra hiệu, Kỳ Sơn liền hiểu ý cầm một sấp bản đồ đưa cho Nhất Minh.

Nhất Minh lấy một tờ rồi chuyển sấp bản đồ còn lại cho người bên cạnh.

Sau một lúc trên tay của mọi người đều cầm bản đồ của đảo Daro.

Lôi Lạc Thần chỉ tay vào gấu thập màu đỏ trên bản đồ nói.

- Nơi này là điểm giấu con tin.

Lôi Lạc Thần dừng lại một chút nói tiếp.

- Mục đích của đợt huấn luyện lần này là xem bản năng phối hợp cùng với sự ăn ý giữa đồng đội, nên không chấm điểm theo từng người một mà đánh giá theo đội.

Đội nào cứu được con tin trước sẽ thắng.

Nhất Minh nghe vậy liền hỏi.

- Thiếu Tá, vậy làm sao để chia đội?

Anh thật sự không muốn cùng đội với Trần Sở Sở, chỉ cần nghĩ đến cô là đầu anh đã cảm thấy rất đau.

Kỳ Sơn cầm một nắm cây que trong tay, nhìn mọi người nói.

- Ở đây có tổng cộng hai mươi người, nên chúng ta sẽ chia làm bốn đội, xanh, vàng, đỏ và trắng.

Trong tay tôi cầm hai mươi cây que, và trên mỗi que có một màu.

Cho công bằng, các người hãy tự tay rút ra một que.

Kỳ Sơn nói xong đưa mấy cây que ra trước mặt, từng người theo trình tự bước tới rút ra một que trên tay Kỳ Sơn.

Sau khi xong, mọi người nhìn theo màu trên cây que mà chia đội.

Lôi Lạc Thần và Kỳ Sơn, Dương Minh Huy và hai tên quân nhân cùng một đội màu trắng.

Storm, Trần Sở Sở, Nhất Minh, Thẩm Thanh và một quân nhân cùng đội màu xanh.

Những người còn lại chỉ ra thành hai đội vàng và đỏ.

Biết được mình cùng với Trần Sở Sở chung một đội, sắc mặt của Nhất Minh lúc này khó coi chưa từng có.

- Không xui xẻo đến như vậy chứ?

Nghe Nhất Minh nói, Trần Sở Sở khó hiểu hỏi.

- Xui xẻo?

Cái gì mà xui xẻo?

Nhất Minh nhìn cô thẳng thừng đáp.

- Thì xui xẻo mới cùng đội với cô.

Thật ra tận sâu trong lòng anh rất muốn cùng đội với cô, thế nhưng không hiểu vì sao miệng lại nói vậy.

Chắc có lẽ chính bản thân của anh cũng không biết rằng, Trần Sở Sở đã khiến trái tim anh rung động.

- Tôi mới là người xui xẻo, nên mới cùng đội với anh.

Ánh mắt cùng với giọng điệu chán ghét khi Trần Sở Sở nói ra những lời này, càng khiến Nhất Minh nổi cáu.

- Tôi mới là người xui xẻo!

Hai người anh một câu cô một câu khiến Storm đau cả đầu.

Thẩm Thanh nhìn thấy vậy liền nói xen vào.

- Bây giờ không phải là lúc để tranh cãi, chúng tay hãy mau chóng suy nghĩ ra cách để cứu người.

Trần Sở Sở và Nhất Minh nghe Thẩm Thanh nói vậy, hai người mới chịu ngừng tranh cãi.

Hai người tính tình ngang bướng y như nhau, không bao giờ chịu thua người khác, cuối cùng cũng gặp được khắc tinh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Hang Động

Trước khi hành động Lôi Lạc Thần thận trọng căn dặn.

- Cũng như lần trước, ai cứu được con tin trước sẽ thắng.

Các người hãy cẩn thận, người do Đại Tá phái đến đóng vai trò phản diện rất nguy hiểm, họ sẽ không nương tay với bất kỳ ai.

Lôi Lạc Thần nói xong, anh bước tới bên cạnh Storm nghiêm túc nói.

- Thắng thua không quan trọng, em nhớ đừng để mình bị thương.

Anh chỉ e là Storm quá háo thắng, nếu cô bị chút tổn thương gì anh sẽ rất đau lòng.

Storm nở một nụ cười ngọt ngào, nhìn anh gật đầu một cái.

- Em biết, anh cũng vậy.

Lôi Lạc Thần nhìn sâu vào mắt cô, không hiểu vì sao trong lòng anh lại cảm thấy lo lắng đến như vậy.

Nhìn thấy Lôi Lạc Thần đứng trên đó nhìn Storm, Kỳ Sơn bắt đầu đi lên tiếng.

- Thiếu Tá.

Lôi Lạc Thần nắm tay Storm trầm giọng.

- Cẩn thận.

Sau khi nói xong anh xoay lại đi cùng với Kỳ Sơn và đội của mình.

Storm nhìn theo bóng lưng oai nghiêm của anh, đến khi anh khuất dần trước mắt, cô mới cùng đội của mình nhìn vào bản đồ bắt đầu lên kế hoạch giải cứu con tin.

Năm người đưa ra ý nghĩ của mình.

Nhất Minh ngẫm nghĩ một chút anh chỉ vào con đường dốc trên bản đồ nói.

- Theo tôi nghĩ, chúng ta nên đi đường này.

Nhìn vào địa đồ Storm chợt nhận ra, con đường Nhất Minh đề nghị chính là con đường dễ đi và nhanh nhất để đến mục tiêu, nhưng cô lại có suy nghĩ khác.

Storm nhìn mọi người giải thích.

- Nhất Minh hay chúng ta đi đường này, vì tôi nghĩ con đường anh đề nghị sẽ có người mai phục.

Storm chỉ vào con đường vòng nói.

Trần Sở Sở hiểu ý của Storm, cô gật đầu tán đồng.

- Phải, Storm nói đúng con đường anh nói quá dễ dàng, chúng ta nghĩ vậy thì bọn cướp cũng sẽ nghĩ vậy.

Nghe Trần Sở Sở nói Nhất Minh, Thẩm Thanh và tên quân nhân thận trọng suy nghĩ, cuối cùng cả ba đều gật đầu đồng ý.

Năm người lập tức khởi hành đi theo con đường gấp gheh Storm đề nghị.

Mặt trời lúc này đã lên đến đỉnh đầu, ánh nắng chói chang rọi thẳng lên người họ, xung quanh không có bóng mát, nên ai nấy đều rất mệt, cảm giác như mình bị say nắng.

Trên tay mỗi người cầm một chai nước lọc, lúc này chỉ có nước mới giúp được cơ thể của họ vượt qua sự mệt mỏi do ánh nắng tạo ra.

Đột nhiên từ phía xa xa vang lên tiếng súng lớn, thu hút sự chú ý của năm người.

Ở trên ngọn đồi cao, họ nhìn xuống phía dưới, nơi truyền đến tiếng súng lớn.

Nhìn thấy hai nhóm người đánh nhau, Trần Sở Sở nhìn Storm bằng ánh mắt thích thú, đôi tay mềm mại vô thức lay lay cánh tay của Storm nói.

- Con đường đó quả thật có mai phục.

Vừa rồi khi họ quyết định đi con đường vừa khó vừa gấp gheh, họ nhìn thấy đội màu đỏ đi về hướng con đường Nhất Minh nói.

Không cần suy nghĩ Storm cũng đoán được, đội màu đỏ đã thua cuộc, vì một đoạn trên con đường đó có rất nhiều tảng đá lớn, kẻ địch sẽ lợi dụng những tảng đá đó để ẩn mình và đột kích họ.

Nhất Minh nhìn thấy vẻ mặt hớn hờ của Trần Sở Sở, trong lòng anh cảm thấy vui lây, môi anh bất chợt nở một nụ cười.

Nụ cười trên khoé môi của anh không giữ được bao lâu, khi anh bắt gặp ánh mắt thâm dò của Thẩm Thanh nhìn mình.

Nhất Minh ái ngại lạnh giọng nói.

- Thời gian đã không còn sớm, chúng ta phải đi nhanh, bằng không đội của

Thiếu Tá sẽ đến trước chúng ta.

Nhất Minh trầm mặt nhìn mọi người, rồi xoay người lại tiếp tục tiến về phía trước.

Về mặt hăm hăm của anh khiến Trần Sở Sở nhắm mắt tưởng anh đang bức bối đến mình.

Trần Sở Sở trong lòng phẫn nộ, tung nắm đấm về phía bóng lưng của anh, miệng lẩm bẩm.

- Có ngày tôi sẽ cho anh biết tay.

Storm nhìn hai người cười tươi lúc đầu, hai người có ý với nhau nhưng lại không hiểu lòng mình.

Có dịp cô sẽ khiến hai người hiểu, trong lòng họ thật sự đang quan tâm đến ai.

Leo qua ngọn đồi cao mọi người mệt rũ người, tay chân bị rướm máu vì mạ sát vào hòn đá.

Trần Sở Sở vươn tay cầm lấy bàn tay trắng như tuyết của Storm nói.

- Em có sao không?

Storm nhìn vào bàn tay đầy thương tích của mình, cô ngược mặt lên nhìn Trần Sở Sở.

- Chỉ là vết thương nhỏ không đáng ngại.

Gương mặt Trần Sở Sở lộ rõ sự lo lắng.

- Cái gì là vết thương nhỏ, lẽ Lạc Thần nhìn thấy sẽ trách chị.

Trước khi đi Lôi Lạc Thần đã tìm đến cô, căn dặn nhiều lần phải chăm sóc thật tốt cho An Nhi.

Nghe Trần Sở Sở nói vậy, trong đầu Storm chợt hiện lên gương mặt bảnh trai của Lôi Lạc Thần.

Nhìn thấy vẻ mặt ngọt ngào của Storm, Trần Sở Sở liền biết cô đang nghĩ gì.

Cô phải công nhận, tình yêu thật lợi hại, có thể khiến một con cọp hung hăng như Storm, tình nguyện trở thành một con mèo nhỏ đáng yêu.

Đột nhiên giọng nói của Thẩm Thanh vang lên, phá vỡ suy nghĩ của hai người.

- Còn bao lâu nữa đến đích?

Nhất Minh nghe vậy nhìn vào bản đồ trên tay, anh ngược mặt dùng tay chỉ về phía bên phải nói.

- Bên đó là nơi chúng ta cần đến.

Storm nhìn theo tay của Nhất Minh, không còn xa nữa họ nhất định sẽ đến trước.

- Đi.

Storm nói xong lập tức sải bước về phía trước.

Đứng trước một ngọn núi nhỏ, họ nhìn thấy cửa hang động rộng lớn.

Nhìn sâu vào bên trong họ không nhìn thấy gì cả, bên trong tối đen như mực, dù ánh sáng bên ngoài có rọi vào cũng không giúp được gì.

Không hiểu vì sao khi nhìn vào hang động, trong lòng năm người đều hiện lên cảm giác bất an.

Họ không biết ở bên trong hang động có những gì, hay những ai đang chờ đợi họ bước vào.

Năm người đứng chần chờ ngoài cửa hang động không bước vào trong, do dự một chút Storm lên tiếng.

- Chúng ta đi vào trong, mọi người hãy cẩn thận.

Bốn người nhìn Storm gật đầu một cái rồi chậm rãi bước vào trong hang động.

Năm người bước từng bước thận trọng vào trong, đi được vài bước một cơn gió lạnh từ đâu thổi ngang qua người họ, khiến họ rung mình một cái.

Xung quanh lúc này thật tối họ vốn không thể nhìn thấy được gì, chỉ có thể cảm nhận qua hơi thở và động tĩnh của từng người.

Storm chợt nhớ ra, cô nhỏ giọng hỏi.

- Các người có mang theo đèn pin không?

Nghe Storm nhắc nhở họ chợt nhớ ra.

Đúng rồi, đèn pin.

Sao họ lại không nghĩ đến.

Họ lập tức lấy từ trong cái ba lô ra cây đèn pin, chỉ trong tích tắc hang động tối đen như mực được đèn pin soi sáng.

Bước chân của mọi người chợt dừng hẳn lại, đứng im tại chỗ, trán toát đầy mồ hôi hột.

Thở họ cũng không dám thở mạnh, chỉ sợ làm kinh động đến mấy con dơi.

Sắc mặt của mọi người khó coi chưa từng có, không một ai có mặt từng nhìn thấy qua tình cảnh này.

Ngước mặt lên trên cái họ nhìn thấy chỉ là doi, mấy mui, không nói cho chính sát là mấy trăm con doi màu đen.

Từng con từng con nằm sát vào nhau, chúng đang treo ngược mình trên không trung mà ngủ.

Chỉ cần nghĩ đến chuyện mình sẽ bị mấy trăm con doi hút máu tranh nhau tập kích, cũng đủ khiến mọi người lạnh cả sống lưng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Doi Hút Máu Người

Trong hang động tĩnh lặng chợt vang lên tiếng bước chân dồn dập, thu hút sự chú ý của mọi người.

Đột nhiên từ bên trong xuất hiện một đám người, sự cảnh giác của Storm lúc này dâng lên đến tột đỉnh, mặc dù cô không nhìn rõ đám người đó là ai, nhưng linh cảm nói cho Storm biết đó là anh.

Storm bước chậm rãi về phía đám người đó, Trần Sở Sở nhìn thấy liền vươn tay muốn chặn Storm lại nhưng không kịp.

- *Lạc Thần*

Storm nhẹ giọng gọi anh, lúc này Lôi Lạc Thần mới từ trong bóng đen bước ra ánh sáng, vẻ mặt của anh thận trọng vô cùng.

Anh nhỏ giọng nói.

- *Chúng ta mau rời khỏi nơi này.*

Lôi Lạc Thần nói xong, nắm lấy tay Storm kéo cô đi.

Nhất Minh khó hiểu nâng tay gỡ gỡ đầu.

Họ còn chưa hoàn thành nhiệm vụ, sao Thiếu Tá lại bảo rời khỏi nơi này.

Nhất Minh nhìn Kỳ Sơn lúc này vẻ mặt nghiêm túc không thua gì với Thiếu Tá.

- *Ở đây không an toàn, mấy con doi này không phải là loại doi bình thường mà là mấy con doi chuyên hút máu người.*

Nghe Kỳ Sơn nói sắc mặt của mọi người trở nên căng thẳng.

- *Hút máu?*

Trần Sở Sở cảm đèn pin rơi xung quanh trên trần, lúc này cái cô nhìn thấy chính là hàng trăm con doi.

Trong lòng Trần Sở Sở nghĩ, nếu bị mấy con doi này tập kích, chắc chắn sẽ bị hút máu đến chết.

Cô hốt hoảng chuyển ánh sáng khỏi đám doi đang ngủ say.

Ánh mắt hoang mang nhìn mọi người, họ không khác gì với cô, nhất là Thẩm Thanh, vẻ mặt kinh hãi của Thẩm Thanh khiến cô vui vẻ trong lòng.

Nhưng nghĩ kỹ lại, sắc mặt của cô lúc này cũng không tốt hơn Thẩm Thanh là bao nhiêu.

Cây đèn pin trên tay cô không hiểu vì sao lại dừng lại trên mặt của Dương Minh Huy, cô nhìn hẩn một hồi lâu dự cảm nói cho cô biết hẩn đang toan tính điều gì đó.

Nhất Minh nhìn thấy Trần Sở Sở nhìn Dương Minh Huy đắm đuối, trong lòng tức giận.

Sự căm phẫn này xuất hiện đột ngột khiến Nhất Minh không rõ nguyên nhân.

Cây đèn pin trên tay Trần Sở Sở đột nhiên bị một bàn tay cường tráng đưa ra che lại ánh sáng, giọng nói đều đều của Lôi Lạc Thần vang lên.

- *Dừng kinh động đến chúng!*

Lôi Lạc Thần vừa nói xong, tên quân nhân bên cạnh vì quá kinh hãi nên lỡ làm rơi cây đèn pin trong tay.

Lôi Lạc Thần phản ứng cực nhanh, nhìn thấy cây đèn pin sắp chạm xuống mặt đất, anh phóng tới chụp lấy nó.

Thật may anh đã thành công chụp được cây đèn pin, không kinh động đến mấy con dơi.

Nhìn thấy cây đèn pin rơi xuống mặt đất, cảm giác trong lòng mọi người căng thẳng đến tột đỉnh.

Dường như thời gian và cả nhịp tim của họ đã dừng lại ở giây phút cây đèn pin rời khỏi tay tên quân nhân kia.

Lôi Lạc Thần cầm cái đèn pin đưa cho tên quân nhân, lạnh giọng nói.

- *Chú ý!*

Nói xong anh nắm tay Storm vội vàng bước về hướng cửa hang động.

Nhìn thấy cửa hang cách họ không xa, mọi người mới buông xuống nỗi lo lắng trong lòng, trong lúc mọi người không chú ý, có thứ gì đó từ bên ngoài cửa hang động bay vào.

"*Đừng.....*"

Đùng một tiếng, khiến mọi người giật cả mình.

Storm nghe được tiếng nổ liền nói.

- *Cẩn thận, khỏi độc.*

Trong lúc còn đang hoang mang, nghe Storm nói vậy theo phản ứng tự nhiên họ một tay đưa lên bảo vệ đầu, tay còn lại che miệng và mũi.

Lôi Lạc Thần luôn theo sát bên cạnh Storm, bàn tay rộng lớn che lại miệng và mũi của cô.

Storm ngược mặt lên nhìn anh, gương mặt của anh bình tĩnh vô cùng, ánh mắt không một tia giao động.

Sự trầm tĩnh của anh khiến Storm khâm phục.

Nhìn thấy sắc mặt tái xanh của tên quân nhân bên cạnh, anh nhú mày nói.

- *Mọi người mau nín thở.*

Mọi người lập tức nín thở, trong lòng nghi ngờ không biết ai là người quăng bom vào, chẳng lẽ là người của Trung Tá phái đến.

Thẩm Thanh ẩn mình sau hòn đá, ánh mắt thâm độc nhìn Dương Minh Huy.

Là người của hắn!

Sắc mặt của Dương Minh Huy bình thản một cách lạ thường, càng chứng thực suy nghĩ của Thẩm Thanh là đúng.

Ngay sau tiếng nổ lớn, là một trận mưa dơi diễn ra, hàng trăm con dơi đang ngủ say bị tiếng động lớn làm cho thức tỉnh, bay tán loạn phát ra âm thanh chói tai.

Tiếng đôi cánh của chúng đập vào nhau tạo ra âm thanh hỗn loạn, chúng nhanh chóng tập kích mọi người.

Storm kinh ngạc ánh mắt khó tin nhìn vào mấy con dơi trước mặt, lần đầu tiên trong đời cô nhìn thấy dơi và còn nhiều đến như vậy.

Ngược lại với sự hoang mang của mọi người, Lôi Lạc Thần trầm tĩnh hơn bao giờ hết, vì anh biết chỉ cần anh đưa ra một quyết định sai lầm thì tất cả mọi người có mặt sẽ chết.

Nhìn xung quanh Lôi Lạc Thần trầm giọng nói.

- *Bật đèn pin lên.*

Trong lúc mọi người còn đang quyết liệt bảo vệ bản thân, nghe Lôi Lạc Thần nói vậy tay họ lập tức tìm kiếm đèn pin bật lên, một tên quân nhân vì quá sợ hãi nên bật hoài vẫn không bật được.

Kỳ Sơn nhìn thấy, anh đoạt lấy cái đèn pin bật nó lên, rồi đặt cây đèn pin vào lại trong tay hắn.

Mặc dù dơi sợ ánh sáng nhưng với tia sáng mờ mờ từ cây đèn pin, không thể nào đối phó được với chúng.

Lôi Lạc Thần nhìn thấy tình hình không ổn, anh nhìn xung quanh tìm kiếm thứ gì đó, nhìn một vòng chẳng thấy gì ngoài mấy cây cùi khô dưới mặt đất.

Trong giây phút sinh tử Lôi Lạc Thần cởi bỏ áo ngoài của mình, anh cúi người nhặt lấy mấy cây cùi đặt thành một đồng.

Anh thần nhiên quăng áo ngoài trên tay lên đồng cùi khô, nhìn Storm nói.

- *An Nhi, em dùng Đoạt Mệnh nhắm vào áo của anh.*

Nghe Lôi Lạc Thần nói vậy, Storm không suy nghĩ lấy Đoạt Mệnh ra.

Mọi người chẳng hiểu vì sao Thiếu Tá lại làm như vậy, nhưng lúc này vì bị mấy con dơi không ngừng tấn công họ cũng chẳng còn thời gian để suy nghĩ nhiều.

Trần Sở Sở dùng tay quơ qua quơ lại muốn xua đi mấy con dơi, nhưng thật không ngờ một con dơi cắn chặt bắp tay của cô.

- *Ahhhhhhhh.....*

Storm nghe tiếng kêu đau đớn của Trần Sở Sở, cô dùng Đoạt Mệnh nhắm vào con dơi đang cắn chặt tay Trần Sở Sở, con dơi bị Đoạt Mệnh giết chết ngay lập tức.

Nhất Minh chạy đến cầm lấy cánh tay của Trần Sở Sở lên xem.

- *Cô có sao không?*

Trần Sở Sở nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu đáp.

- *Tôi không sao.*

Nói xong cô rút tay về.

Bàn tay đang cầm tay cô đột nhiên trống rỗng, khiến Nhất Minh cảm thấy hụt hẫng vô cùng.

Storm chuyển Đoạt Mệnh vào cái áo khoác của Lôi Lạc Thần, ấn vào cái nút trên Đoạt Mệnh.

Không lâu sau cái áo đột nhiên phát hỏa, vì chất nylon trên áo rất dễ dính vào vật thể nóng nên cháy dữ dội.

Ngọn lửa bùng cháy khiến mấy con dơi hoảng sợ bay tán loạn, tránh xa ánh lửa.

Nhìn thấy vậy mọi người đều bắt chước anh cởi bỏ áo khoác quăng vào đồng lửa lớn đang cháy trước mặt.

Ngọn lửa càng lúc càng cháy mạnh hơn, khiến mấy con dơi kinh hãi né tránh, đồng thời con lửa lớn này cũng khiến mọi người dần dần mất đi đường khi, làn khói xám dày đặc khiến họ không thể nào thở nổi.

Đột nhiên một bàn tay rộng lớn vươn tới che lại miệng và mũi của Storm.

Storm không cần đoán cũng biết đó là Lôi Lạc Thần, cô kéo tay anh ra dùng tay che lại miệng và mũi của mình.

Lúc này mấy con dơi đã không còn là mối đe dọa đến họ, ngược lại ngọn lửa lớn này mới thật sự nguy hiểm.

Lôi Lạc Thần nhanh trí quát lên.

- *Nằm xuống.*

Nghe được chỉ thị của Thiếu Tá, ai nấy đều hiểu ý của anh.

Khói không thể tụ lại gần mặt đất, chỉ nằm ở trên không trung.

Mọi người lập tức nằm sát xuống mặt đất, bò theo kiểu quân nhân ra ngoài.

Lôi Lạc Thần thật cẩn thận, anh để Storm bò trước mình để đảm bảo sự an nguy của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Tiểu Phi

Vừa ra khỏi hang động, còn chưa định thần từ đâu xuất hiện một đám người.

Phong cách trang phục của họ rất lạ không giống người bình thường, khẩu trang màu đen che lại mũi và miệng, càng khiến mọi người khó có thể nhận dạng được bọn họ là ai.

Nhưng có điều, sự độc ác tỏa ra từ trong ánh mắt của họ tạo cho mọi người sự đề phòng.

Đúng như dự đoán của Storm, đám người che mặt vừa nhìn thấy họ, liền chia súng vào mọi người không ngừng nã đạn.

"Pằng....pằng....pằng..."

Vừa nghe tiếng súng mọi người liền phản kích.

Bàn tay rộng lớn của Lôi Lạc Thần vươn tới choàng qua vòng eo thon gọn của Storm kéo cô sang một bên, hai người ẩn núp sau thân cây lớn.

Khi Nhất Minh nghe tiếng súng, không hiểu vì sao trong lòng anh lại nghĩ đến Trần Sở Sở trước tiên.

Anh vươn tay nắm lấy bàn tay mềm mại của cô kéo sang một bên.

Trần Sở Sở kinh ngạc ánh mắt khó hiểu nhìn anh, cô không ngờ khi anh làm việc nghiêm túc cũng không tồi.

Trong lúc ngàn cân trở sợi tóc, Nhất Minh không có tâm trạng để ý đến cô, ánh mắt sắc bén chăm chú quan sát đám người che mặt.

Lúc này trong lòng anh nghi ngờ, không biết bọn người này có phải là người do Trung Tá phái đến hay không.

Kỳ Sơn nhanh tay lẹ chân, phóng về phía sau hòn đá lớn cách anh không xa, rút ra khẩu súng tiểu liên quát lớn.

- Đám người này không phải là người của Trung Tá.

Nghe Kỳ Sơn nói, sắc mặt của mọi người đột nhiên trở nên tối đen.

Thẩm Thanh và Dương Minh Huy vô tình ẩn núp cùng một nơi, ở phía sau bụi cây rậm rạp Thẩm Thanh trợn mắt nhìn Dương Minh Huy.

- Anh có đầu óc hay không, sao lại ra tay vào lúc này?

Có Thiếu Tá bên cạnh thì kế hoạch của anh sẽ thảm bại.

Dương Minh Huy ló đầu ra nhìn đám người thần bí, rồi nhìn sang Lôi Lạc Thần và Storm ở phía đối diện.

Dương Minh Huy nhếch môi cười khinh thường, hân hừ lạnh một tiếng hùng hồn đáp.

- Hừ....

Để tôi xem lần này Lôi Lạc Thần sẽ dùng cách gì, để giữ mạng cho Mạnh An Nhi!

Lời nói của Dương Minh Huy khiến Thẩm Thanh bất an trong lòng, nói như vậy chẳng phải Dương Minh Huy đang ám chỉ rằng, bằng mọi giá họ phải giết cho bằng được Mạnh An Nhi, dù phải hy sinh bao nhiêu người cũng được.

Lôi Lạc Thần xoay qua nhìn Storm, sự trầm tĩnh trên gương mặt cô khiến anh hơi bất ngờ.

Anh trầm giọng nói.

- An Nhi, em ở đây chờ anh.

Mặc dù Lôi Lạc Thần đang ở phía sau thân cây lớn không nhìn thấy gì, nhưng vừa rồi khi họ xuất hiện anh đã quan sát từng tên một.

Vị trí của họ nằm ở trong đầu anh, anh nhìn Kỳ Sơn và Nhất Minh đưa tay lên, dùng những ngón tay thon dài ra hiệu cho họ.

Nhìn thấy Thiếu Tá ra ám hiệu, họ liền biết vị trí chính xác của bọn người thần bí.

Lôi Lạc Thần dùng khẩu hình đếm.

- Một....hai....ba!

Vừa đếm đến tiếng thứ ba, Lôi Lạc Thần, Kỳ Sơn và Nhất Minh cùng một lúc phóng ra ngoài bắn trả.

"Pằng.....pằng.....pằng...."

Sự phản kích đột ngột khiến bọn người thần bí không thể nào trở tay kịp, trước ánh mắt ngờ ngàng của họ Kỳ Sơn và Lôi Lạc Thần đã thành công chế ngự hai tên, đoạt lấy vũ khí trên tay họ.

Sau một hồi đấu súng, Lôi Lạc Thần chợt nhặt ra dường như mục tiêu của bọn họ chính là Storm.

Nhìn thấy Lôi Lạc Thần đang đánh nhau cùng với một tên, Dương Minh Huy liền ra hiệu cho một tên thuộc hạ thủ tiêu Storm.

Hắn nhìn Dương Minh Huy gật đầu nhận lệnh, rồi cầm con dao sắc bén chậm rãi bước ra phía sau của Storm.

Lôi Lạc Thần nhìn thấy tên che mặt vương về hướng của Storm, anh mau chóng tiêu diệt chướng ngại vật trước mặt.

Lôi Lạc Thần xông đến một tên, đôi tay cường tráng chụp lấy đầu của hắn bẻ một cái.

"Rắc....."

Hành động của anh nhanh đến nỗi hắn vẫn chưa kịp phản kháng, đã bị Lôi Lạc Thần bẻ gãy cổ chết ngay lập tức, mắt trợn trừng trợn trạo.

Lôi Lạc Thần buông hắn ra, thân thể mềm nhũn của hắn ngã gục dưới chân anh.

Anh lao nhanh về phía Storm, cảm nhận được sự nguy hiểm đến gần mình Storm lập tức phòng thủ.

Lôi Lạc Thần nắm lấy tay cô, kéo về phía sau của mình, thân hình cường tráng đứng chặn trước mặt cô.

Lôi Lạc Thần xoay đầu lại nhìn cô thận trọng nói.

- An Nhi cẩn thận, họ đến là vì em!

Nghe Lôi Lạc Thần nói Storm sững người trong giây lát, nếu họ là vì cô mà tới, thì chắc chắn họ đã có chuẩn bị.

Storm nhìn Trần Sở Sở quát lớn.

- Sở Sở hãy cẩn thận, mau dùng Tiểu Phi!

Nghe Storm nói vậy, Trần Sở Sở cầm cái mặt dây chuyền trên cổ dứt mạnh một cái.

Cái mặt dây chuyền hình dạng trái tim nằm gọn trong lòng bàn tay cô, cô ấn vào cái chốt nhỏ bên hông.

Đột nhiên cái mặt dây chuyền hình trái tim được mở ra, cô lấy ra mấy viên thủy tinh nhỏ, hình dạng như hạt trân châu.

Trần Sở Sở cầm một viên thủy tinh quăng về phía bọn người che mặt, viên thủy tinh vừa chạm xuống mặt đất lập tức nổ tung lên.

"Đừng....."

Mặc dù Tiểu Phi không có lực sát thương mạnh nhưng từ trong Tiểu Phi tỏa ra một loại khói độc, tạo cho người hít phải sinh ra ảo giác.

Ánh mắt của mấy tên che mặt hiện lên tia sợ hãi, con người không ngừng co rút, trán lấm tấm mồ hôi vì sự ảnh hưởng của khói độc.

Nhìn thấy sức mạnh của Tiểu Phi, mọi người đều bước ra, ánh mắt nghi ngại nhìn bọn họ rồi nhìn sang Storm và Trần Sở Sở.

Vài giây sau, khi khói độc thấm vào cơ thể của họ, họ không ngừng kêu lớn.

- Đừng.....đừng.....

Cứu tôi....cứu tôi.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, mấy tên che mặt tự tàn sát lẫn nhau.

"Giết.....Ahhhhhhh....."

"Ahhhhhhhhh....."

Nhìn họ người này giết chết người kia, ai nấy đều trầm mặc, ánh mắt hiện lên tia hãi hùng.

Dương Minh Huy với vẻ mặt vừa tức vừa thất vọng, hắn tự nói với lòng.

- Đúng là một lũ vô dụng.

Kỳ Sơn nhìn thấy tình cảnh trước mắt, hành động điên rồ không thể kiểm soát của bọn họ là vì thứ gì đó Trần Sở Sở vừa mới quăng ra, anh tò mò hỏi.

- Sở Sở, cái đó là gì?

Trần Sở Sở nhìn Kỳ Sơn rồi liếc mắt nhìn Nhất Minh nói với giọng đặc ý.

- Nó chính là Tiểu Phi, là loại bom mini.

Ở trong Tiểu Phi tôi đã thêm vào một loại thuốc, có ảnh hưởng đến tinh thần của bọn họ, khiến họ sinh ra ảo giác.

Nghe Trần Sở Sở nói vậy, Dương Minh Huy đứng bên cạnh không nhịn được lên tiếng hỏi cô.

- Ảo giác?

Ảo giác gì lại khiến họ có hành động tự tàn sát nhau?

Kỳ thật không hiểu vì sao Trần Sở Sở lại không có ấn tượng tốt với Dương Minh Huy, nhưng cô sẽ nói cho hắn biết vì cô muốn hắn hiểu.

Đổ đầu với Storm và cô cũng như tự mình đâm đầu vào chỗ chết.

- Trong lòng họ sợ cái gì nhất thì họ sẽ nhìn thấy cái đó.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Của Thiếu Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.